THE

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT SERIES;

A

COLLECTION OF RARE & EXTRAORDINARY SANSKRIT WORKS.

NO. 171.

स्वानुभवादर्शः

श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य्य

नारायणाश्रमशिष्यमाधवाश्रम-

विरचितः ।

स्वकृतटीकाविभूषितश्च

सीतारामशास्त्रिणा परिशोधितः ।

SVÂNUBHAVÂDARŚA

WITH A COMMENTARY BY

MÂDHAVÂŚRAMA PUPIL OF

NÂRÂYANÂŚRAM.

Edited by

Sitâ Râm Sastri Senday.

FASCICULUS I.

PUBLISHED AND SOLD BY THE SECRETARY.

CHOWKHAMBÂ SANSKRIT BOOK-DEPOT.

BENARES.

AGENTS:- OTTO HARRASSOWITZ LEIPZIG:

PANDITA JYESHTHARÂMA MUKUNDAJI BOMBAY:

PROBSTHAIN & CO., BOOKSELLERS, LONDON.

Printed by Jai Krishna Dasa Gupta,

AT THE VIDYÂ VILÂSA PRESS

BENARES.

Price Rupee one.

॥ श्रीः ॥

आनन्दवनविद्योतिसुमनोभिः सुसंस्कृता ॥
सुवर्णाऽङ्कितभव्याभशतपत्रपरिष्कृता ॥ १ ॥
चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमाला मञ्जुलदर्शना ॥
रसिकालिकुलं कुर्यादमन्दाऽऽमोदमोहितम् ॥ २ ॥

स्तबकः— १७१

१ अस्यां चौखम्बा-संस्कृतग्रन्थमालायां प्रतिमासं पृष्ठशतके सुन्दरैः सीसकाक्षरैरुत्तमेषु पत्त्रेषु एकः स्तबको मुद्रयित्वा प्रकाश्यते। एकस्मिन् स्तबके एक एव ग्रन्थो मुद्र्यते।

२. प्राचीना दुर्लभाश्चामुद्रिता मीमांसावेदान्तादिदर्शनव्याकरण धर्मशास्त्रसाहित्यपुराणादिग्रन्था एवात्र सुपरिष्कृत्य मुद्र्यन्ते।

३ काशिकराजकीयप्रधानसंस्कृतपाठशालाऽध्यापकाः पण्डिता अन्ये च शास्त्रदृष्ट्यो विद्वांस एतत्परिशोधनादिकार्यकारिणो भवन्ति।

४ भारतवर्षीयैः, ब्रह्मदेशीयैः, सिंहलद्वीपवासिभिश्च एतद्ग्राहकैर्देयं वार्षिकमग्रिमं मूल्यम्-मुद्राः ७ आणकाः ८

५ अन्यैर्देयं प्रतिस्तबकम् „ १ „ ०

६ प्रापणव्ययः पृथग् नास्ति।

७ साम्प्रतं मुद्र्यमाणा ग्रन्थाः- मुद्रिताः स्तबकाः

(१) संस्काररत्नमाला। गोपीनाथभट्टकृता (संस्कारः) २

(२) शब्दकौस्तुभः। भट्टोजिदीक्षितकृतः (व्याकरणम्) १०

(३) श्लोकवार्तिकम्। भट्टकुमारिलविरचितम् पार्थसारथिमिश्रकृत-न्यायरत्नाकराख्यया व्याख्यया सहितम्। सम्पूर्णम्। १०

(४) भाष्योपबृंहितं तत्त्वत्रयम्। विशिष्टाद्वैतदर्शनप्रकरणम्। श्रीमल्लोकाचार्य्यप्रणीतम्। श्रीनारायणतीर्थ विरचित भाट्टभाषा प्रकाशसहितम्। सं० (वेदान्त) २

(५) करणप्रकाशः। श्रीब्रह्मदेवविरचितः सम्पूर्णः (ज्योतिषः) १

(६) भाट्टचिन्तामणिः। महामहोपाध्याय-श्रीगागाभट्ट विरचितः। तर्कपादः (मीमांसा)

श्रीगणेशाय नमः ।

स्वानुभवादर्शः ।

नमः ॐकारगम्याय नमः ॐकारसाक्षिणे ॥
नमः ॐकारवर्णाय कृष्णाय परमात्मने ॥ १ ॥

चिकीर्षितस्य ग्रन्थस्य निर्विघ्नपरिसमाप्तिप्रचयगमनाशिष्टाचारपरिपालनफलकविशिष्टशिष्टाचारानुमितश्रुतिबोधितकर्त्तव्यताकस्वेष्टदेवतानमस्कारात्मकं मङ्गलमाचरन् प्रकरणप्रतिपाद्यमर्थं सङ्क्षेपेण दर्शयति ।

यस्मात्परं किमपि नास्ति नमोऽस्तु तस्मै
सच्चित्सुखाय विभवे पुरुषोत्तमाय ॥
नो यत्र वागपि मनो न विबोधनाय
कृष्णाय पूर्णमहसे यदुनन्दनाय ॥ १ ॥

यस्मादिति ॥ तस्मै कृष्णाय नमोऽस्त्विति सम्बन्धः । शरणागतानामविद्यातज्जसुखदुःखात्मकसंसारकर्षणात् कृष्णस्तस्मै कायवाङ्मनोभिः प्रह्वीभावोऽस्त्वित्यर्थः । अत एव यदुनन्दनेतिविशेषणम् । यदूनक्रूरोद्धवप्रभृतीन् अर्जुनादीन् अन्यांश्च स्वात्मप्रदानेन नन्दयत्यानन्दयतीति यदुनन्दनः एतेन स्वस्यापि निरतिशयानन्दप्राप्त्यर्थं श्रीकृष्णाय प्रह्वीभावः कृत इति सूचितम् । अन्यैर्विशेषणैस्तस्य वास्तवस्वरूपं दर्शयति । तस्मै कस्मै यस्मान्निखिलदृश्याकारपरिणतमायाधिष्ठानात् सर्वावभा-

सकात् सद्रूपेण स्फुरणरूपेण च सर्वानुस्यूतात् स्वप्रकाशपरमा नन्दचैतन्यघनात् परमार्थसत्यात् स्वप्नदृशऽ्व, स्वाप्निकं मायाविनइव मायिक, शुक्तिशकलावच्छिन्नचैतन्यात् तदज्ञानकल्पितरजतमिव च पर द्वितीय किमपि वस्तु परमार्थसत्य नाऽस्तीत्यर्थः। एतेन विजातीयभेदराहितत्व दार्शितम्। सजातीयस्वगतभेदराहितत्व विशेषणान्तरेण दर्शयति। पूर्णमहस इति। पूर्णमखण्डं यथोक्तभेदरहित च तन्महश्च तत्स्वरुपामित्यर्थः। पुन स्तत्स्वरूपमाह। सच्चित्सुखाय। सच्चिदानन्दायेत्यर्थः। सदेवसौम्येदमग्रआसीद्विज्ञान मानन्द ब्रह्मेति श्रुतेः। आनन्दादयः प्रधानस्येति न्यायात्। विभवे व्यापकाय। ब्रह्मैवेदममृत पुरस्तात पश्चाद्ब्रह्म दक्षिणतश्चोत्तरेण अध श्चोर्ध्वं च प्रसृत ब्रह्मैवेद विश्वं वरिष्ठमिति श्रुतेः, अन्तर्बहिश्च तत्सव व्याप्य नारायणः स्थित इति श्रुतेश्च। व्यापकत्व ब्रह्मणः तथा च देशपरिच्छेदरहित ब्रह्मेत्यर्थः। इदमुपलक्षण कालवस्तुपरिच्छेदयोः सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेति श्रुतेः। पुरुषोत्तमाय क्षराक्षरकार्यकारणविलक्षणायेत्यर्थः। कार्यकारणतां हित्वा पूर्णबोधो ऽवशिष्यत इति श्रुतेः।

यस्मात् क्षरमतीतोऽहमक्षरादपि चोत्तमः।

अतोऽस्मि लोके वेदे च प्रथितः पुरुषोत्तम इति स्मृतेः॥

तथा यत्र ब्रह्मणि विषये वाक् मनोऽपि विबोधनाय ज्ञापनाय न समर्थमिति शेषः। यतो वाचो निवर्त्तन्ते अप्राप्य मनसा सहेति श्रुतेः। वाङ्मनोभ्यामगोचरामित्यर्थः। ननु यतो वाचो निवर्तन्त इति न तावल्लौकिक वाक्य तस्याऽत्राऽप्रसक्तेः। तथा च वैदिक वचो ब्रह्मणो विनिवृत्त सद् वृथैव स्यादिति चेन् मैवम्। यथा अशब्दमस्पर्शमरूपमित्यादि वाक्य यथा वा ऽस्थूलम नण्वित्यादि वाक्य शब्दत्वस्थूलत्वादिनिषेधेन ब्रह्मणि पर्यवस-

क्षम् अतो न वृथा निषेध्यवचनत्वेन निषेधवचनत्वेनाऽपि न ब्रह्म वाच्य किन्तु तैर्लक्ष्यते, यथा विष भुङ्क्ष्वेत्यत्र पदार्थासङ्गते स्तात्पर्येण शत्रुगृहभोजननिवृत्तिर्लक्ष्यते, तथा वाङ्मात्रेणाऽपि ब्रह्म लक्ष्यते नतूच्यते। जात्यादिचतुर्विधशब्दप्रवृत्तिनिमित्ताभावात्। श्रुत्यन्तरमपि।

यद्वाचाऽनभ्युदित येन वागभ्युद्यते।
तदेव ब्रह्म त्व विद्धि नेद यदिदमुपासते॥
यत्र मनसा न मनुते येनाऽहुर्मनो मतमिति।

तथा च ब्रह्म वाचा न वाच्यं न मनसा मन्तव्यमिति। अभियुक्तैरप्युक्तम्।

यो यः शब्दोयत्कृतार्थो निरूढ
स्तस्मिन्नर्थे लक्षणा वृत्तिरस्य।
ज्ञातव्या स्यात् पण्डितैरेवमेतत्
प्रत्यक् पूर्ण ब्रह्म वेदान्तवेद्यमिति॥

ननु मनसैवेदमाप्तव्यमित्यवधारणस्य का गतिरिति चेच्छृणु। ब्रह्मण्यज्ञाननाशाय वृत्तिव्याप्तिपरमवधारणमिति। ननु मङ्गलस्य ग्रन्थसमाप्तिफलमित्युक्त तन्न। तथाहि कृतेऽपि मङ्गले आस्तिकग्रन्थादौ समाप्त्यदर्शनात्। अकृतेऽपि मङ्गले नास्तिक ग्रन्थादौ समाप्तिदर्शनात्। तस्मादन्वयव्यतिरेकाभ्यां समाप्तेर्व्यभिचारात्, कृतस्य कर्मणः किंचित् फलमवश्य वाच्यम्, तच्च विघ्नध्वसरूपमेवाऽस्त्विति चेन् नैवम्। कृतेऽपि मङ्गले यत्र स माप्त्यभावस्तत्र विघ्नबाहुल्य बलवत्तरविघ्नो वा बोध्यः। तान्निवृत्तिस्तु मङ्गलप्राचुर्याद् बलवत्तरमङ्गलाचरणाद् वा भवेत्। अकृतेऽपि मङ्गले समाप्तौ जन्मान्तरीयमङ्गलं तत्र कल्प्यते ससारस्याऽनादित्वात, तस्मान्नाऽन्वयव्यतिरेकव्यभिचारः। मङ्गलस्य

शिष्टाचारानुमितश्रुतिबोधितकर्त्तव्यताकत्व तस्मिन् विघ्नविनाशिनी समाप्त्यनुकूला चेति शक्तिद्वयमस्ति । तथा च विघ्नध्वंसएव फलं नेति, यथा विविदिषन्तियज्ञेनेत्यत्र चित्तशुद्धिविविदिषोत्पत्तिरूपद्वयजननसामर्थ्यमाश्रमकर्मणां तथाऽत्राऽप्यस्तु बाधकाभावात् । एवमप्रतिपत्त्यन्यथाप्रतिपत्तिविप्रतिपत्त्यादिनिवृत्तिरूपाणि शिष्टाचारपरिपालनं चेत्यादि मङ्गलाचरणस्य फलानि ज्ञेयानि । न च कृष्णो नाम धर्मराजवत् कश्चन महापुरुषो भूचरत्वादथवा इन्द्रानुजत्वादज्ञातदेवोऽस्तु कदाचिद् देवलोकस्थत्वात् तस्य कथ परब्रह्मतोच्यते इति वाच्य । महर्षिभिः श्रुतिस्मृतिपर्यालोचनया ब्रह्मत्वस्य निरुक्तत्वात् । तथा च वचनम् ।

कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृत्तिवाचकः ।
तयोरैक्यं पर ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयत इति ॥

वस्तुतस्तु

न देवः पुण्डरीकाक्षो न च देव स्त्रिलोचनः
अकृत्रिममनाद्यन्त दैवतं परमुच्यते ।

इतिस्मरणात् । अकृत्रिम कृष्णदैवत कृष्णशब्दलक्ष्य ब्रह्मैवेति ॥ १ ॥

अथ द्विविधो ह्यधिकारी कश्चनाऽनेकजन्मसुकृतविपाकात्तीव्रतरप्रज्ञोऽन्यो मन्दप्रज्ञः । मादृशस्तु मन्दप्रज्ञस्तथाहेत्वभावात् । तत्र तीव्रप्रज्ञस्य श्लोकेन श्लोकार्द्धेन वा ब्रह्मसाक्षात्कारो भवति। तथा चोक्तम् ।

आत्मान विन्दते यस्तु सर्वभूतगुहाशयम् ।
श्लोकेन वा तदर्द्धेन क्षीण तस्य प्रयोजनमिति ॥

मितप्रज्ञस्य तु द्वितीयस्याऽसम्भावनाविपरीतभावनयोरुदयान्न झटिति ब्रह्मसाक्षात्कारो भवति तादृश प्रति गुरुशास्त्रवि-

चारो ऽवश्यमपेक्षित इति मनसि निधायाऽऽह ।

अतिदूरतरं निजस्वरूप
गुरुशास्त्राज्ञ विचार्यते यदि ॥
निकट गुरुशास्त्रबोधनात्
प्रकट स्यात्स्वतनौ स्वय हि तत् ॥ २ ॥

अतिदूरतरमिति निकट स्वहृदयान्तरवर्त्ति निजस्वरूपं स्वस्य ब्रह्मस्वरूपत्वं यदि गुरुशास्त्राम्न विचार्यते तर्ह्यतिदूरतर अतिदूरतरादप्यतिदूरतरम् । दूरात् सुदूरे तदिहाऽन्तिके चेतिश्रुतेः, दुरस्थश्चान्तिके च तदिति स्मृतेश्च । व्यतिरेकमुक्त्वाऽन्वयमाह । गुरुशास्त्रबोधनात् प्रतिबन्धकाविद्यानिवृत्तेः स्वतनौ अस्मिन्नेव देहे स्वयं प्रकटमाविर्भवेत् स्वप्रकाशत्वादित्यर्थः । ऐहिकमप्रस्तुतप्रतिबन्धेतद्दर्शनादिति न्यायात् ॥ २ ॥

उक्तमर्थ दृष्टान्तेन द्रढयति ।

न हि निर्मथन विनेन्धनाग्नि
परिलभ्यो निकटो ऽपि सन्नपि ॥
गुरुशास्त्रविचारण विना
न हि लभ्य निजरूपमात्मन। ॥ ३ ॥

नहीति । आत्मनः प्रतीचो निजरूप ब्रह्मत्व तदित्यर्थः । दृष्टान्तेनाऽयमर्थः श्रुत्या सूचितः । अथाऽधिविद्य आचार्यः पूर्वरूपं अन्तेवास्युत्तररूपं विद्यासन्धिः प्रवचनं सन्धानमिति शेष स्पष्टम् ॥ ३ ॥

ननु विचारस्य किं प्रयोजन चक्षुरादिना तत्प्राप्तिः स्या-

दित्यत आह ।

सुमेरुपृष्ठे सरिता तटे वा
किं मूर्त्तिमद्ब्रह्म विलोकनीयम् ॥
त्रिधा परिच्छेदविहीनमेक
विना विचार सुलभं न तत्स्यात् ॥ ४ ॥

सुमेरुपृष्ठ इति । यदि मूर्तिमद्ब्रह्म स्यात्तर्हि महता प्रयत्नेन मेरुपृष्टस्थं ब्रह्म चक्षुरादिना विलोकनीयं स्यात् । न चैवं तथा । दिव्यो ह्यमूर्त्तः पुरुष इति श्रुतेः । किमित्याक्षेपे त्रिधापरिच्छेदशून्यं एक सजातीयविजातीयस्वगतभेदरहितम् । विचारं विना न सुल सुखेन लब्धुं न शक्यमित्यर्थः । अतोऽवश्य विचारः कर्त्तव्य इति भावः ॥ ४ ॥

यद्यप्यस्य वेदान्तप्रकरणत्वात्तदीयमेवाऽनुबन्धचतुष्टयं तथाऽपि मन्दप्रज्ञस्याऽप्यधिकारिणो यथोक्ताधिकारं विना विचारोऽपि सुदूर एव किमु निजस्वरूप दूरमिति, तदर्थं यथोक्ताधिकारिण दर्शयति ॥

न दोषदृष्टिर्न विरागलेशो
दुःखात्मके कर्माणि तत्फले च ॥
मुमुक्षुता नाऽपि शमादिषटक
तेषां विचारोऽपि सुदूर एव ॥ ५ ॥

नेति । रजः कार्यत्वात् दुःखात्मकत्वं कर्मणः दुःखानुविद्धत्वात् तत्फले च । यथा स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र स्वर्गकामोऽधिकारी तस्यार्थी समर्थो विद्वानिति यथाऽधिकारिविशेषणानि तथात्र

मुमुक्षोरधिकारिणः । नित्यानित्यविवेक इहामुत्रफलभोगविरागः शमादिषट्कसंपत्तिरित्यादियुक्तत्वरूपाण्यधिकारिविशेषणानि ज्ञेयानि।एतादृशविशेषणविशिष्टस्य मदप्रज्ञस्यापि मुमुक्षुतायां सत्यां विचारे प्रवृत्तिरन्यथा दूरेत्यर्थः । विषयो जीवब्रह्मैक्यं शुद्धचैतन्यं प्रमेय तत्रैव वेदान्तानां तात्पर्यात् । सम्बन्धस्तु तदैक्यप्रमेयस्य तत्प्रतिपादकोपनिषत्प्रमाणस्य च बोध्यबोधकभावलक्षणः ।प्रयोजन तु तदैक्यप्रमेयगताज्ञाननिवृत्तिस्सत्स्वरूपानन्दावाप्तिश्च।तरति शोकमात्मविद्ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवतीत्यादि श्रुतेरिति ॥ ५ ॥

विषयसौन्दर्याद्विचार परिकुर्वतामपि तत्प्राप्तिरनेकजन्मार्जितपुण्यसंचय विना दुष्प्रापेत्याह ।

वर्षोपल सपतित प्रपश्यता
प्राप्तिस्तु तस्याऽस्ति नरस्य कस्यचित् ॥
तथा विचार परिकुर्वता नृणा
प्राप्ति स्वरूपस्य वृषेण कस्यचित् ॥ ६ ॥

वर्षोपलमिति । वृषेण धर्मेणेत्यर्थः । उक्तं च भगवता ।
मनुष्याणा सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।
यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्वत इति ॥ ६ ॥
वृषेण स्वरूपप्राप्तिरित्युक्तं तत्राऽसाधारणं धर्म दर्शयति ।

हरेर्गुरोर्भक्तिरिद द्वय यत्
सुसाधन य प्रकरोति नित्य ॥
ऐक्येन तस्यैव करस्थितास्ति
मुक्तिः प्रसादेन हरेर्गुरोश्च ॥ ७ ॥

हरेरिति । नित्यं नियमेन । अव्यभिचारेणेत्यर्थः । ऐक्येन गुरुदेवतयोरैक्यभावनयेत्यर्थः । एवं भजतामुभयोः प्रसादेन मुक्तिः सुलभेत्यर्थः । तथा च श्रुतिः ।

यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ ।
तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मन इति ॥
भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चाऽस्मि तत्वतः ।
ततो मां तत्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम् ॥
तेषां सततयुक्तानां भजतां प्रीतिपूर्वकम् ।
ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपायान्तिते ॥

इत्यादिस्मृतिभ्यः । भक्त्यैकयेशं गुरुदेवतात्मेति श्रीभागवतोक्तेश्च ॥ ७ ॥

ना ऽवेदविन्मनुते तं बृहंतमिति वेदेनैवोक्त तत्र स वेदोऽपौरुषेयः स्वतः प्रमाणं चेदं दर्शयति ।

सर्वज्ञनारायणनिर्मितत्वा-
दपौरुषेय. सकलो ऽपि वेदः ॥
स्वतः प्रमाण निरपेक्षितत्वा-
न्मानान्तरस्येति सुनिश्चितो ऽर्थ ॥ ८ ॥

सर्वज्ञेति । यः सर्वज्ञः सर्वविदिति श्रुतेः । भगवतः सर्वज्ञत्व तथा, तस्माद्यज्ञात् सर्वत ऋचः सामानि जज्ञिर इति श्रुतेः, अस्य महतो भूतस्य निश्वसितमेवैतद्यदृग्वेद इत्यादि श्रुतेः, यस्य निश्वसितं वेदा इति स्मृतेः । निश्वसितन्यायेन नारायणनिर्मितत्वं वेदस्य । अत एवापौरुषेयत्वं चतुर्मुखपुरुषाद्यनिर्मितत्वमित्यर्थः । चतुर्मुखोऽपि नारायणादेव वेद प्राप्तवानित्याह श्रुतिः ।

यो वै ब्रह्माण विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै ।
त ह देवात्मबुद्धिप्रकाश मुमुक्षुर्वै शरणमह प्रपद्य इति ।

वेदयत्यधिकारिणः कर्मब्रह्मणी इति वेदः स्वतः, प्रमाणं तच्च स्वप्रकाशनीयार्थं प्रमाणान्तरानपेक्षम्। यथा भिषजा हरितकीं भक्षयेदित्युक्ते किमत्र प्रमाणमित्याकाङ्क्षायामायुर्वेदवचनप्रदर्शनेन श्रोता प्रमाणान्तरनिरपेक्ष एव हरितकीं भक्षयति ततश्च रोगनिवृत्तिर्भवतीति सुनिश्चितोऽर्थः स्वानुभवसिद्ध इत्यर्थः। तथा स्वर्गकामो यजेतेति वाक्यश्रवणानन्तरं स्वर्गार्थी प्रमाणान्तरनिरपेक्षतयैव यागे प्रवर्तते इत्यनुभवसिद्धं सर्वलोकप्रसिद्धं च ॥ ८ ॥

ननु स्वतःप्रमाणाद्वेदादेव फलसिद्धौ भवन्त्या किं विचारस्य प्रयोजनमित्यत आह ।

स्वतः प्रमाणत्वमिद श्रुतीनाम्
विचारसापेक्षतया प्रणश्येत् ॥
अतो विचारस्य फल प्रकल्प्यम्
सदेहविभ्रान्तिविनाशमात्रम् ॥ ९ ॥

स्वतइति । यद्यपि विचारनिरपेक्षतयैव स्वतःप्रमाणवेदाद्ब्रह्मात्मबुद्धिः फलं तथापि प्रतिबन्धके सति ततो न फलसिद्धिः अतः प्रतिबन्धकनिवृत्त्यर्थं विचारो ऽपेक्षितः। तथा च न वेदस्य स्वतःप्रामाण्यभङ्ग इत्यर्थः । विचारो नाम तर्को मननात्मकः तेन प्रमेयगता ऽसम्भावना निवर्तते । आत्मतत्वे सहस्रधा श्रुतेऽपि देहेन्द्रियव्यतिरिक्त आत्मा नेति सम्भाव्यते इतीयमसम्भावना तन्निवृत्तौ सत्यां ततो निदिध्यासनेन प्रमेयगताविपरीतभावना निवर्त्तते। अतो विचारस्य मुख्य फलं प्रमेयगतासभा

वनानिवृत्तिपरम्परया प्रमेयगताविपरीतभावनानिवृत्तिरपि । अत उक्तं संदेहाविभ्रांतिविनाशमात्रमिति ॥ ९ ॥

पूर्वोक्तमेव विवृणोति ।

> स्वोत्पत्तिमात्रे सकलं विचार-
>
> मपेक्षते चोपनिषद्भवा मतिः ॥
>
> सोत्पत्तितो मूलतमो निहन्ति
>
> दीपो यथाऽन्यं सहकारिणं विना ॥ १० ॥

स्वोत्पत्तिमात्र इति । उपनिषद्भवा मतिरहं ब्रह्मास्मीत्यपरोक्षप्रमा, सा स्वोत्पत्तिमात्रे प्रतिबन्धकनिवर्त्तकं विचारं चकारान्निदिध्यासनमप्यपेक्षते । सोत्पत्तितो मूलतमः मूलाज्ञानं ब्रह्मावरकं निहन्ति । यथा दीपः स्वोत्पत्तिमात्रे निर्वातत्वाद्यपेक्षते ततश्चोत्पन्नः सहकारिणं विनैव तमोऽन्धकारं निहन्ति तद्वदित्यर्थः । निहन्तीत्यत्रोपसर्गेण विरम्य व्यापारता नाऽस्तीति बोधितम् । आदौ विद्योत्पद्यते पश्चादज्ञानं निवर्तते इति । तस्मादेवं नाऽस्ति या विद्योत्पत्तिः सैवाज्ञाननवृत्तिरिति स्वसाक्षिकमिति भावः ॥ १० ॥

एवं मननात्मकेन विचारेण प्रमेयगताऽसम्भावना प्रतिबन्धकीभूता निवर्तत इत्युक्तम् । सम्प्रति वादिविप्रतिपत्तिजां पदार्थविषयणीमसम्भावनां निवर्तयन्पदार्थद्वयगतामसम्भावनां दर्शयति—

> पदार्थद्वयं दृक्च दृश्यं ततोऽन्यत्
>
> पदार्थान्तरं नास्ति वेदान्तशास्त्रे ॥
>
> दृशः किं स्वरूपं च दृश्यस्य किंवे—
>
> त्यदोऽत्र द्वयं संविचार्यं मुमुक्षो ॥ ११ ॥

पदार्थद्वयमिति। येन सर्वं विजानातीति श्रुतेः दृग्दृश्याति रिक्त पदार्थान्तर नास्ति। अन्यवादिकल्पितानां तत्तत्पदार्थाना-मनयोरन्तर्भावो बोद्धव्यः। तथा हि वैशेषिकसप्तपदार्थानां षोड-शषपदार्थेष्वन्तर्भावस्तेषां च वेदान्तकल्पिते दृश्यपदार्थेऽन्तर्भावः।

मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृतिविकृतयः सप्त
षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुष इति ॥

पञ्चविंशतिपदार्थमध्ये मूलप्रकृत्यादिचतुर्विंशतिपदार्थानां दृश्येऽन्तर्भावः। सच्चिद्रूपः पुरुषः प्रत्यगात्मन्यन्तर्भूत इति पदार्थद्वय एव अन्यवादिकल्पितानामन्तर्भावो ज्ञेय इति। तत्र दृशो द्रष्टुः किं स्वरूपं सा दृक्किं सद्रूपा सच्चिद्रूपा वा सच्चिदानन्द-रूपा वा पुनश्च सा जीवाद्भिन्ना अभिन्ना वा सगुणा निर्गुणा वेत्याद्यनेकसंशयनिरासपूर्वकं मुमुक्षुणा स्वरूपं विचार्यमित्यर्थः। तथा दृश्य किं स्वरूपं सत्यमसत्यं वेति संशयनिरासोऽपि मुमु-क्षोरपेक्षित एवेत्यर्थः॥ ११ ॥

उक्तवैपरीत्यबाधपूर्वकं विचारकर्त्तव्यतामाह।

य संशयात्मा स विनश्यतीति
श्रीकृष्णवाक्यान्निजसंशयादे ॥
नाशाय धीस्वास्थ्यफलाय चैष
स्वयं हि सम्यक् क्रियते विचार ॥ १२ ॥

यइति। संशयात्मा विनश्यति सर्वपुरुषार्थभ्रष्टो भवतीति श्रीकृष्णवचनादपुरुषार्थत्वनिरासार्थं विचारेण निश्चयात्मकज्ञाने सति संशयनाशात् धीस्वास्थ्यफलमहं ब्रह्मास्मीति ज्ञानं भवती-त्यर्थः। आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्या-

सितव्य इति श्रुतावात्मदर्शनमनूद्य तत्साधनत्वेन श्रवणादित्रय-मुपदिष्टम्।तत्र श्रवणस्य गुर्वधीनत्वात् तत्परायत्तत्वम्। मनननि-दिध्यासने तु स्वायत्ते भवतो ऽत उक्त स्वयंहीति। सम्यक् श्रुत्यविरोधितयेत्यर्थः। श्रुतिमतः तर्को ऽनुसन्धीयतामित्याचार्योक्तेः अनुपदमेव वक्ष्यमाणत्वादेष इत्युक्तम् ॥ १२ ॥

नन्वदोऽत्र द्वयं सविचार्य मुमुक्षोरित्युक्त तत्र मुमुक्षा नाम मोक्षकामना सैव न सम्भवति। तथाहि प्रमाणादात्मस्वरूपा मुक्तिर्यदि न ज्ञाता तत्र कामनैव न सम्भवति अज्ञाते कामनाविरहात्, प्रमाणेन ज्ञाता चेत् सुतरां सा न सम्भवति सिद्धे इच्छाविरहादित्यत आह।

निरतिशयसुख यत्प्रत्यगात्मस्वरूप
निरतिशयसुख यन्मोक्षरूप तदेव ॥
निरतिशयसुखार्थं सर्वलोकस्य वाञ्छा
भवति च मनस सा मानमुज्झित्य सर्वम् ॥ १३ ॥

निरतिशयसुखमिति। न इच्छा कस्यापि प्रमाणादुत्पद्यते तस्या मनोधर्मत्वेन स्वत एवोत्पत्तेः। यच्चोक्तम् प्रमाणादज्ञाते इच्छैव न, ज्ञाते तु सुतरां न सिद्धे इच्छाविरहादिति। तत्रोच्यते। आत्मनो नित्यापरोक्षत्वेन सिद्धत्वेऽपि निरतिशयसुखत्वेनाऽसिद्धत्वात् कामना सम्भवत्येव। तदुक्त वार्त्तिके।

न युक्तं कामना मुक्तौ पुसा नास्तीति भाषितुम्।
देशकालानवच्छिन्नसुखाद्यर्थित्वदर्शनादिति ॥ १३ ॥

पूर्वमीमांसकमते सर्ववेदस्य क्रियापरत्वे तं त्वौपनिषदं पुरुष पृच्छामीति बाधः प्राप्नोति तन्निरासार्थं तत्प्रक्रिययैव सर्व-

वेदस्य क्रियापरत्वं दूषयति ।

> आम्नायसूत्रे सकल हि वेद
> क्रियापर जैमिनिराह यत्नात् ॥
> न तन्मत चारु निषेधवाक्ये
> क्रियापरत्व न हि तदघटेत ॥ १४ ॥

आम्नायेति । आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्थानां तद्भूतानां क्रियात्वेन समन्वय इति सूत्रेणाऽऽम्नायस्य क्रियापरत्व सूचित तन्मतं न चारु न युक्तम् । कुतः । तन्मते विधिमन्त्रनामधेयनिषेधार्थवादैः पञ्चात्मको वेद इति तत्प्रक्रिया निवृत्त्यर्थे निषेधवाक्ये क्रियापरत्व न घटते तयोः स्थितिगतिवत् परस्पर विरोधात् । तथा च सर्वस्य वेदस्य क्रियापरत्वं न युक्तमित्यर्थः ॥ १४ ॥

आम्नायस्य क्रियापरत्वे दूषणान्तरमप्याह ।

> आत्मस्वरूपा हि विमुक्तिरुक्ताऽ
> विद्यानिवृत्त्या ह्युपलक्षिता या ॥
> ज्ञानेन लभ्या न च कर्मसाध्या
> ज्ञान न लभ्य क्रियया कदापि ॥ १५ ॥

आत्मस्वरूपेति । स एष सम्प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतीरूपं सम्पद्य स्वेन स्वरूपेणाऽभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुष इति श्रुत्याऽऽत्मस्वरूपा मुक्तिरुक्ता । सा च विस्मृतकण्ठचामीकरन्यायेनाऽज्ञानव्यवहितत्वाद् वेदान्तविज्ञानेनाऽविद्यानिवृत्त्युपलक्षिता न कर्मसाध्या न क्रियासाध्या सिद्धत्वात् नाऽतो वेद

स्य क्रियापरत्वमित्यर्थः। ननु माऽस्तु मुक्तिः क्रियासाध्या ज्ञानं तु क्रियासाध्य स्यादत आह। ज्ञानमिति। ज्ञानमपि कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुमशक्यत्वान्न क्रियासाध्यं तस्य प्रमाणप्रमेयाधीनत्वादित्यर्थः॥ १५॥

सर्ववेदस्य क्रियापरत्वे वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था इतिश्रुतिविरोध दर्शयति।

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्था
इतिश्रुतिर्वष्टि यथार्थभानात्॥
ब्रह्मैव लोके समवाप्नुवन्ति
क्रियापरत्व न ततोऽस्ति वेदे॥ १६॥

वेदान्तेति। वेदानां ऋगादीनामन्ताः अन्ताः शिरोभागाः प्रज्ञानं ब्रह्मेत्यादयस्तेषां विज्ञान पदार्थशोधनपूर्वक जीवब्रह्मैक्यरूपतदर्थनिश्चयः तेन सुष्ठु सन्देहादिरहितं यथा स्यात् तथा निश्चितोऽहं ब्रह्मास्मीतिरूपोऽर्थः परमार्थो यस्सः लोक्यते प्रकाश्यते जडजात येनेति लोकस्तस्याऽन्यप्रकाशकत्वासम्भवात् स्वप्रकाशमित्यर्थः। शेष स्पष्टम्॥ १६॥

वेदव्यासस्तु वेदान्ताचार्यो वेदस्य काण्डत्रयात्मकत्व दर्शयँस्तस्य विनियोगं दर्शयतीत्याह।

चेतःशुद्धौ चेतस. स्थैर्यकार्ये
ज्ञानोत्पत्तौ चारु काण्डत्रय यत्॥
आम्नायस्याऽनुक्रमाद्वेदवेत्ता
वेद-व्यासस्त्वेकवाक्यत्वसिध्यै॥ १७॥

चेत इति । एवं विनियोगे श्रुतयः प्रमाणम् । तत्र तमेतं वेदाऽनुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषंति यज्ञेन दानेन तपसा नाशकेनेति श्रुतिः । कर्मकाण्डस्य चित्तशुद्धिद्वारा विविदिषायां विनियोगमाह ।

एष सर्वेषु भूतेषु गूढात्मा न प्रकाशते ।

दृश्यते त्वग्रया बुध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिरिति ।

श्रुतिरुपासनाकाण्डस्य चेतःस्थैर्ये विनियोगं दर्शयति । ततो ज्ञानकाण्डस्थवाक्यानि महावाक्यानि अध्यारोपापवादद्वारा ज्ञानोत्पत्तौ विनियोग दर्शयन्तीति यथायथमूह्यम् ॥ १७ ॥

एव च वेदस्य स्वतःप्रामाण्य प्रसाध्य तस्य च साक्षात्परम्परया च ब्रह्मपरतां संप्रदर्श्य तद्बलेन दृशः किं स्वरूपमेवमादि विचार आरभ्यते ॥

असङ्गस्य बन्धो न सम्भावनीयो
न मोक्षोऽपि मोक्षस्य तत्पूर्वकत्वात् ॥
अविद्या हि बन्धो निवृत्तिश्च तस्या
स मोक्षो ऽत्र सर्वस्तदर्थः प्रयत्न ॥ १८ ॥

असङ्गस्येति । असङ्गो ह्यह पुरुष इति श्रुतेरनुभूत्या चाऽसङ्गस्याऽऽदौ बध एव न सभवति मोक्षोऽपि न सम्भवति ।कुतः मोक्षस्य तत्पूर्वकत्वाद् बन्धाभावे मोक्षो ऽप्यसङ्गस्य न संभवतीत्यर्थः । अत एव श्रुतिः ।

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बन्धो न च साधकः ।

नमुमुक्षुर्न वै मुक्तिरित्येषा परमार्थतेति ॥

तर्हि को बंधः को वा मोक्ष इत्याकाङ्क्षायामाह । अविद्या स्वस्वतत्त्वरूपापरिज्ञान निश्चयेन बंधस्तस्या निवृत्तिर्नाशो मोक्षस्तद-

र्थो महापुरुषार्थत्वात्सता सर्वोऽपि प्रयत्नः। अभियुक्तैरप्युक्तम्।

स्वात्माज्ञान कारण बधनस्य स्वात्मज्ञानात्तन्निवृत्तिश्च मुक्ति-
रिति ॥ १८ ॥

अविद्यारूपस्य बधस्याऽनादित्वात्तत्रोपायचिन्तैव नास्ति
अविद्यानिवृत्तिरूपमोक्षस्तूपायसाध्योऽत स्तत्रोपायं दर्शयति।

> अविद्यानिवृत्ति प्रमाणेन साध्या
>
> प्रमाण च वेदान्तवाक्यानि नाऽन्यत् ॥
>
> अविद्यानिवृत्तौ स्वयं ज्योतिरात्मा
>
> स्वत सिद्ध आविर्भवेत्साधकानाम् ॥ १९ ॥

अविद्येति। अनाद्यविद्यायाः निवृत्तिनाशः प्रमाणेन प्रमा-
णजन्यज्ञानेनेत्यर्थः। ज्ञानाज्ञानयोर्विरोधादित्यर्थः। तदुक्तम्।

अविद्याया अविद्यात्वमिदमेव हि लक्षणम्।

मानयोगासहिष्णुत्वमन्यथा वस्तु सा भवेदिति।

किं तत्र प्रमाणं येनाऽविद्यानिवृत्तिस्तत्राह। प्रमाणं च
वेदान्तवाक्यानि प्रज्ञान ब्रह्म तत्व मसीत्यादीनि तत्वाऽऽवेद-
कानि।

लिङ्गसख्याविभेदेऽपि विशेषणविशेष्यता।

विभक्तिः पुनरेकैव विशेषणविशेष्ययोः॥

इतिवचनात्प्रमाण वेदा इति नपुंसकत्वसख्याभेदेऽपि विशेषणवि-
शेष्यतोक्ता।ननु प्रत्यक्षादीनामन्येषां प्रमाणानां सत्वात्प्रमाण च
वेदान्तवाक्यानीति कथमित्यत आह।नान्यदिति।अन्यानि प्रमा-
णानि व्यावहारिकाणि प्रत्यक्षादीन्यविद्यानिवृत्तौ न समर्थानि
तेषा पराग्विषयत्वेन तत्वावेदकत्वाभावादित्यर्थः। तदुक्तं। सर्वं

पराग्विषयमेव हि मानजात वेदावसानवचनानि च वर्जयित्वेति। किंच जडार्थविषयं मानं स्वप्रमेयस्य कर्मत्वेन बोधकम्।महावाक्य तु स्वप्रमेयस्य विनैव कर्मत्वमवबोधयितु समर्थमतो वेदान्तवाक्यान्येवाऽविद्यानिवृत्तौ प्रमाण नान्यदित्यर्थः। तथा च श्रुतिः। पराञ्चि खानि व्यतृणवत् स्वयम्भुवस्तस्मात् पराङः पश्यति नान्तरात्मन्निति। पराङ्पराभूतान्यनात्मभूतान् शब्दादीन् पश्यति उपलभते उपलब्धानान्तरात्मन्नान्तरात्मानमिति श्रुत्यर्थः। एतेन वेदान्ता अद्वितीयब्रह्मणि प्रमाण न वेति प्रमाणगतासम्भावनानिवृत्तिरपि बोद्धव्या। तथा च प्रमाणजन्यज्ञानेनाऽज्ञाननिवृत्तौ मेघापायेंऽशुमानिव स्वयञ्ज्योतिः स्वप्रकाश आत्मा साधकानामधिकारिणामाविर्भवेत्। स्वतःसिद्ध इत्यनेन स्वर्गादिवन्नाऽऽत्मस्वरूपा मुक्तिर्जन्येति दर्शितम्। विमुक्तश्च विमुच्यत इतिश्रुतेः॥ १९॥

सर्वप्रक्रियाग्रन्थेष्वन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्न चैतन्य प्रमाण मित्युक्तम्। अत्र तु वेदान्तवाक्यानीत्युक्तम्। तथाच प्रमाणविषयविरोध आभासते तदर्थं मुख्यौपचारिकभेदात् प्रमाणं द्विविधं, मुख्यमौपचारिकं च प्रमाणमिति विविच्य दर्शयति।

धीवृत्त्यवच्छिन्नचितिः प्रमाणम्
तत्साधनत्वादितरत्प्रमाणम्॥
तत्रोपचारात् खलु मानशब्दो
मुख्य प्रमाण तु यथोक्तमेव॥ २०॥

धीति। अत्रेयं प्रक्रिया। एकमेव चैतन्यमुपाधिभेदात् सप्तविधम्। शुद्धचैतन्यम्, ईश्वरचैतन्य, जीवचैतन्यं, प्रमातृचैतन्य, प्रमाणचैतन्य, विषयचैतन्यं, फलचैतन्य चेति। तत्रसर्वोपाधिवि-

निर्मुक्तं शुद्धचैतन्यम्, मायोपहितचैतन्यमीश्वरचैतन्यम्, अविद्योपहितचैतन्यं जीवचैतन्यम्, जीवेशावाभासेन करोति माया चाऽविद्या च स्वयमेव भवतीति तापिनीयश्रुतेः। अन्तःकरणावच्छिन्नं चैतन्यं प्रमातृचैतन्यम्, अन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नं चैतन्यं प्रमाणचैतन्यम्, विषयावच्छिन्नं चैतन्यं विषयचैतन्यम्, अन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नं चैतन्यं विषयचैतन्याभिन्नं तत्फलचैतन्यमित्युच्यते। तत्र वृत्तिविषययोर्युगपदेकदेशावस्थानेन तदुपाहितयोश्चैतन्ययोरप्यभेदो भवति। तथाहि। यथा तडागोदकं छिद्रान्निर्गत्य कुल्याद्वारेण केदारं प्रविश्य चतुष्कोणाद्याकारेण परिणमते तथेंद्रियविषयसंयोगानंतरमंतःकरणं चक्षुरादिद्वारा विषयदेशं गत्वा तेन विषयेण संयुज्यते, पश्चाच्च तदाकारेण परिणमते। सोऽयं परिणामो वृत्तिस्तस्यां वृत्तौ विषयचैतन्यं प्रतिफलति तदा वृत्तिविषययोर्युगपद्देशावस्थत्वेन तदुपाहितचैतन्यभेदस्याऽप्रयोजकत्वात्। प्रमाणचैतन्यं विषयचैतन्याभिन्नं भवति सेयं प्रत्यक्षप्रमा। तत्र वृत्त्या विषयो नाऽस्तीत्यसत्त्वापादकमावरणं निवर्त्तते, चैतन्येन तु विषयो नाऽऽभातीत्यभानापादकमावरणं निवर्त्तते। तत्र प्रमया च सावरणमज्ञानं मौढ्यापादकं निवर्त्तते ततो विषयः स्फुरति साक्षिणा। अन्तःकरणोपहितं चैतन्यं साक्षीति प्रक्रिया व्यवहारे। न चेयं प्रक्रिया स्वकपोलकल्पितेतिवाच्यम्। श्रुत्युक्तत्वात्। तथाच श्रुतिः। यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यतीत्यादि। तत्रा ऽविद्यादशायामखण्डचैतन्यमुपाधिना द्वैतमिव भवति द्वितीयमिव भवति तदा इतरः प्रमाता इतरं विषयं पश्यति जानाति। पश्यतीति क्रियापदं क्रिया चाऽन्तःकरणवृत्तिरूपा अन्तःकरणस्य परिणामित्वात्। तथा चोक्तमाचार्यैः।

आत्मनः सच्चिदंशश्च बुद्धेर्वृत्तिरितिद्वयम्।

सयोज्य चाऽविवेकेन जानामीतिप्रवर्त्तते ॥
आत्मनस्तु क्रिया नाऽस्ति बुद्धे र्बोधो न जातु चित् ।
जीवःस्वरूपमज्ञाय ज्ञाता द्रष्टेति मुह्यतीति ॥

तथा ,चाऽन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्न चैतन्यं मुख्य प्रमाणम् । या वृत्तिरुत्पद्यते सा चैतन्याभासखचितैवोत्पद्यते । यथा घटादिरुत्पद्यते य' स आकाशव्याप्त एवोत्पद्यते तथा वृत्तिरपि । अत उक्त धीवृत्त्यवच्छिन्नं चैतन्यमिति । तथा च धीवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यं मुख्य प्रमाण, तत्साधनत्वात् वृत्तिकरणत्वादितरचक्षुरादि प्रमाणमौपचारिकमित्यर्थः । तथा च न पूर्वोक्तो विरोधाभासः । अज्ञातज्ञापकत्वरूपं प्रमाणत्व मुभयसाधारणम् । तत्र व्यवहारे यावद्वाधं प्रामाण्यमिति न्यायात्प्रमाणत्वम्।तेषा वस्तुत अज्ञातज्ञापकत्वाभावात्। ननु घटोऽयं घटोऽयमिति धारावाहिकज्ञाने अज्ञातज्ञापकत्वाभावात्तवेद लक्षणमव्याप्तमिति चेन्न । धारावाहिकबुद्धिस्थले न ज्ञानभेदः किन्तु यावद्घटस्फुरण तावद्घटाकारान्तःकरणवृत्तिरेकैव न तु नाना । वृत्तेः स्वविरोधिवृत्त्यन्तरोत्पत्तिपर्यन्त स्थायित्वाभ्युपगमात् । तथा च तत्र प्रतिफलितचैतन्यरूपघटादिज्ञानमपि तत्र तत्कालीनमेकमेवेति ना ऽव्याप्तिः । तस्मादज्ञातज्ञापकत्वं प्रमाणलक्षण युक्तम् ॥ २० ॥

अन्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्यरूपप्रमाणजन्य यद्वृत्तिज्ञान तद्गतं यत्प्रामाण्य तत्स्वत एव गृह्यत इत्याह ।

प्रामाण्य यत्तद्गत तत्स्वतो हि
ग्राह्य नान्यैरेष नो राजमार्ग ॥
अप्रामाण्य गृह्यते तत्परस्मा-

ञ्छेष ज्ञेय त्वाकरस्थाद्विचारात् ॥ २१ ॥

प्रामाण्यमिति।यथा अनभ्यासदशायां प्रथमोत्पन्न यज्ज्ञानं तत्प्रमाणमप्रमाणं वेति प्रमाणगतासम्भावना प्रमाणसंशय इत्युच्यते तथा वेदान्ता अद्वितीये ब्रह्मणि प्रमाणं न वेति संशयः स च प्रामाण्यनिश्चयात् निवर्त्तते । तत्र प्रामाण्यनिश्चयस्तु स्वत एव । प्रामाण्यं नाम तद्वति तत्प्रकारकत्वम् । तस्य स्वतस्त्वन्नाम यावत्स्वाश्रयग्राहकग्राह्यत्वम्।स्वाश्रयो वृत्तिज्ञान तद्ग्राहक साक्षिचैतन्यम्। दृष्टे द्रष्टारमिति श्रुतेः ।तेन तद्गतं वृत्तिज्ञानगतं प्रामाण्यं स्वत एव गृह्यत इति स्वतःप्रामाण्य श्रुत्यनुभवमूलात् । अप्रामाण्य तु परतो गृह्यते।तच्च तदभाववति तत्प्रकारकत्वम्।तस्य वृत्तिज्ञानानुपनीतत्वेन साक्षिणा ग्रहीतुमशक्यत्वात्परत एवाऽप्रामाण्यं गृह्यते इत्यर्थः । प्रामाण्यस्वतस्त्वपक्षे संशयो दोषवशादुपपद्यत इत्यादिविचार आकरतो भाष्यादिग्रन्थतो ज्ञेयः, अत्रविस्तरभयान्नोच्यत इत्यर्थः । प्रामाण्यस्वतस्त्वप्रक्रिया न स्वकपोलकल्पितेत्याह, एष नो राजमार्ग इति श्रुत्युक्तत्वात् । तत्र यन्न मनसा मनुते येनाऽऽहुर्मनो मतमिति श्रुतेः ।मनः साक्षिभास्यं एवं मनसः साक्षिभास्यत्वे सिद्धे । कामः संकल्पो विचिकित्सा श्रद्धा । श्रद्धा धृतिरधृतिर्धीरताऽधीरेतेति तत्सर्वं मन एवेति श्रुतेः । धीशब्देन ज्ञानं मनोधर्मस्तदपि साक्षिभास्यं तद्गत यत् प्रामाण्यं तदपि साक्षिभास्यमेवंरीत्या प्रामाण्य स्वत एव गृह्यत इति एष नो ऽस्माकं वेदान्तिनां राजमार्गः तस्करतर्कपराहतो न भवतीत्युक्तामितिदिक् ॥ २१ ॥

अविद्यानिवृत्तिः प्रमाणेन साध्येत्याद्युक्तं तदनेन श्लोकेन स्पष्टीक्रियते ।

ब्रह्माकारा तत्वमस्यादिवाक्यै-
र्या धीवृत्तिर्ब्रह्मविद्याभिधाना ॥
उक्ता वेदे मूलमज्ञानमेषा
दग्ध्वाऽऽत्मान घातयेत्पूर्णवह्नौ ॥ २२ ॥

ब्रह्मेति । कारणभूतैस्तत्वमस्यादिमहावाक्यैर्या ब्रह्माकारा धीवृत्तिरुत्पद्यते सा ब्रह्मविद्या उक्तेति वेद।तद्यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन्निति श्रुतौ । अस्याः श्रुतेरर्थः । तत्सर्वं वेदान्तप्रसिद्ध ब्रह्म यः साधनचतुष्टयसपन्नो ऽधिकारी वेद साक्षात्करोति निहितं स्थित तद्वृत्त्युपलभ्यमानत्वात् तत्र निहितोक्तिः, गुहायां बुद्धौ परमे प्रकृष्टे व्योमन् व्योम्नि हृदयपुण्डरिकान्तर्हृदयाकाशेऽत्र वर्त्तमानबुद्धावित्यर्थ.। एषा ब्रह्मविद्येति अभिधान नाम यस्याः सा तथा मूलमज्ञानमधिकारिणो ब्रह्मत्वावरकमज्ञानमावरणविक्षेपशक्त्यात्मक भावरूप त्रिगुणं दग्ध्वा प्रदाह्याऽऽत्मानमपि स्वां वृत्तिमपि पूर्णवह्नौ अखण्डे ब्रह्मणि ब्रह्माग्नौ घातयेन्नाशयेदित्यर्थः । तथा च चरमवृत्तिक्षये यथा द्वितीयमुखाश्रयदर्पणाभावे मुखमात्रमवशिष्यते तथाऽखण्डब्रह्म ऽवशिष्यते ।

पूर्णमदः पूर्णमिद पूर्णात्पूर्णमुदुच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादय पूर्णमेवा ऽवशिष्यते इति ॥
श्रुतेरितिभावः । उक्त हस्तामलकाचार्यैः ।
यथादर्पणाभाव आभासहानौ
मुख विद्यते कल्पनाहीनमेकम् ।
तथाधीवियोगे निराभासको यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपो ऽहमात्मेति ॥ २२ ॥

ननु द्विविधमावरणमसत्वापादकमेकमपरमभानापादकम् । तत्राऽऽद्य परोक्षज्ञानेन नश्यति द्वितीयमपरोक्षप्रमयैव नश्यति । तदुक्तम् ।

परोक्षज्ञानतो नश्येदसत्वावृत्तिहेतुता ।

अपरोक्षधिया नश्येदभानावृत्तिहेतुतेति ॥

एव स्थितौ वाक्याचाऽपरोक्षज्ञानमुत्पद्यते कुत्रा ऽप्यदृष्टत्वात् । तथा सति तत्वमस्यादिवाक्याचाऽपरोक्षप्रमा तां विना अभानापादकावरणनाशाभावात् न ब्रह्माऽहमस्मीत्यपरोक्षज्ञानमुत्पद्यत इत्यत आह ।

अथत्तत्वमसीतिवेदवाक्या-

दपरोक्षैव मतिर्हि भेदहन्त्री ॥

दशमस्त्वमसीति लोकवाक्या-

द्दशमोऽस्मीत्यपरोक्षधीर्यथाऽत्र ॥ २३ ॥

अथेति । अथ चेद् वाक्याचापरोक्षप्रमा जायत इति मन्यसे चेत् तर्हि, दशमस्त्वमसीत्यत्र वाक्यादपरोक्षप्रमा दृष्टा तथा प्रकृतेऽपि तत्वमसीतिमहावाक्यादपरोक्षप्रमोत्पद्यते । तथा चाऽभानापादकावरणनाशादहं ब्रह्मास्मीत्यपरोक्षप्रमा घटत इत्यर्थः । शब्दप्रमाण तु यत्र विषयः परोक्षस्तत्र परोक्षप्रमामेवोत्पादयति । यत्र चाऽपरोक्षो विषयस्तत्रापरोक्षप्रमां जनयति तस्योभयसाधारणत्वादिति भावः ॥ २३ ॥

नन्विन्द्रियजन्य ज्ञानमपरोक्ष न प्रमाणान्तरजन्य ज्ञानमपरोक्ष दृष्टमतो वेदान्तशास्त्रोक्तमपरोक्षलक्षणमाह—

यदनावृतचित्तदारमताऽदो

ह्यपरोक्षत्वमिह ब्रुवन्ति सन्त. ॥
अत एव जडार्थसन्विदैक्या-
दपरोक्ष न जडेषु तत्त्वतोऽस्ति ॥ २४ ॥

यदिति । इह वेदान्तशास्त्रे यत् या अनावृतचिदनावृतसंवि-त्तस्यास्तदात्मता, तदात्मनो भावस्तदात्मता तादात्म्यमिति यावत् । तदपरोक्षत्वं सन्तो वेदान्तनिपुणाचार्याः ब्रुवन्ति नेन्द्रि-यजन्य ज्ञानमपरोक्षम् । तस्याभावप्रत्यक्षे मनसो ऽनिन्द्रियत्वेन सुखाद्यपरोक्षे च व्यभिचारादिति योजना । अत्रा ऽयमर्थः । अनावृतसंवित्तादात्म्यमपरोक्षत्वमनावृत्तसंवित्साक्षिचैतन्यमन्तः-करणोपहित चैतन्य साक्षी तस्याऽऽवृतत्वे जगदान्ध्यप्रसङ्गः । तादात्म्य नाम तद्भिन्नत्वे सति तद्भिन्नसत्ताकत्वम् । तथा च दशम-स्त्वमसीत्यत्र सामानाधिकरण्याद्दशमस्य त्वं पदार्थाभिन्नतया अपरोक्षत्वेन वाक्यादपरोक्षप्रमैव जायते ऽह दशमोऽस्मीति । ननु न वाक्यादपरोक्षज्ञानं मनसा तत्साक्षात्कार इति चेन्न । सिद्धान्ते मनसोऽनिन्द्रियत्वस्योक्तत्वात् । वृत्त्युपादानत्वेन करणत्वाऽयो-गाच्च । प्रमाणजन्यापरोक्षज्ञानस्यैव भ्रमनिवर्त्तकत्वाच्च । मन-सोऽनिन्द्रियत्व तु

एतस्मा ज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि चेति ।

श्रुतेर्ज्ञेयम् । सुखादिसाक्षात्कारस्य चाऽप्रमात्वमिष्टमेव तस्य प्रतीतिकत्वात् । एवं तत्वमसीत्यत्रापि तत्पदलक्ष्यस्य ब्रह्मण स्त्वम्पदलक्ष्यसाक्ष्यभिन्नतया अनावृतसंवित्तादात्म्याभित्या-परोक्षत्वेन शोधितत्वम्पदार्थस्या ऽधिकारिणो मनननिदिध्या-सनसंस्कृतान्तःकरणसहकृतमहावाक्यादह ब्रह्मास्मीत्यपरोक्षप्रमा जायत इति । अत एवेति । अनावृतसंवित्तादात्म्यमपरोक्षत्वमत

एव हेतोरन्तःकरणवृत्यवच्छिन्नचैतन्यस्येति शेषस्तस्य जडार्थ-संविदैक्यात् । जडार्थाः घटादयः तदवच्छिन्ना या सवित्तया सहैक्यादेकलोलीभावात् । अनावृतसविचादात्म्यरूपमपरोक्षत्वं व्यावहारिकं तज्जडेषु घटादिषु न स्वतो नास्ति जडाजडयोर-भिन्नसत्ताकत्वाभावात् किन्तु घटादयो अविद्यावच्छिन्नचैतन्ये अविद्याकल्पिता एव भासन्त इत्यर्थः । तेषामधिष्ठानपारोक्ष्येणा ऽपरोक्षं न स्वत इति फलितोऽर्थः ॥ २४ ॥

एतदेव विवृणोति ।

अधिष्ठानसत्वेन तस्याऽस्ति सत्व

मधिष्ठानभानेन तस्यास्तिभानम् ॥

अतः कल्पितत्व जडार्थेषु युक्तम्

यथा शुक्तिरूप्ये च रगे च तद्वत् ॥ २५ ॥

अधिष्ठानेति । यथा सादृश्याच्छुक्तिरजतभ्रमस्तथा शुक्तौ क्वचिद्रङ्गभ्रमोऽपि दृष्टस्तद्वदित्यर्थः । शेष स्पष्टम् ॥ २५ ॥

ननु विषयावच्छिन्नब्रह्मचैतन्यस्य वृत्यवच्छिन्नप्रमाणचैत-न्यस्य चैकलोलीभावादनावृतसवित्तादात्म्यरूपमपरोक्षम्भवति चे त्तर्हि, ब्रह्मबुद्धिःसम्पन्नैव भवति । सद्यो मोक्षप्रसङ्गः सर्वेषा-मित्यत आह ।

विशेषस्त्वयं तत्वमस्यादिवाक्या-

द्विशिष्टत्वहान्या विशुद्धापरोक्ष्यम् ॥

घटाद्यर्थसंविद्घटाद्यर्थमिश्रा

ततो नास्ति तस्या हि सद्यो विमुक्ति ॥ २६ ॥

विशेष इति। तत्वमस्यादिवाक्याद्भागलक्षणया विशेषणा श-

परित्यागेन त्वम्पदलक्ष्यमात्मनोऽब्रह्मत्वनिवृत्तौ तत्पदलक्ष्यस्य च परोक्षत्वनिवृत्तौ विशुद्धापरोक्ष्यमन्यानुपरक्तचैतन्यस्यानावृतसविताादात्म्यरूपमपरोक्षत्वं भवति । यस्य सर्वमात्मैवाऽभूदिति श्रुतेः । प्रमाणप्रमेयादिव्यवहारहीन भवतीत्यर्थः । घटाद्यर्थसंवित्तु घटाद्यर्थमिश्रा आविद्यकजडपदार्थोपरक्ता भवति घटं जानामीति प्रतीतेः ।प्रमाणप्रमेयस्फुरणातस्य हेतोर्न सद्यो मुक्तिः अन्यानुपरक्तचैतन्यभानस्यैव मोक्षहेतुत्वादित्यर्थः ॥ २६ ॥

ननु जातायामपि ब्रह्मात्मबुद्धौ बाधितमपि द्वैतं भासते एव निर्विशेषमन्यानुपरक्त चैतन्य क्व दृष्टमितिचेत् तत्राह ।

समाधिकाले न जड समीक्षते

स्वात्मा स्वभूमत्वमुपागतस्तदा ॥

व्युत्थानकाले सकल बहि स्थित

प्रबाधित पश्यति चोक्तरीतित २७

समाधिकाले इति ॥ असम्प्रज्ञातसमाधिकाले जड कल्पितं न पश्यति तदानीं स्वात्मा सर्ववृत्तिनिरोधात् स्वभूमत्व स्वाभाविकं भूमस्वरूपत्व प्राप्त इत्यर्थः । "यत्र नान्यत् पश्यति नाऽन्यत् शृणोति नाऽन्यद्विजानाति स भूमेति" श्रुतेः । अत एवोक्तं सूत्रकृता अपि संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्यामिति । संराधने समाधिकालेऽपि प्रत्यक्ष श्रुतिः, अनुमानं स्मृतिस्ताभ्यामुक्तत्वात् । निर्विशेषमात्मानं पश्यतीति सूत्रार्थः ।तत्र श्रुतिः "ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्वस्ततस्तु त पश्यति निष्कल ध्यायमान इति" । स्मृतिरपि ।

य विनिद्रा जितश्वासाः सन्तुष्टाः संयतेन्द्रियाः ।

ज्योतिः पश्यन्ति युञ्जानास्तस्मै योगात्मने नमः इति ।

ध्यानेनाऽत्मनि पश्यन्ति केचिदात्मानमात्मनेति भगवतोक्तेश्चे-त्यर्थः।देहनिर्वाहार्थं व्युत्थानकाले प्रकर्षेण बाधितमधिष्ठानसत्वेन तस्याऽस्ति सत्वमित्याद्युक्तरीत्या वक्ष्यमाणरीत्या च पश्यती-त्यर्थ. ॥ २७ ॥

उक्तसमाधिं लक्षयति ॥

सदपि चित्तमदोऽसदिव स्थितम्
भवति यत्र सुसाधनतो नृणाम् ॥
स हि समाधिरितीह सुलक्षित
परमशर्मपद परमार्थत ॥ २८ ॥

सदपीति । सुतरा यमनियमाद्यष्टांगसाधनैः सदपि चित्त सर्ववृत्तिनिरोधादसदिव स्थितं निश्चल भवति स समाधिरिति इह व्यवहारभूमौ हीति विद्वत्प्रसिद्धः सुलक्षितः सुष्ठु शोभनत्वेन लक्षित उक्तः।तथा च सूत्रम् तत्तदेवार्थमात्रनिर्भासस्वरूपशून्यामिव समाधिरिति । तादृश चित्तं परमशर्मपद परम निरितशय शर्म सुख, प्रपद्यते प्राप्यते ऽनेनेति पद परमार्थतो अकृत्रिममित्यर्थः॥

समाधिनिर्धूतमलस्य चेतसो
निवेशितस्या ऽऽत्मनि यत्सुख भवेत् ।
न तद्गिरा वर्णयितु सुशक्यते
स्वयं यदन्तःकरणेन गृह्यत इति श्रुतेः ।

सुखमात्यन्तिकं यत्तद्बुद्धिग्राह्यमतीन्द्रियमिति गीतोक्तेश्च॥२८॥

वक्ष्यमाणरीत्या बाधित पश्यतीत्युक्तं तदेवानुभवानुवादेन दर्शयति ।

अघटनघटनापटीयसीयम्

यदुपतिदेववरस्य शक्तिरुच्चैः ॥
क च बत रशना क सर्पभानम्
क च रविरर्क इह द्वितीयभानम् ॥ २९ ॥

अघटनेति ॥ इयं समस्तनामरूपात्मकप्रपञ्चाकारेण परिणता श्रीकृष्णस्य शक्तिः सामर्थ्यविशेष । "देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निरूढामिति" श्रुते. यदुपतीत्युक्तम्।एतेन तस्याः परतन्त्रत्वमुद्घोषितम्। उच्चै मेरोरिव भगवच्छरणतां विना अनुल्लङ्घनीया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति त इति स्मृतेः । तस्याः प्रभाव दर्शयति । अघटनं केनाऽपि कर्त्तुमशक्य तस्य घटना रचना तस्यां पटीयसी कुशलेत्यर्थः । एतेन विवर्त्तवादः प्रदर्शितः । अतत्त्विकोऽन्यथाभावप्रदर्शनात्पटीयस्त्वमेव दर्शयति । बत इति खेदे । रशना रज्जुविशेष. क तस्यामधिष्ठानभूताया लौकिकसामग्र्यभावेऽपि क सर्पस्तस्य भान च केत्यर्थः । अयम्भावः । पुरोवर्तीन्द्रियसन्निकर्षानन्तरमिदमाकारवृत्तौ सत्यां इदन्त्वावच्छिन्नचैतन्यनिष्ठा रज्जुत्वप्रकारिका अविद्या सादृश्यदर्शनसमुद्भूत संस्कारसहकृता सती सर्पाकारेण सर्पज्ञानाकारेण च स्वयंपरिणम्य स्वपटीयस्त्व दर्शयतीति।चेत्यपरम्।गगनस्थो रविरेकः द्वादशरव्यादौ द्वितीयरविदर्शन केति। यदुपतिदेववरस्य शक्तिरित्यनेन भोजयितेश्वरो दर्शितः । क च वत रशनेत्यनेन भोग्यं दर्शित।क च रविरेक इत्यादिना भगवत् प्रतिबिम्बो जीवो भोक्तेति त्रिविधो भेदभ्रमो भगवच्छक्तिमूलो ऽनिर्वचनीय एव रीत्या बाधित पश्यतीत्यर्थः ॥ २९ ॥

पुनश्च स्वानुभवानुवादेन प्रपञ्चस्य बाधितत्वं दर्शयति पञ्चभिः पद्यैः ।

क्व च परमसुख निजस्वरूपम्

क्व च मम दुःखपरम्पराविलास ॥

क्व च मम विभुता क्व कर्मदैन्यम्

क्व च मम तेन बभूव पाशबन्ध. ॥ ३० ॥

क्व चेति । परमसुखदुःखपरम्पराविलासयोस्तथा विभुता-कर्मदैन्ययोः परस्परात्यन्तविरुद्धयोः सम्बन्धघटना किमन्यन्मा-याया अघटनघटनापटीयस्त्वादितिभावः । बभूवेति पदस्याग्रिम-श्लोकेऽपि सम्बन्धो बोध्यः शेषं स्पष्टम् ॥ ३० ॥

क्व च मम चितिता क्व तत्त्व मौढ्यम्

शिव ! शिव ! किं करवाणि तन्न मेऽस्ति ॥

क्व च मम सुखरूपताऽनुभूते

क्व च मम बाह्यपदार्थशर्मवाञ्छा ॥ ३१ ॥

क्वेति ॥ चितिता निर्विषयज्ञानस्वरूपता तत्र मौढ्यमज्ञान-क्वेति शिव शिव इति खेदे । तदज्ञानं मम नास्ति रवाविव तमो बोधात्पूर्वमहमज्ञ इत्यादि मायया दर्शित तत्र किमहं करवाणि तस्याः प्राबल्यादित्यर्थ. ॥ ३१ ॥

क्व च बत निरहङ्कृतिर्ममात्मा

क्व च तनुषु प्रजडास्वहङ्कृतिर्मे ॥

क्व च मम ममताविहीनतेयम्

क्व च ममता गृहपुत्रबान्धवादौ ॥ ३२ ॥

क्वचेति । ममाऽऽत्मेति राहोः शिर इतिवत्कल्पनया षष्ठी ।

तनुष्विति बहुवचन एकस्यैवाऽऽत्मनो अतीतानागतानेकदेहा-भिप्राय अन्यथा पूर्वानुभूतपदार्थस्मृतिं विना जननीस्तनपानाय मृगशावकादेः प्रवृत्तिर्न स्यात् ॥ ३२ ॥

क्व च मम निरुपाधि रूपमेक

क्व च म उपाधिकृतस्त्वनेकभेद ॥

क्व च मम सविशेषतानिरास

क्व च म उपाधिकृत विशेषभानम् ॥ ३३ ॥

क्वेति ॥ तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यत इति श्रुतेः । निरुधिकमेव रूपं क्व ।

एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः ।

एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवदिति ॥

उपाधिकृतो भेदः क्व । दृष्टमस्पर्शमरूपमव्ययमित्यादिश्रुति-भिः । तथास्थूलमना एवेत्यादिभिश्च सविशेषत्वानिरासः क्वेत्या-दयः श्रुतयो ज्ञेयाः ॥ ३३ ॥

क्व च ममासुविरागितास्वरूपम्

क्व च मम कामविलासिनीषु चित्तम् ॥

क्व च मम न हि बन्धन न मोक्षः

क्व च मम बन्धनमोक्षणप्रवाद ॥ ३४ ॥

क्वेति ॥ शास्त्रे लोके च प्रकर्षेण वादः कथनमित्यर्थः । उभावपि श्लोकौ स्पष्टार्थौ ॥ ३४ ॥

किमेतावतेत्यत आह—

अज्ञानमेतत्सकल व्यलीकम्

तज्जं सुख दु खमपि व्यलीकम् ॥
मृगोदक सर्वमपि व्यलीकम्
तज्जास्तरङ्गा अपि ते व्यलीकाः ॥ ३५ ॥

अज्ञानमिति ॥ एतत् सर्वं पूर्वोक्त दुःखपरम्पराविलासादिकमखण्डैकरसे नित्यनिरतिशयानन्दस्वरूपे चिन्मात्राश्रयविषयत्रिगुणात्मके भावरूपे आवरणविक्षेपाद्यनेकशक्त्यात्मके, जगति जडरूपेणाऽनुगते पुरुषे मौढ्यरूपेणा ऽनुगतमपवर्गपरिपन्थि अहमज्ञइति प्रतीतावध्यस्ततया भासमानत्वाद्व्यलीक, तज्ज स साधनं सुख दुःखमपि व्यलीकं, तयोः सत्यत्वे मोक्षप्रवृत्तिरेव न स्यात् । न हि सत्य निवर्त्तत इति न्यायादित्यर्थः । यथा मृगोदक सर्वमप्यंशांशिभावरहित व्यलीकं तत्कार्यन्तरङ्गादिकमपि व्यलीक तथेदमज्ञानं तत्कार्य च मृषेत्यर्थः । नन्वज्ञानस्य भावरूपत्वे किं प्रमाणमितिचेच्छृणु । श्रुतिं तदनुकूलां युक्तिं चाऽवधारय। "मायां तु प्रकृतिं विद्यान् मायिन तु महेश्वरमिति श्रुतेः। जगत्परिणामोपादानत्वात् प्रकृतिर्नाऽभावरूपा। नह्यभावः परिणमते अतो नाऽभावरूपम्। किञ्च अहमज्ञ इति प्रतीतौ प्रतियोगिभानमन्तरेणैव भासमानत्वात् नाऽभावरूपं, तस्माद् यथा धर्मविरुद्धो अधर्मो भावरूपो दुःखकारणं तथेदमज्ञानमपि भाव रूप दुःखकारणम् । उक्त च ।

जाड्य जगत्यनुगत खलु भावरूपम्
मौढ्य च पुगतमिति प्रतिभाति तद्वत् ।
जाड्यं च मौढ्यमिति वाऽनुभवप्रसिद्धम्
अज्ञानमाहुरपवर्गपिधानदक्षमिति ॥

नन्वज्ञानस्य भावरूपत्वे किं प्रमाणभूतं चेच्छ्रुतिं तदनु-

कृत्वा युक्तिं च अवधारयेदिति ॥ ३५ ॥

ननु सकार्यमज्ञान मृषा चेत् तथापि प्रतीयते कथं तस्यापलापः कर्त्तुं शक्यइत्यत आह—

सामग्रिका यावदिहास्ति भाने
प्रभासता नाम मृषा मृगोदा ॥
प्रारब्धवेगात्सुखदु.खभानम्
भूयात्तथा नो न हि कापि हानि ॥ ३६ ॥

सामग्रिकेति । यथा मृगोदकमूषरभूमौ मृषात्वेन बहुशः प्रतीतमपि यावत्सामग्रिकासूर्यकिरणादिरूपा तावत्पर्यन्त भासते तावता न तस्य सत्यत्व वक्तुं शक्यमेवमाधिष्ठानमज्ञानेन, प्रपञ्चहेतुभूतमूलाज्ञाननिवृत्तावपि तत्कार्यं सुखदुःखसाक्षात्कारः प्रारब्धरूपसामग्रिवशाद् भासता नाम न ह्येतावता नोऽस्माकमज्ञान तत्कार्यप्रपञ्चे सत्यत्वबुद्धिरूपा हानिर्नास्त्येवेत्यर्थः । उक्त च । उत्खातदंष्ट्रोरगवदविद्या किं करिष्यतीति, न हि तदपलाप ब्रूमः किन्तु सकार्यमज्ञान मृषेति ब्रूम इति ॥ ३६ ॥

भ्रान्त्या कृताना खलु कर्मणां मया
विपाक एव बहुधाऽनुभूयते ॥
भ्रान्तिर्निवृत्तैव तथापि कर्म
प्रारब्धमेतन्नहि मुञ्चतीह ॥ ३७ ॥

भ्रान्त्येति । भ्रान्तिः सत्कार्यं मूलाज्ञान ततः कामस्ततः कर्माकर्मविकर्मरूपाणि कर्माणि मया कृतानि तेषां विपाको व हुधा बहुप्रकारमनुभूयते । कर्मविपाकस्तु पतञ्जलिनोक्तः ।

सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यहेतुत्वादितिसूत्रेण । एव सति भ्रान्तिर्निवृत्तैव तथाऽपीह देहे प्रारब्ध कर्म मां हीति निश्चयेन न मुञ्चतीत्यर्थः । ननूपादाननाशेऽपि उपादेय तिष्ठतीति न दृष्टमिति च तत्राहुः ।

ज्ञात्वाप्यसर्प सर्पोत्थ यथा कम्प न मुञ्चति ।

विध्वस्ताखिलमोहोऽपि मोहकार्य न मुञ्चतीति ॥

यथा वा तार्किकैः समवायिकारणनाशात् कार्यनाशमङ्गीकुर्वद्भिरपि निरुपादानमेव द्रव्यं क्षणमात्र तिष्ठतीत्यङ्गीकृतं तद्वत् । उपादाननाशेपि तदुपादेयमहङ्कारदेहादिनिरुपादानमेव न यावत्प्रारब्धकर्मभोगमनुवर्त्तते दृष्टत्वात् । न हि दृष्टे ऽनुपपन्न नामेति न्यायात् । श्रुतिरपि । "तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ सम्पत्स्य" इति । अहं ब्रह्मास्मीति चरमसाक्षात्कारानन्तरमहं ब्रह्म न भवामि न जानामीति प्रत्ययो नास्त्येव यदि परं घटं न जानामीत्यादिप्रत्ययः स्यात् तदुपादानाय सस्कारः कल्प्येतं । अज्ञानलेशपदेनाऽपि भाष्यस्थेनाऽयमेव संस्कारो विवक्षितः। न हि सावयवमज्ञानम् कियन्नष्टं कियत्तिष्ठतीति वाच्यम्, तस्यानिर्वचनीयत्वात् । तस्माज्जीवन्मुक्तस्य घट न जानामीत्यादिप्रत्ययः सस्कारमात्रादेव । उक्त च सङ्क्षेपशारीरके ॥ गन्धस्था या लेशसस्कारभाषा विज्ञातव्या भाष्यकारीया तत्रेति किं बहुना सर्वोऽपि तस्य व्यवहारः सस्कारमात्रादेवेति । तदुक्त तत्रैव ॥

पश्यामि चित्रमिव सर्वमिद द्वितीयम्

तिष्ठामि निष्कलचिदेकवपुष्यनन्ते ॥

आत्मानमद्वयमनन्तसुखैकरूपम्

पश्यामि दग्धरशनामिव च प्रपञ्चमिति ॥

तस्माद् भ्रान्तिर्निवृत्तैव तथापि कर्म प्रारब्धमेतन्न हि मुञ्च-तीति साधूक्तमिति ॥ ३७ ॥

कर्म तावन्नाऽऽत्मसमवायि किन्त्वन्यसमवायीत्येवं सति यत् कर्मकर्तृत्वं स्वस्य सापि भ्रान्तिरित्याह ।

शरीरकर्मेन्द्रियचित्तसाध्य-
मारोप्य तत्त्वात्मनि कर्मजातम् ॥
कर्त्ताहमस्मीतिविपर्ययोऽयम्
चन्द्रे यथा मेघगतिस्तथैव ॥ ३८ ॥

शरीरकर्मेति । शरीर भोगायतनं कर्मभोगप्रदं श्रोत्रादीनि बाह्येन्द्रियाणि चिन्मयन्तःकरण तैः साध्य तन्निष्ठमित्यर्थः । यथा मेघनिष्ठा गतिं चन्द्र आरोप्य चन्द्रो धावतीति प्रतीतिस्तथाऽहं कर्त्तेति भ्रान्तिरित्यर्थः ॥ ३८ ॥

आविद्यक कर्माऽविद्यावतामुपकारकं तैराविद्यकमिति मत्वा न त्याज्यमित्याह ।

आविद्यक यदपि कर्म तथापि सर्वम्
कृष्णार्पित विविदिषा जनयेच्च शुद्धिम् ॥
काम्य निषिद्धमपि जन्मफल समस्तम्
सन्त्यज्य कर्म नियत विदधीत मर्त्य ॥ ३९ ॥

आविद्यकमिति । सर्वं लौकिकमलौकिक वा कर्माऽऽविद्यक यद्यपि तथापि कृष्णार्पितं सत्, यत्करोषि यदश्नासीत्यादि स्मृतेः, चेतःशुद्धिं जनयित्वा विविदिषां जनयेत् । तमेतं वेदा ऽनुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसा नाशके

नेति बृहदारण्यकोक्तेः। नियतस्य तु संन्यासः कर्मणो नोपपद्यत इति स्मृतेः। तदनुष्ठेयमित्यर्थः। निषिद्धं न पलाण्डु भक्षयेदित्यादि तथा श्येनेनाऽभिचरन्यजेतेति वेदविहितत्वेऽपि आभिचारिक फलदोषेण दुष्टत्वात् त्याज्यमेवेत्यर्थः। काम्यमित्यत्र मतद्वय तत्राचार्यमते काम्य नाऽनुष्ठेयमेव । वार्त्तिककारमते तु काम्यमपि कामनां त्यक्त्वा ज्योतिष्टोमादीश्वराराधनत्वेनाऽनुष्ठित सत् विविदिषां जनयेदेवेति ॥ अन्यथा काम्यकर्मप्रतिपादकश्रुतीनां वैयर्थ्य स्यादित्याकरे विस्तरः ॥ ३९ ॥

कर्मानुष्ठानं चित्तशुद्धिद्वारा विविदिषोत्पादने समर्थमेव न तु ज्ञानसमुच्चयेन तस्यानुष्ठान तस्य तत्राऽसामर्थ्यम् इत्याह—

न कर्म विज्ञानसमुच्चयः स्वा-
त्कर्मोपमर्दे खलु तत्वबुद्धेः ॥
अज्ञाननाशो न हि कर्मणाऽतो
ज्ञानेन मुक्तिर्न समुच्चितेन ॥ ४० ॥

नेति ॥ तत्वबुद्धेस्तत्वज्ञानादाविधकानां कर्मणामुपमर्दः स्यात्। यद्वा कर्मानुष्ठानहेतोः क्रियाकारकविभागस्या ऽविद्याकृतस्य विद्यासामर्थ्योदुपमर्दो बाध स्यात्। यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवा ऽभूत् कन क पश्येदित्यादिना। तथा चोपमर्दितकर्मसमुच्चयो मुक्तावनुपयुक्तः। किञ्च विज्ञानं तावदज्ञानं विनाश्य मुक्तिजननसमर्थ तेजस्तिमिरयोरिव तयोर्विरोधात्। कर्माविद्ययोर्विरोधाभावान्ना ऽज्ञाननाशने तस्य सामर्थ्यमतो न ज्ञानसमुच्चयो युक्त इत्यर्थः॥ तदुक्तमाचार्यैः॥

अविरोधितया कर्म नाऽविद्यां विनिवारयेत्।

विद्या ऽविद्यां निहन्त्येव तेजस्तिमिरसङ्घवदिति ॥
अन्यत्रा ऽप्युक्तम्—
प्रमाणजन्यज्ञानेन विना विधिशतैरपि ।
रज्जुसर्पादिविभ्रान्तिर्न क्वापि विनिवर्त्तत इति ॥
तस्मात् कर्मणा ज्ञानसमुच्चयोनाऽनुष्ठेयस्तस्या ऽन्यथा सिद्धत्वादिति ॥ ४० ॥

भ्रान्त्या कृताना कर्मणा पुरुषस्य फलभोक्तृत्वे केन प्रकारेणेत्यपेक्षायां तद्दर्शयति—

शरीरकर्मेन्द्रियचित्तयोगे
धियः सुखाकारतया विकार ॥
तस्योपलब्धृत्वमदो ऽस्य कर्म
फलस्य भोक्तृत्वमितो ऽन्यथा न ॥ ४१ ॥

शरीरेति ॥ शरीर भोगायतन कर्म यज्ञादिः उपासनारूप च बाह्यानीन्द्रियाणि दश चित्तमन्तःकरणमेतेषाम् । द्वन्द्वैकत्वम् । इद पञ्चप्राणादेरुपलक्षणम् । तथा च सप्तदशात्मकं सूक्ष्मशरीर भोगसाधन एतेषां योगे सति धियो बुद्धेः धर्मवशात् सुखाकारतया अधर्मवशात् दुःखाकारतया च विकारः परिणामः । तस्य परिणामस्योपलब्धृत्व इदमनुकूल प्रतिकूल वेति यत् ज्ञातृत्व अद' पुरुषस्य कर्मफलभोक्तृत्वमितोऽन्यथा प्रकारान्तरेण नाऽस्तीत्यर्थः । आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिण इति श्रुते' । पुरुषः सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यत इतिस्मृते. ॥ ४१ ॥

स्वप्ने भोगसाधनवैलक्षण्य जागरतो दर्शयति—

स्वप्ने तु सर्वेन्द्रियदिव्यदेह-

योगो ऽस्य सर्वे किल वासनात्मा ॥
शेष समान सुखदु.खभोगो
न वस्तुगत्या मयि चित्स्वरूपे ॥ ४२ ॥

स्वप्नेत्विति ॥ स्वप्नदेहस्या ऽयोनिजत्वादिन्यदेह इत्युक्तम् । वासनात्मा संस्कारस्वरूप इति किल श्रूयते । अस्य सर्वावतो मात्रामुपादायेति श्रुतेः । मात्रां पुष्पपुटस्येव संस्कारः । अयं च जाग्रत्स्वप्नयोः सुखदुःखभोग आविद्यककर्मनिमित्तोवस्तुगत्या वस्तुतः मयि चित्स्वरूपे नास्तीति स्वानुभवसिद्धमित्यर्थः । शेषमन्तःकरणपरिणामस्तस्योपलब्धृत्वं च समानमेवेत्यर्थः। इच्छा द्वेष. सुख दुःख सङ्घातः चेतना धृतिरिति स्मृतेः। सुखदु.खे मनोधर्मः। अत उक्तम् । सुखदुःखाकारतया परिणाम इति ॥ ४२ ॥

जाग्रत्स्वप्नभोगसाधनवैलक्षण्य सुषप्त्यवस्थाया दर्शयति-

सुषुप्त्यवस्थासुखदु खभोगो
विनापि कर्मा ऽस्य तथा प्रतीतेः ॥
तत्राप्यविद्यागुणवृत्तमेत-
न्निवृत्तिरस्या परम. पुमर्थ ॥ ४३ ॥

सुषुप्त्यवस्थेति ॥ अहं सुखमस्वाप्सम् । अहं दुःखमस्वाप्समिति प्रतीतेः विनाऽपि कर्म निमित्तकारणं कर्म विनापि सुखदुःखभोगः सुषुप्त्यवस्थायामनुभवसिद्धमित्यर्थः ॥ सुषुप्त्यवस्था अव्याकृताऽवस्था तस्यां कर्म व्याकृतरूपं नाऽस्त्येवाऽत उक्त विनापि कर्मेति।अन्यथा जाग्रद्दशाया परामर्शानुपपत्तिः स्यात् । तर्हि तत्र किंनिमित्तः सुखदुःखभोग इति चेत् तत्राऽऽह । तत्रा

ऽपीति । सुषुप्त्यवस्थायामपि अविद्यागुणाः सत्वरजस्तमांस्युपादानभूतानि तेषा वृत्तं तन्निमित्तमित्यर्थः।तथा सत्वं सुखाकारतया परिणमते रजो दुःखाकारतया परिणमते तमो मोहाकारतया परिणमते तेन सुखमस्वाप्सं दुःखमस्वाप्सं मूढोऽहमिति प्रत्ययः । ननु गुणसाम्यावस्थान तत्रोक्त विरुध्येतेति चेन्न। तस्य गाढसुषुप्त्यवस्थाविषयत्वात्। अतो गुणत्रयरूपाविद्यानिवृत्तिरेव परमपुरुषार्थो येन सर्वावस्थोच्छेद इत्यर्थः । कर्माश्रयस्याऽहङ्कारस्य तत्र लीनत्वाद्विनाऽपि कर्मेत्युक्तम् । ननु सुषुप्तौ यथा सुखमनुभूत स्मर्यते । तथा ऽहङ्कारोऽपि तत्राऽनुभूत एव स्मर्यते इति वाच्यम्। अन्यथा ऽहमस्वाप्समिति परामर्श एव न स्यात्। तथा च। तत्र कर्माश्रयाहङ्कारसत्वेन कथमुक्त विनाऽपि कर्म सुख दुःखभोग इति चेन्नैवम्। तत्राऽहङ्कारस्वीकारे पुमान् जाग्रियाद्। जाग्रदवस्थायामेव तस्य प्रतीतेरह जागर्मीति प्रतीतेर्न सषुप्तिस्वप्नयोस्तथा प्रतीत्यभावात् । तर्हि कथमस्वाप्समिति सामानाधिकरण्येन प्रतीतिरितिचेदुच्यते । यथा मुखप्रतिबिम्बाश्रये दर्पणे जपाकुसुमलोहित्याध्यासे रक्त मुखमिति सामानाधिकरण्येन प्रतीतिस्तथा ऽहङ्काराश्रयसाक्षिचैतन्यस्य स्मरणाश्रयत्वादहमस्वाप्समिति सामानाधिकरण्येन प्रतीतिरतो न सुषुप्तावहकारोऽनुभूतः स्मर्यते। तथा च कर्माश्रयाहंकार विनैवाऽह सुखमस्वाप्सं दुःखमस्वाप्समिति प्रत्यय उपपद्यते तस्य च यथोक्तव्यवस्थैव प्राप्नोति न किंचिदनुपपन्नमिति ॥ ४३ ॥

बुद्धिस्वभावजदुःखस्य प्रारब्धाधीनत्वेन बुद्धमूढयोर्भोक्तृत्व समान तथापि बुद्ध प्रति विशेषमाह—

समानमेतद्धि विमूढबुद्धयो-

भोक्तृत्वमस्मिन्खलु सशयोन ॥
विमूढलोकस्य विषादहर्षौ
सूज्ञस्य तौ नैव विशेष एष ॥ ४४ ॥

समानमिति ॥ पदार्थः स्पष्ट एव । मत्वा धीरो हर्षशोकौ जहातीति श्रुतेः । दुःखेष्वनुद्विग्नमनाः सुखेषु विगतस्पृह इति स्मृतेश्च । बुद्धात्मतत्वस्य हर्षविषादौ न स्त इत्यर्थः ॥ ४४ ॥

अन्यमपि त प्रति विशेषमाह—

धैर्येण शौर्येण च धीरलोक.
सग्रामतोनैव पराङ्मुख स्यात् ॥
तत्वज्ञधीर. सुखदु खघातैः
प्राप्तैः प्रतीचो न पराङ्मुख स्यात् ॥ ४५ ॥

धैर्येणेति । धीरलोको रणधीरलोकस्तत्वज्ञः धीरः आधिदैविकाध्यात्मिकाधिभौतिकभेदभिन्नैर्विषसपृक्तान्नमिव सुख मिश्रदुःखघातैश्च सुखदुःखानां घाताः दुःसहानुभवा स्तैस्तत्वज्ञत्वात् पुनः पुनः तत्वानुस्मृत्या धीरः प्रतीचः स्वप्रकाशपरमानन्दघनान् न पराङ्मुखो ऽह सुखी दुःखीति प्रत्ययवान् न भवतीत्यर्थः ॥ ४५ ॥

अह सुखी दुःखीति प्रत्ययो ऽपि भ्रान्तिरेवेत्याह—

बुद्धिस्थदु ख निजआत्मनीद-
मारोप्य दु खीति विपर्ययो मे ॥
आरोपित तत्सकल मृषेति
मत्वा निजात्मानमुपाश्रितोऽस्मि ॥ ४६ ॥

बुद्धिस्थदुःखमिति । मत्वाऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां निश्चित्य निजात्मानं स्वप्रकाशपरमानन्दघनमाविद्यकसुखदुःखाद्यस्पृष्टमुपाश्रितोऽस्मि तत्रैव बुद्धिस्थैर्यं प्राप्तोऽस्मीत्यर्थः ॥ ४६ ॥

इदानीं महावाक्यार्थानुभवसिध्यर्थं तत्पदशोधनमनेकप्रकारैः क्रियते—

ज्ञानं समस्तं खलु धर्मिमात्रे
भ्रान्तं प्रकारे तु विपर्ययः स्यात् ॥
अज्ञानतज्जं सकलं प्रकारं
हित्वानिजात्मानमुपाश्रितोऽस्मि ॥ ४७ ॥

ज्ञानमिति । सर्वज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्तं प्रकारे तु विपर्ययः स्यादिति न्यायात् । धर्म्यंशे सन्मात्रे वस्तुनि ज्ञानं न भ्रान्तं तस्य अधिष्ठानत्वात् । तर्हि कुत्र भ्रान्तमत आह । प्रकारे विपर्ययो भ्रान्तिः सति धर्मिण्यज्ञानं भ्रान्तिरध्यस्ततया प्रतीयमानत्वात् । तथा तज्जं सकलमपि कार्यं प्रकाररूपं भ्रान्तिरूपमध्यस्ततया प्रतीयमानत्वात् । मिथ्येति हित्वोपेक्ष्य निजात्मानं परमार्थसत्यं धर्मिणमुपाश्रितो ऽस्मि तत्रैव बुद्धिस्थैर्यं प्राप्तोस्मीत्यर्थः ॥ ४७ ॥

अध्यस्तत्वमेव दर्शयति—

स्वतः प्रकाशादिह धर्मिणोऽन्यो
जडः प्रकारः परिभासते हि ॥
तमेव भान्तं ह्यनुभाति सर्व-
मित्यादिवेदार्थमिमं ब्रवीति ॥ ४८ ॥

स्वत इति । एको हिशब्दो निश्चयार्थो ऽन्यः पाद-

पूरणार्थः ॥ सन्मात्रात् स्वतःप्रकाशाद् धर्मिणः जडः प्रकारः प्रतिभासते परितो दृश्यते, इह संसारितादशायां स्वतश्चिद्रूपाभावाज्जडइत्युक्तम् । अन्यासिद्धिकत्वात् प्रकारकमुक्तम् । अत्राऽर्थे श्रुतिं प्रमाणयति । तमेव भान्तमनुभाति सर्वं यस्य भासा सर्वमिदं विभाति। अस्याः श्रुतेरर्थः । तमधिष्ठानभूतं भान्तं स्वप्रकाशमनु पश्चात् सर्वं कल्पितमधिष्ठानविलक्षणं मायातत्कार्यरूपं भाति भासते भासमानसमये च न स्वतो भाति किन्तु यस्य चैतन्यस्य भासा प्रकाशेन सर्वमिदं विभातीत्यर्थः । अनुभातीत्यर्थः । अनुभातीत्यनेन प्रकारकत्वमुक्तं यस्य भासा विभातीत्यनेन जडत्वमुक्तमिति भावः ॥ ४८ ॥

एतदेव सदृष्टान्तमाह—

जडं न सन्नापि च चित्स्वरूपं
परस्य सत्तास्फुरणे न भाति ॥
अतः प्रकारत्वमुदीरितं तद्
रज्जौ यथालीकभुजङ्गमादेः ॥ ४९ ॥

जडमिति । जडं न सन्नाऽपि च चित्स्वरूपम् । अत्र हेतुमाह । परस्येति । अधिष्ठानस्येत्यर्थः । अधिष्ठानचैतन्यस्वरूपस्य परब्रह्मण इत्यर्थः । अतो ज्ञानन्तत्कार्यस्य प्रकारकत्वमुक्तं श्रुतियुक्तिभ्यामित्यर्थः। तत्र दृष्टान्तमाह । रज्वाविति ॥४९॥

प्रकारोत्पत्तिक्रममाह—

अहो हि मायाबलमेतदुच्चै-
स्तद्धर्मिणं भान्तमपि स्वतस्तम् ॥
आच्छाद्य विक्षिप्य च पञ्चभूत-

कार्यं प्रकार जनयेत्तथा ऽन्यत् ॥ ५० ॥

अहो हीति । अहो इति विस्मये हि निश्चये । माया मूला ज्ञान तस्य बलं सामर्थ्यमतन् महद्दुर्बैर्ब्रह्मादिभिरप्यनुल्लङ्घनीयम् । किं तदित्याह ॥ स्वतो भान्त स्वप्रकाशधर्मिणमाच्छाद्य अन्धकार इव गर्भागार, चेत्यपर, स्वयं विक्षिप्य विक्षेपशक्तित्व प्राप्य पूर्वपूर्वसंस्कारजीवकर्मप्रयुक्ता सती शब्दस्पर्शरूपरसगन्धात्मकानि आकाशवायुतेजोजलपृथिव्याख्यानि पञ्चभूतानि तत्कार्यं स्थूल देहादिरूपं एत प्रकार जनयेदुत्पादयेदित्यर्थः । एतदुपलक्षण महदहङ्कारादीनाम् ॥ तथाऽन्यद्व्यवहारादिकादन्यादित्यर्थः । प्रातिभासिकं रज्जुसर्पादि रज्ज्ववच्छिन्नचैतन्यमाच्छाद्य तत्र सर्पादिकं स्वीयाविक्षेपशक्त्या जनयेदित्यर्थः । आगन्तुकदोषजन्यं तदन्यत् व्यावहारिकमिति तल्लक्षणादित्यर्थः । भासिकं प्रातीतिकामिति पर्यायः ॥ ॥ ५० ॥

प्रकारस्वरूपमाह—

अय प्रकार. सदसद्विलक्षण
स्त्रीपुतनुभ्या हि यथा नपुसक ॥
यद्वा प्रकार खलु सद्विलक्षणो
दु खानृतान्तात्मतया प्रतीतितः ॥ ५१ ॥

अयमिति । अयमनुभूयमानः प्रकारः सच्चेद्वक्तव्यस्तर्हि नश्यति । नाऽसतो विद्यते भाव इति स्मृतेः । सद्विलक्षणो असच्चेद् वक्तव्यस्तर्हि प्रतिभाति । न वन्ध्यापुत्रवदसत् । अत उभयविलक्षणः तत्र दृष्टान्तः स्पष्टः । तथा च सदसद्विलक्षणो नामाऽनिर्वचनीयप्रकार इति फलितोऽर्थः । असद्विलक्षणमित्युक्ते

सत्यतिव्याप्तिः अत उक्तं सद्विलक्षणमिति । तावत्युक्ते ऽसत्य-तिव्याप्तिरत उक्तम् सद्विलक्षणमिति अभ्युपेत्येदमुक्तम् । अस-ति निःस्वरूपेऽतिव्याप्तिशङ्कानवकाशात् । असन्नाम किञ्चिदस्ति-चेदसत्वव्याघातो नास्ति चेत् कुत्राऽतिव्याप्तिरित्यस्वरसा ल्लक्षणान्तरमाह । यद्वेति । सद्विलक्षणत्वमनिर्वचनीयत्वम् । कुतः दुःखानृतान्तात्मतया प्रतीतेः । सत्यज्ञानानन्दानन्तं ब्रह्म तद्विल-क्षणत्वेनाऽनुभूयमानत्वात् सद्विलक्षणत्वमनिर्वचनीयत्व मायात-त्कार्यस्येत्यर्थः । ननु तर्हि कथमाचार्योक्तिः । सदसद्भ्यामनि-र्वचनीयमितिचेत् प्रथमतः शिष्यबुद्धिव्युत्पादनमात्रे तात्पर्यादा-चार्याणामिति । कालत्रयाबाध्यत्व सत्व तद्भिन्नमनिर्वचनीयमि-त्यर्थः ॥ ५१ ॥

यत् पूर्वमुक्त सद्धर्मिणं सद् ब्रह्म तद्धर्मिणमाच्छादयतीति तत्र विशेषमाह—

> सत्ता स्फुरत्ता परमात्मनो या
>
> नाऽऽच्छाद्यते सा ह्युपजीव्यभावात् ॥
>
> आनन्दमाच्छादयतीव माया
>
> तन्नाशने तत्वमसीतिवाक्यम् ॥ ५२ ॥

सत्तेति । सच्चिदानन्द ब्रह्म तत्र सदंशं चिदंशं च माया मूलाज्ञानं ना ऽऽच्छादयति । कुतः । स्वस्योपजीव्यभावादुपजी व्यत्वात् सदंशचिदंशयोः स्वोपजीवकत्वेन । तयोराच्छादने अज्ञानस्यैव सिद्धिर्न स्यात् । अहमज्ञो मामह न जानामीत्य-ज्ञानसिद्धिसाक्षिणैवा ऽनन्यगतिकत्वात् । प्रमाणैरज्ञानसिद्धिश्चे द्वाच्या तर्हि तन्निवर्त्तकं किमपि न स्यात् । तस्मात् केवलसाक्षि भास्यमज्ञानं स्वोपजीव्यसच्चिदंशौ ना ऽऽवृणुते । किं तर्हि तदाह

आनन्दांशाच्छादननिवृत्तौ तत्वमादिवाक्यं समर्थमित्यध्याहारः । आनन्दमाच्छादयतीव सम्यगविचारितत्वादिवशब्दप्रयोगः । तन्नाशने वाक्यविचारजन्यतत्वज्ञानेना ऽज्ञाननिवृत्तौ स्वप्रकाशानन्दाविर्भावः स्वत एवेत्यर्थः ॥ तदुक्तमाचार्यैः ।

प्रत्यग्बोधो य आभाति सो ऽद्वयानन्दलक्षणः ।
अद्वयानन्दबोधश्च प्रत्यग्बोधैकलक्षणः ॥
इदमन्योन्यतादात्म्यप्रतिपत्तिर्यदा भवेत् ।
अब्रह्मत्व त्वमर्थस्य व्यावर्त्तेत तदैव हि ॥
तदर्थस्य च पारोक्ष्यं यद्येव किं ततः शृणु ।
पूर्णानन्दैकरूपेण प्रत्यग्बोधोऽवतिष्ठत इति ॥
अत उक्त तन्नाशने तत्वमसीति वाक्यम् ॥ ५२ ॥

अखण्डस्वरूपत्वे ऽप्यंशाच्छादने दृष्टान्तमाह—

यथा हिमांशु खलु तैजसोऽय
प्रकाशकत्वान्नहि तत्प्रकाशम् ॥
उपाधिराच्छादयतीति दृष्ट
तदुष्णतांशः पिहितो ऽनुभूयते ॥ ५३ ॥

अथेति । प्रकाशोष्णत्वं तेजः स्वरूपमखण्ड तत् तेज आप्यचन्द्रमण्डले प्रतिफलित यदा भवति तदा उपाधिः चन्द्रमण्डलमुपहितस्य तेजसः उष्णत्वमाछादयति न प्रकाश यथा-तथा अज्ञानं सदंशं चिदंश ना ऽछादयति किन्तु आनन्दांशमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

आवरणविक्षेपशक्तिं लक्षयति । तत्प्रसङ्गाद् विद्यामपि लक्षयति—

आविर्भावोत्पादक यत् स्वरूप

स्यैषा विद्या यत्तिरोधानमन्या ॥
विद्याविद्ये ते च जीवाश्रिते स्तो
नेशस्थे ते तस्य सर्वज्ञतायाः ॥ ५४ ॥

आविर्भावइति। स्वरूपस्य यदाऽऽविर्भावोत्पादकं सा विद्या यत् स्वरूपस्य तिरोधान सा ऽन्या ऽऽवरणशक्तिरविद्येत्यर्थः। एते च विद्याविद्ये जीवाश्रिते नेशस्थे ते इश्वरनिष्ठे न स्तस्तस्योपाधेः शुद्धसत्वप्राधान्येन वक्ष्यमाणस्य विक्षेपशक्त्याख्यमायारूपस्य सर्वकल्पनाधिष्ठानत्वेन सर्वानुस्यूतत्वाद् दीपवत् स्वसम्बद्धसर्वावभासकत्वेन च सर्वज्ञत्वाद् हेतोरित्यर्थः। जीवोपाधेरविद्यायाः मलिनसत्वप्राधान्येन च सर्वज्ञत्वमतो विद्याविद्ये द्वे अपि जीवाश्रिते एवेति भावः ॥ ५४ ॥

विक्षेपशक्तिं लक्षयति—

कार्योत्पादे या समर्थाऽस्ति शक्ति-
र्विष्णो र्ज्ञेया नाम विक्षेपशक्ति ॥
मान वेद प्राह शक्तिद्वय तत्
सवानर्थप्राप्तिमूल जनानाम् ॥ ५५ ॥

कार्येति ॥ विक्षेपशक्तिः लिङ्गादि ब्रह्माण्डान्त जगत् सृजेदित्याचार्योक्तेः। आवरणाविक्षेपशक्तिद्वयं न स्वकपोलकल्पित किन्तु श्रुतिमूलं नाऽतोऽत्राऽप्रामाण्यशङ्का कार्येत्यभिप्रायः। तथा च श्रुतिः ॥

नर्त विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव।
नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति ॥

इमाः प्रजाः यो जजान उत्पादयां बभूवेत्यनेन विक्षेपश-

क्तिरुक्ता । न तं विदाथ इति श्रुतिभागेनाऽऽवरणशक्तिर्जीवनि ष्ठेत्युक्तम् । प्रजाजननसामर्थ्यादीशस्य सर्वज्ञत्वमर्थसिद्धम् । न ह्यसर्वज्ञो विचित्रं प्रपञ्चं रचयेदित्यर्थः ॥ ५५ ॥

एवं ज्ञानं समस्तं खलु धर्मिमात्रं इत्याद्यारभ्य कार्योत्पाद इत्यन्तैः श्लोकैर्धर्मि ब्रह्मैव सत्यं तत्र प्रपञ्चः प्रकारीभूतो ऽनिर्वचनीयत्वादप्रामाणिक इति तत्पदार्थशोधनमनेन प्रकारेण कृतम् । अधुना प्रकारान्तरेण तदेवोच्यते—

भयं द्वितीयाद्भवतीति वेद-
स्तथा ऽभयं वै जनकेतिवेदः ॥
श्रुत्योर्विरोधे समुपस्थिते हि
पूर्वश्रुतेर्बाधमुदीरयामि ॥ ५६ ॥

भयमिति ॥ द्वितीयाद्वै भयं भवतीत्युक्त्वा बृहदारण्यकश्रुतिं द्वितीयां अभयं वै जनक प्राप्तोऽसीति तत्रत्यैव तयोरुभयोः श्रुत्योरितिविरोधः शेषं स्पष्टम् ॥ ५६ ॥

बोधप्रकारमाह त्रिभिः—

ब्रह्मैव सर्वं जगदित्थमेका
ह्यात्मैव सर्वं श्रुतिराह चान्या ॥
य एष सर्पस्तव रज्जुरेषा
यथा तथा वस्तुनिरूपणं तत् ॥ ५७ ॥
ब्रह्मातिरिक्तं न हि किञ्चिदन्य-
त्प्रतीयते वाक्यविचारणेन ॥

तथा ऽनुभूतिश्च समाधिकाले
स्वात्मातिरिक्त न हि भाति किञ्चित् ॥ २८ ॥

ब्रह्मेति ॥ स्पष्टार्थौ श्लोकौ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

प्रतीयते वाक्यार्थविचारेणेत्युक्तम् तत्र वाक्यार्थमाह—

ब्रह्मैवेदमिद हि वाक्यमुदित वेदे तदर्थस्स्वय
सामानाधिकरण्यमत्र गदित बाधो महासूरिभि ॥
मुख्यार्थानुपपत्तिहेतुकतया गत्यन्तरादर्शनात्
य. सर्पस्तत्र रज्जुखण्डमिव तद्वेदान्तवाक्येष्वपि ॥५९॥

ब्रह्मैवेदमित्यादि ॥ ब्रह्मैवेदमिदं सर्वमिति वाक्ये ब्रह्मपदसर्वपदयोः सामानाधिकरण्य नामैकविभक्तिकत्वे सति भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तानां शब्दानां एकस्मिन्नर्थे वृत्तिः सामानाधिकरण्य तन्मुख्यार्थानुपपत्तिहेतुकतया जडाजडयोरैक्यायोगात्र मुख्यार्थासम्भवात् गत्यन्तरादर्शनाच्च यः सर्पस्तद्रज्जुखण्डमितिवद्बाधे सामानाधिकरण्यं यथा तथा ब्रह्मैवेदमित्यादिवेदान्तवाक्येष्वपीत्यर्थः । ननु नीलोत्पलमितिवत्सामानाधिकरण्य मृद्घट इतिवद्वा सामानाधिकरण्यमत्राप्यस्त्वित्यत आह । गत्यन्तरादर्शनादिति। जडाजडयोः सर्वयोः ब्रह्मगुणगुणित्वासम्भवाच्च नीलोत्पलमितिवत् सामानाधिकरण्य नाऽपिमृद्घटइतिवद् ब्रह्मणो निरंशत्वेन विकाराभावात् तस्माद् बाधाख्यमेव सामानाधिकरण्यं युक्तमित्यर्थः । तथा च द्वितीयस्य बाधितत्वात् द्वितीयाद्वै भयं भवतीतिश्रुतेः । परमार्थिकश्रुत्या बाध इति भावः ॥ ५९ ॥

एवं श्रुतिप्रमाणेन बाधितत्वमुक्तं तत्राऽनुकूलमनुमानमाह—

यदज्ञानतो यत्समुत्पद्यते तद्-
मृषा वस्तु तत्ज्ञानतस्तस्य बाध. ॥
इति व्याप्तितो ब्रह्मणो ऽन्यत्समस्त
जगद् बाधित रज्जुसर्पेण तुल्यम् ॥ ६० ॥

यदिति ॥ अत्राऽयम्प्रयोगः । विमत जगद् बाधितमधिष्ठानादुत्पन्नत्वे सति तज्ज्ञानबाध्यत्वात् । यद्यधिष्ठानाज्ञानादुत्पद्यते तत्तदधिष्ठानज्ञानाद् बाधित यथा रज्जुसर्पः। तदुक्तमाचार्यैः।

तावत् सत्य जगद्भाति शुक्तिकारजतं यथा ।
यावन्नाज्ञयते ब्रह्म सर्वाधिष्ठानमव्ययम् ॥ ६० ॥

अत्राऽर्थे स्वानुभव प्रमाणयति—

ब्रह्माज्ञानं स्वाऽनुभूत्या ममाऽऽसीत्
तस्माज्जात दृश्यजात समस्तम् ॥
ब्रह्मज्ञानात्स्वानुभूत्या समस्त
ब्रह्मण्येतद्बाधित मे विभाति ॥ ६१ ॥

ब्रह्मेति ॥ जीवस्याऽनादित्वान् ममाऽऽसीदित्युक्तम् । तदुक्तं साम्प्रदायिकैः ।

जीव ईशो विशुद्धा चित्तथा जीवेशयोर्भिदा ।
अविद्या तच्चितोर्योगः षडस्माकमनादय इति ॥ ६१ ॥

ननु जगद् बाधित मे विभातीत्युक्तम् । तत्र शुक्तिज्ञाने कल्पितरजतानवभासवत् जगदनवभास एवाऽस्त्वित्यत आह—

उपाधिनाशेन विना न चाऽस्य
सोपाधिकत्वात्प्रतिभासनाशः ॥

उपाधिनाश खलु कर्मनाशा-
त्ततो ऽस्य सर्वं प्रतिभासनाशः॥ ६२ ॥

उपाधिनाशेति ॥ विपर्ययो मिथ्याज्ञानं अतस्मिंस्तद्बु-द्धिरिति यावत्। स च द्विविधः। सोपाधिको निरुपाधिकश्च। तत्र निरुपाधिको द्विविधः। बाह्य आभ्यन्तरश्च तत्र बाह्यः शुक्ताविद रजतमित्यादि अहमज्ञो ब्रह्म न जानामीत्यादिराभ्यन्तरः। सोपाधिकोऽपि द्विविधः। पूर्ववत्। तत्र लोहितस्फटिक इत्यादि बाह्यः। आकाशादिप्रपञ्चोऽपि बाह्यः सोपाधिकः कर्माविद्या-कार्यत्वात्। तत्वज्ञानिनोऽपि निवृत्तेऽप्यज्ञाने प्रारब्धक्षयपर्यन्तं प्रपञ्चस्योपलब्धिदर्शनाच्च कर्तृत्वादिभ्रम आभ्यन्तरः सोपाधिक-इति। एव स्थितौ प्रवृत्तेः प्रपञ्चस्य सोपाधिकत्वेन उपाधिनाशं विना प्रतिभासनाशो न भवति। उपाधिनाशः कस्माद् भवति उपाधिनाशोऽपि कुतो न इत्यत आह। कर्मनाशाद्भोगेन प्रारब्ध-कर्मनाशादुपाधिनाशो भवति ततोऽस्य जीवन्मुक्तस्य बाधितज गत्प्रतिभासनाश इत्यर्थः। तथा च बाधितं मे विभातीत्युक्त यु-क्तमेवेतिभावः। साम्प्रदायिकैरप्युक्तम्।

शास्त्रेण नश्येत् परमार्थरूप कार्यक्षमं नश्यति चाऽपरोक्षात्।
प्रारब्धनाशात् प्रतिभासनाश एवं त्रिधा नश्यति चात्ममाया।

इति।

लोहितः स्फटिक इत्यादिलौकिकेऽपि भ्रमे स्फटिकस्य प्र-माणान्तरेण शुक्लत्वे ज्ञातेऽपि उपाधेर्जपाकुसुमस्य यावत्सान्निध्य तावल्लौहित्यं भासते सोपाधिकभ्रमत्वात् तद्वत्प्रकृतेऽपीति भावः॥ ६२ ॥

श्रुतार्थापत्तिप्रमाणादपि जगद् बाधितमित्याह—

बाधस्यार्थापत्तितो दृश्यजातम्
ब्रह्मण्येतत्कल्पित कल्पयाम ॥
नाऽय सर्पो बाध एव हि लोके
वेदे तावन्नेह नानेति बाध ॥ ६३ ॥

बाधस्येति ॥ नेह नानाऽस्ति किञ्चनेति श्रुतौ बाधः श्रूयते तथा नेतिनेतीति बाधोऽपि श्रूयते तदन्यथानुपपत्त्या जगत्कल्पितमिति कल्पयाम इत्यर्थः ॥ ६३ ॥

बाधलक्षणमाह—

सोपाधिक वा निरुपाधिक वा
पूर्वं प्रतीतिर्यदिहास्ति तस्य ॥
ज्ञानान्तरासत्त्वतया प्रतीति
स बाध इत्युक्त इह प्रवीणै ॥ ६४ ॥

सोपाधिकमिति ॥ यथोक्तरीत्या सोपाधिकं निरुपाधिक वा यत्पूर्व प्रतीत इह व्यवहारभूमौ यदस्ति तस्य प्रमाणजन्यज्ञानान्तरेण सत्वप्रतीतेर्बाध इह बाधनिरूपणप्रवीणैर्निपुणैर्बाध इति उक्त इत्यर्थः । तथा च श्रुतिः । तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्पर पुरुषमुपैति दिव्यमिति । यथोक्तबाधलक्षण श्रुतिमूलं ज्ञेय नेदं स्वकपोलकल्पितमिति भावः ॥ ६४ ॥

प्रपञ्चमिथ्यात्वं चेन्न स्वीक्रियते तर्हि प्रपञ्चसत्यवादिनः पूर्वमीमांसकादीन् प्रति बाधकमाह—

सत्य ज्ञानमनतमेवमनिदानन्द पर केवल
सच्छुद्ध गुणविक्रियादिरहित ब्रह्मेति चिन्ह यदा ॥

बुद्ध वेदविदा तदैव विदितो मिथ्याप्रपञ्चस्त्वय
सत्यत्वे ह्युभयोर्न लक्षणमिद व्यावर्त्तकाभावत. ॥६५॥

सत्यमिति ॥ ब्रह्मणः चिन्ह स्वरूपलक्षणं वेदविदा विदित तदैव तस्मिन्नेव काले प्रपञ्चो मिथ्येति विदित इति सम्बन्धः । इति कथ तदाह ।सत्य कालत्रयबाधाभावोपलक्षितं स्वरूपं ज्ञान ज्ञप्तिस्वरूप अनन्त त्रिविधपरिच्छेदशून्यम् । तदुक्तम् ।

न व्यापित्वाद्देशतो ऽन्तो नित्यत्वान्ना ऽपि कालतः ।
न वस्तुतो ऽपि सार्वात्म्यादानन्त्य ब्रह्मण स्त्रिधेति ॥

अनिद ताद्दगिदं ईद्दगिदमिति व्यवहारायोग्यमनिदं तच्च तत् आनन्दं चेति द्वन्द्वैकवद्भावः । परमुत्कृष्टं अत एव केवलमेक सत्सत्तामात्रम् । शुद्धं निर्मलमविद्यामलरहितं अत एव गुणविक्रियादिरहितं गुणाः सत्वरजस्तमांसि विक्रिया परिणाम आदिपदात् परिस्पन्द एभीरहितं ब्रह्मेति लक्षणं ज्ञातं तदैव प्रपञ्चमिथ्यात्व सिद्धमित्यर्थः । कथं सिद्ध तदाह । उभयोः ब्रह्मप्रपञ्चयोः सत्यत्वे ब्रह्मलक्षणस्य व्यावर्त्तकाभावात् । ब्रह्मलक्षणमसिद्ध चेस्याच्छ्रुतेरुन्मत्तप्रलपिता स्यात् । तच्चाऽनिष्टमतो लक्षणसिद्ध्यन्यथानुपपत्त्या प्रपञ्चमिथ्यात्व सिध्यतीत्यर्थः। सत्यादिपदैः परमार्थत्वज्ञप्तित्वपूर्णत्वादिषु बोधितेषु सत्स्वर्थात् अनृतजडपरिच्छिन्नत्वादिव्यावृत्तिः प्रतीयते पश्चादर्थादर्थो न चोदनार्थ इतिन्यायात् । अस्यार्थः । पश्चार्थादर्थाप्तिप्रमाणादर्थः सिध्यति न स चोदनार्थो न स शब्दाऽर्थ इतिन्यायार्थः । यथा बध्येन मूषकादिना दूषिता भूमिमुपलभ्य तद्विरोधिनो घातकस्य मार्जारादेरभावो ऽर्थादवगम्यते तथा

सत्यादिपदात्पदार्थं परमार्थत्वादिकं प्रतीत्य पूर्वप्रतीतस्य परमार्थविरोधिनो ऽसत्यत्वादेरभावो ऽर्थापत्त्या ज्ञायते । न हि सत्यादेरसत्यादेश्चैकाधिकरणत्वं घटते तेन मानान्तरासिद्धत्वादन्यव्यावृत्तिरशब्दार्थेति न्यायाभिप्रायः । तथा चोक्तं वार्त्तिके।

प्रतिपद्य पदार्थं हि विरोधात्तद्विरोधिनः ।
पश्चादभाव जानाति वध्यघातकवत्पदादिति ॥

तथा चाऽन्यव्यावर्त्तकाभावात् सत्यादि ब्रह्मलक्षण न न सिद्ध्येदतः प्रपञ्चमिथ्यात्वमवश्य स्वीकार्यमितिभाव । ब्रह्मणः सत्यज्ञानानन्दाः ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणम्।स्वरूप सद्व्यावर्तक स्वरूपलक्षणम्।यथा खं छिद्र द्रव्या आप इत्यादिस्वरूपलक्षणम्। स्वरूपमदितेरभ्यो व्यावर्तकत्वात्।तथा सत्यज्ञानानन्दाः ब्रह्मणः स्वरूपलक्षणम्।ननु लक्ष्यलक्षणभावस्य भेदगर्भत्वाद् ब्रह्मणोऽखण्डैकरसत्वेन कथ सत्यादेर्लक्षणत्वमिति चेन्न। कल्पनीयभेदाभ्युपगमेन तदुक्तम् । आनन्दो विषयो ऽनुभवो नित्यत्व चेति सन्तो धर्माः ब्रह्मणो ऽपृथक्त्वेऽपि पृथगिवाऽवभासन्त इति । न चाऽपृथक्त्वे तेषा पृथक्त्वावभासः किम्प्रयुक्त इति वाच्यम् । अन्तःकरणधर्मोपाऽधिवशात् पृथगवभासोपपत्तेः । तथाहि ।बाधाभावविशिष्ट सत्य वृत्त्यवच्छिन्न चैतन्य ज्ञानमित्यादि वृत्त्यवच्छिन्न चैतन्यमानन्दः यद्वा व्यञ्जकवृत्त्युपहित ज्ञान अनुकूलवृत्त्युपहित चैतन्यमानन्दः। ततस्तेषां ब्रह्मणश्च वास्तवभेदाभावे ऽप्यौपाधिकभेदसत्वाल्लक्ष्यलक्षणभाव उपपद्यते एव च सत्य ब्रह्मेत्युक्ते नैय्यायिकाभिमतसत्तासामान्ये ऽतिव्याप्तिः लक्षणस्य ब्रह्मणो जडत्वापत्तिश्च अत उक्त ज्ञानमिति। ज्ञान ब्रह्मेत्युक्ते पराभिमतात्मसमवेतज्ञाने ऽतिव्याप्तिर्लक्ष्यस्य ब्रह्मणो ऽनित्यत्वापुरुषार्थत्वप्रसङ्गाच्च तन्निरसनायोक्तमानन्दमिति । न चैवमप्यपुरुषार्थत्वाभावेऽपि

ब्रह्मणोऽनित्यत्वं दुष्परिहरमिति वाच्यं। सत्येतिविशेषणेन तत्प-
रिहारसम्भवात्। आनन्दो ब्रह्मेत्युक्तौ विषयसुखेऽतिव्याप्तिर्लक्ष्य-
स्य जडत्वप्रसङ्गश्च तन्निवारणाय ज्ञानमित्युक्तम्। लक्षणाऽनित्यत्व-
परिहाराय सत्यमित्युक्तम्। ननु सत्यज्ञानानन्दशब्दानां भिन्ना-
र्थत्वेनाऽनन्दादिगुणक ब्रह्मैव लक्षणवाक्ये न प्रतिपाद्यते ततश्च
कथमखण्डैकरसत्वमिति चेन्नैवम्। सत्य ज्ञानमनन्त ब्रह्म आन-
न्दो ब्रह्मेति व्यजानात् विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेत्येवमादिवाक्येषु
सत्यज्ञानानन्दादिशब्दानां सामानाधिकरण्येनाऽखण्डैकरसानन्द-
ब्रह्मबोधकतया गुणगुणिभावकल्पनायां मानाभावात्। न च
तेषामेकार्थप्रतिपादकत्वे सत्यादिपदानां पर्यायतापत्तिरिति वा
च्यम्। प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभ्यावृत्तिनिमित्तभेदाच्च नोक्तदोषावका-
शः।पर्यायो नामाऽनेकेषा शब्दानां यत्र प्रवृत्तिनिमित्तमेकम्।ते पर्या-
यशब्दाः। यथा ब्राह्मणविप्राद्याः शब्दाः पर्यायाः। एकस्यैव शब्द-
स्य यत्र प्रवृत्तिनिमित्तभेदस्ते शब्दाः नानार्थाः यथा हरिगोत्रप्र-
मुखा इति विवेकः। न चैवमपि लोके वाक्यस्य संसर्गविशि-
ष्टान्यतरप्रतिपादकत्वदर्शनेन कथमखण्डप्रतिपादकत्वमिति चेन्न।
घटः सन्द्रव्यं पृथिवी प्रकृष्टप्रकाशश्चन्द्र इत्यादिवाक्यानां लोके-
ऽपि लक्षणया अखण्डव्यक्तिप्रतिपादकत्वदर्शनेन प्रकृतेऽपि तत्स-
म्भवात्। तत्र तावद्विशिष्टे शक्तानां पदानामखण्डचैतन्यभागलक्ष-
णतया सत्यत्वादीनि पदानि अखण्डैकरसानन्दव्यक्तिं बोधय-
न्ति। न चैकपदेन तद्बोधसम्भवे पदान्तरवैयर्थ्यमिति वाच्य-
म्। पदस्य स्मारकत्वेन वाक्यस्यैवाऽनुभावकत्वात् पदान्तरसा-
र्थक्यम्। अत्र ब्रह्मेति लक्ष्यपदम्। शेषाणि सत्यादीनि लक्षणस-
मर्थकानि। एतेषां च पदानां ब्रह्मपदेन प्रत्येक प्रथमं सत्य ब्रह्म
ज्ञान ब्रह्मा ऽनन्तं ब्रह्माऽऽनन्द ब्रह्म एवमन्वितानां पश्चात् सा-

मानाधिकरण्येन परस्परमपि सम्बन्धासिद्धिः । यथा ऽरुणया पिङ्गाक्ष्या गवैकहायन्या सोम क्रीणातीत्यत्र क्रयवाचिपदानां परस्परमन्वयात् तथाऽत्रापीति बोध्यम् । एवं वेदविदा यथोक्त-मार्गेण यदा ब्रह्मलक्षणं बुद्ध तदैव प्रपञ्चमिथ्यात्वसिद्धिः स-म्पन्नेति । अतः परिच्छेदो न विद्यते यस्य तदनन्तं त्रिविधप-रिच्छेदशून्यमित्यर्थः । तदुक्तम् ।

न व्यापित्वाद् देशतो ऽन्तो नित्यत्वान् नाऽपि कालतः ।
न वस्तुतोऽपि सार्वात्म्यादानन्त्य ब्रह्मणस्त्रिधेति ॥ ६५॥

तात्त्विको ऽन्यथाभावः परिणामः अतात्त्विको ऽन्यथाभावो विवर्त्त इति परिणामविवर्तयोः केषांचिल्लक्षणम् । एव च प्रकृतेः प्रपञ्चे विवर्तलक्षणसद्भावात् प्रपञ्चस्य विवर्त्तत्व दर्शयति—

यथा रज्जुरग्रेऽन्यथा भाति पुंसा
यथा वस्त्वविज्ञानतस्तद्वदेव ॥
यथा वस्त्वविज्ञानतो ज्ञप्तिरेषाऽ
न्यथा भाति तस्याविवर्त्त. प्रपंच. ॥ ६६ ॥

तथेति । ज्ञप्तिः चैतन्यं चिद्विवर्त्तः प्रपञ्च इत्यर्थः ॥ शेषं स्पष्टम् ॥ ६६ ॥

अथ ब्रह्मणो ऽभिन्ननिमित्तोपादानत्व दर्शयन् प्रपञ्चस्य तद्विवर्त्तत्व दर्शयति—

यतो वा इमानीति वेदोक्तरीत्या
जगत्कारण ब्रह्म कार्यं प्रपचः ॥
लयस्य श्रुते कार्यमात्रस्य तस्मि—
न्नुपादानता ब्रह्मणो न्यायतश्च ॥ ६७ ॥

यतो वेति । यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत् प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति श्रुत्युक्तरीत्या ब्रह्म जगत्कारण तत्कार्य प्रपञ्चः । जगत्कारण ब्रह्मेत्युक्तमनेन निमित्तकारणत्वमात्रं प्रतीयते नोपादानत्वमत आह ॥ लयस्य श्रुतेरिति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति श्रुतिभागेन उपादानकारणत्वमपि सिद्धं न्यायतो युक्तितश्च तत्सिद्धमित्यर्थः । उपादानकारणत्वं न हि कुलाले निमित्तकारणे घटादेर्लयो दृष्टः । तस्माल्लयश्रवणान्यथानुपपत्त्या ब्रह्माऽभिन्ननिमित्तोपादानमित्यर्थः ॥ ॥ ६७ ॥

ननु ब्रह्म चेदभिन्ननिमित्तोपादान तर्हि ब्रह्मणः चिद्रूपत्वात् ततो जायमानं कार्यमपि चिद्रूप स्यात् तत्तु न दृश्यते अतो नोपादानकारणत्वमित्यत आह—

विलक्षणाद्ब्रह्मण एव कार्य-

विलक्षण जायत एव सर्वम् ॥

स्वप्नप्रपञ्चे परिदृष्टमेत-

दतो विवर्त्त सकल प्रपञ्च ॥ ६८ ॥

विलक्षणादिति । विलक्षणादेव चिद्रूपादेव ब्रह्मणो विलक्षणमेव जडरूपमेव कार्य जायते । इद क्व दृष्टमित्यत आह ॥ स्वप्न इति चिद्रूपाज्जीव—

[वालाग्रशतभागस्य शतधा कल्पितस्य च ।

जीवो भागः स विज्ञेयः स चाऽऽनन्त्याय कल्पते ॥]

—चैतन्याद् विलक्षणात् स्वप्नप्रपञ्चो गजतुरगादिजडरूपो विलक्षणो विवर्त्तो दृष्टः तद्वत् प्रकृते ऽपीत्यर्थः ॥ आत्मनि चैव विचित्राश्चेवहीति सूत्रेण भगवतो बादरायणाचार्येण जीवचैत-

न्यस्य स्वप्नप्रपञ्चोपादानत्वमुक्तम् ॥ न च जीवचैतन्यस्य स्वप्नप्रपञ्चोपादानत्वे अहं गज इत्यादिप्रतीतिः स्यादिति वाच्यम् । स्वप्नभ्रमः तावज्जाग्रत्संस्कारजः श्रुत्यनुभवसिद्धः । संस्कारस्तु यादृशो ऽनुभवः तादृश एव। यद्यहं गज इत्यनुभवः स्यात् तर्ह्यहं गज इति संस्कारजन्यः स्वप्नः स्यान् न तादृशो ऽनुभवो ना ऽतो ऽहं गज इति स्वप्नप्रत्ययः । तस्माद् यथा स्वप्नप्रपञ्चे जीवचैतन्यविवर्त्तः तथा विलक्षणबाह्यप्रपञ्चाद् विलक्षणो ब्रह्मचैतन्यविवर्त्त इतिसिद्धम् । यतो वा इमानि भूतानीति श्रुत्या यज्जगत्कारणत्वमुक्तमिदमेव ब्रह्मणः तटस्थलक्षणम् । कादाचित्कत्वे सति व्यावर्तकत्व उपलक्षणमित्युच्यते ॥ यथा काकवन्तो देवदत्तगृहाइति देवदत्तगृहलक्षणं तटस्थलक्षणं देवदत्तगृहे काकवत्वस्य कादाचित्कत्व वर्त्तते इतरगृहेभ्यो व्यावर्तकत्व च । सृष्टिस्थितिप्रलयकारणत्वं ब्रह्मणः तटस्थलक्षणम् । सृष्टिस्थितिप्रलयकारणत्वस्य कल्पितत्त्वात् कादाचित्कत्वं सजातीयाज्जीवाद् विजातीयादचेतनात् च व्यावर्तकत्त्वात् तटस्थलक्षणमिदम् । सृष्टिस्थितिप्रलयकारणत्वं ॥ सृष्टिरुत्पत्तिः स्थितिः पालनं कारणे कार्यस्य सूक्ष्मरूपेणावस्थानं लयः लयकारणत्वमित्युक्ते ब्रह्मण उपादानकारणत्वमेव स्यात् । यत् कार्यं यत्र लीयते तत्कार्यं प्रति तस्योपादानत्वानियमात् । निमित्तकारणमन्यदेव स्यात् । तथा चाऽद्वैतश्रुतिविरोधः स्यात् तदर्थमुक्तम् । स्थितीति । स्थितिलयकारणत्वमित्युक्ते उत्पत्तिकारणदण्डादीव निमित्तकारणमन्यदेव स्यात् तथा च पूर्वोक्तदोषः तद्व्यावृत्त्यर्थमुक्तम् सृष्टीति । सृष्टिस्थितिकारणत्वमित्युक्तेः कुलालादिवद्ब्रह्मणो निमित्तकारणत्वमेव स्यादुपादानकारणमन्यदेव स्यात् तथा च सिद्धान्तविरोधः । अत उक्त लयेति । तदेव सृष्टिस्थिति-

लयकारणत्वमित्युक्त्या ब्रह्मणो ऽभिन्ननिमित्तोपादानत्वं सिध्य-
ति ॥ एव प्रकृतिः च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधादिति सिद्धान्तो
न विरुध्यते । तथा च लक्षणस्या ऽय निष्कर्षः । जगत्कर्तृत्वे
सति जगदुपादानत्व तटस्थलक्षण ब्रह्मण इति । अत्राऽपि जगदुपा-
दानत्व तटस्थलक्षणमित्युक्ते मायायामतिव्याप्तिः मायाविशिष्टस्य
जगदुपादानतया विशेषणीभूतमायाया अप्युपादानत्वाऽवश्यभा-
वात् कार्यान्वितस्यैव विशेषणत्वात् । मायां तु प्रकृतिं विद्यादि-
त्यादिश्रुत्या मायाया उपादानत्वावगमात् च । तत्राऽतिव्याप्ति-
वारणाय जगत्कर्तृत्वे सतीत्युक्तम् । लक्षणस्य त्रीणि दूषणानि
अव्याप्त्यतिव्याप्त्यसभवाश्चेति । लक्ष्यैकदेशे लक्षणस्यावर्त्तन
मव्याप्तिः । अलक्ष्ये लक्षणगमनमतिव्याप्तिः । लक्ष्ये क्वाप्यवर्त्त-
नमसंभवः । ततश्चाऽतिव्याप्तेरपि दूषणत्वविशेषणमर्थवत् । कर्तृत्वं
नाम उपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिमत्व तच्च चैतन्यस्यैव
सम्भवतीति न मायाया अतोनातिव्याप्तिः । जगत्कर्तृत्वमित्युक्ते-
नैयायिकाऽभिमततटस्थेश्वरेऽति व्याप्तिः तस्य वेदान्तासंगतत्वेना-
लक्ष्यत्वात् तद्व्यावृत्त्यर्थमुत्तरदल जगदुपादानत्वमिति । परमा-
ण्वादिजगत्समवायिकारणमीश्वरो जगत्कर्त्तेति जगदुपादानत्व-
जगत्कर्त्रोर्नैय्यायिकैर्भेदाभ्युपगमादस्माभिरभिन्ननिमित्तोपादान-
त्वाङ्गीकारान् नातिव्याप्तिः । नन्वेकस्योपादानत्वं च कर्तृत्वं च
विरुद्धं लोके तथाऽदर्शनात् न हि घटकर्त्ता कुलालो घटोपादानं
घटोपादानभूतो मृत्पिण्डो वा घटकर्त्ता किन्तु मृत्पिण्ड उपादान दृष्ट-
विरोधापत्तेः दृष्टपूर्वकत्वाददृष्टकल्पनायाः । ननु वयं न कल्पयामः॥
तदैक्षत बहुस्यां प्रजायेयेति श्रुतिरेव बोधयतीति चेन् न । दृष्ट-
विरोधे श्रुतेरर्थान्तरसम्भवात् तस्मादभिन्ननिमित्तोपादानत्वम-
नुपपन्नमिति प्राप्ते ब्रूमः । तदैक्षत बहुस्यां सो ऽकामयत बहुस्यां

प्रजायेयेत्यादिश्रुत्या तु बहुभवनकामयितृत्वश्रवणाच्चेतनस्य ब्रह्मण एवोपादानत्वं जगत्कर्तृत्वं चाऽवगम्यते । न च तद्बाधितुं युक्तं उपक्रमोपसंहारादितात्पर्यलिङ्गैरद्वितीये ब्रह्मणि वेदान्ततात्पर्ये निर्णीते सामान्यतोदृष्टानुमानेन श्रुत्यर्थबाधायोगात् । श्रुतिविरोधे प्रमाणान्तराणामाभासत्वात् । यदपि लोके दर्शनादुपादाननिमित्तयोर्भेदोऽभ्युपेयत इति।तदसत्।ऊर्णनाभ्यादेरभिन्ननिमित्तोपादानस्य दृष्टत्वात् । यथोर्णनाभिः सृजते गृह्णते चेति श्रुतेः । ऊर्णनाभिः स्वप्राधान्येन निमित्त सोपाधिप्राधान्येनोपादानं च । तथा ब्रह्म स्वप्राधान्येन निमित्त स्वमायोपाधिप्राधान्येनोपादानम्। तथा च प्रपञ्चो मायायाः परिणामो ब्रह्मणो विवर्त्त इति सिद्धम् ॥ ६८ ॥

किञ्च श्रुतिसिद्धं नामरूपातिरिक्तं प्रपञ्चस्य स्वरूपं नास्तीत्याह—

न नामरूपादपर स्वरूपम्
कार्यप्रपचस्य हरेर्विचारात् ॥
मायेन्द्रजालादिभिरस्य तौल्य
प्रतीयते स्वानुभवेन सम्यक् ॥ ६९ ॥

ननामेति । हरेरीश्वरस्य कार्यप्रपञ्चस्य विचारे क्रियमाणे सति नामरूपादपरं स्वरूपं न प्रतीयते । न केवलःश्रुति प्रमाणम्।किन्तु सम्यगसन्दिग्धाविपर्यस्ततया स्वानुभवेनाऽपि नामरूपान्नापर रूपं प्रतीयत इत्यर्थः ॥ अनेन जीवेना ऽऽत्मना ऽनुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणीति छान्दोग्ये । तदेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रीयत इति बृहदारण्यकश्रुतेश्च । तदुक्तमाचार्यैः ।

अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् ।
आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयमिति ।
अतो हेतोर्मायेन्द्रजालादि अस्य तौल्यं तुल्यत इत्यर्थः ॥ ६९ ॥
एवं जगद्रूपं नामरूपमात्रमुक्त्वा ब्रह्मस्वरूपमाह—

यस्मिन्नदोऽध्यस्ततया विभाति
स्वलुप्तदृक् तत्परमार्थवस्तु ॥
अन्तर्बहिर्यच्च सदैकरूपम्
नान्तर्बहिर्यस्य ततोऽन्यदार्त्तम् ॥ ७० ॥

यस्मिन्निति । यस्मिन् अदः जगद्यदा विभाति भासते । तदा अध्यस्ततयैव विभाति न स्वतः सत्तास्फुरणाभ्यामित्यर्थः । अत एवोक्तं वार्त्तिके ।

परमार्थमनालिंग्य न दृष्टं वितथं क्वचित् ।
अतोऽयं वितथं सर्वं परमार्थैकनिष्ठितमिति ॥

यस्मिन्निदं विभाति तत्स्वरूपमाह । हि निश्चयेन अलुप्तदृक् न लुप्ता दृक् दृष्टिर्यस्य तदित्यर्थः ॥ न हि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यत इति श्रुतेः । चेत्यपरम् । अन्तर्बहिश्च शरीरान्तर्बाहिश्च देहलीदीपन्यायेन प्रकाशकत्वाद्यदेकरूपमित्यर्थः । अत एव सदा ऽव्यभिचारिरूपम् । यद्वा सदैकरूपं सर्वस्मिन् काले एकरूपं न परिणामीत्यर्थः । यस्य स्वत आकाशस्य वाऽन्तर्बहिश्च विभागो नाऽस्ति तत् परमार्थवस्तु त्रिकालाबाध्य ब्रह्म ततो ऽन्यदार्तं बाधितमसत्यत्वादित्यर्थः ॥ ७० ॥

अध्यासलक्षणमाह—

परस्मिन्परस्यावभासोऽत्र सद्भिः
मृषाधीश्च विश्रान्तिरध्यास उक्तः ॥

गुडस्तिक्त इत्यादिकेऽय प्रयोज्योऽ
हमज्ञो न जानेऽद इत्यादिकेऽपि ॥ ७१ ॥

परस्मिन्निति । परस्मिन् अधिष्ठाने परस्या ऽवभासो मिथ्याज्ञानमध्यास उक्तः । अध्यासस्यैव मृषाधीर्मिथ्याज्ञान भ्रान्तिरित्यादिपर्याया ज्ञेयाः । लक्ष्ये लक्षण वर्तयति । गुडस्तिक्त इत्यादिना गुडेऽधिष्ठाने तिक्तस्या ऽवभासो मिथ्याज्ञान तथाऽहमज्ञो मन्दो न जाने । तत्राऽहं अस्मच्छब्दस्याऽवलम्बनतया साक्षी चिद्रूपः तस्मिन् अज्ञत्व मिथ्याज्ञानमध्यासो ज्ञेयः । अज्ञानावभासके अज्ञत्वप्रतीतिरय कारणाध्यासो ऽहमदो घटादिकं न जाने अय कार्याध्यास एव योज्य इत्यर्थः ॥ ७१ ॥

नन्वध्यासो गुडः तिक्त इत्यादिके गुडतिक्तयोः परस्पराध्याससत्ता स्वीकार्या ऽन्यथेतरप्रतीतिरेव न स्यात् । तस्मात् परस्पराऽध्यासो ऽङ्गीकर्त्तव्य इत्यागतम् । तथा च चैतन्ये प्रपञ्चोऽध्यस्तः प्रपञ्चे चैतन्यमिति परस्पराध्यासे सम्यक्ज्ञानेना ऽध्यस्तयोर्निवृत्तौ शून्यवादः प्राप्तः तत्र समाधानमाह—

सत्यानृतात्म मिथुन परस्परम्
अध्यस्तमेतत्प्रतिभाति विभ्रमे ॥
सम्यक् प्रबोधादनृतस्य पीडनात्
सत्यस्य शेषान्नहि शून्यता द्वयो ॥ ७२ ॥

सत्येति । अस्ति भाति प्रियं रूप नाम चेत्यशपञ्चकमिदं सत्याऽनृतात्मक मिथुनं विभ्रमे भ्रान्तौ परस्पराध्यस्तमेतद्विभाति । तथा हि । अस्ति घटो भाति घटः प्रियो घट इत्यादिव्यवहारे सत्तास्फुरत्ताप्रियताः घटादयः परस्पराध्यस्ततया वि

भान्ति। सत्ताया घटः घटे सत्ता, भाने घटो घटे च भानं, प्रियतायां घटो घटे च प्रियता। तत्र सत्तास्फूर्ती प्रसिद्धे। प्रियता ह्यनुकूलवेदनीयता। एव परस्पराध्यस्ततयैव भान्ति। एकतराध्यासाङ्गीकारे अपरस्य स्फुरण न स्यादतः परस्पराध्यासोऽङ्गीकर्त्तव्य इत्यर्थः। ननु परस्पराध्यासाङ्गीकारे सम्यक्ज्ञानेनोभयस्य बाधाच्छून्यवादः प्रसज्यत इत्यत आह। सम्यगिति। अधिष्ठानसम्यक्ज्ञानेनाऽनृतस्य बाधो योग्यत्वात्। सत्यस्य बाधावधित्वेन बाधायोग्यत्वात् सत्यस्य शेषात् न शून्यवादः। यद्युभयमनृत स्यात् तदा शून्यवादो वक्तव्यः। न चैवम्। तथा सति सम्यक्ज्ञानेनाऽनृतस्यैव बाधो न सत्यस्य तेन च नशून्यवादइति भावः॥७२॥

पूर्वं नामरूपत्वात् प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वमुक्त तदन्तर्गतक्रियायाः मिथ्यात्व नोक्तमतः तस्यापि मिथ्यात्वकथनाय सप्तान्नब्राह्मणोक्तमर्थमाह—

व्यवहरति जीवो नामरूपक्रियाभि
स परिगणितसप्तान्नेषु मध्ये त्रिभिस्तै॥
परिपतति ततोऽधश्चोर्ध्वमायाति तूर्णम्
भ्रमति च बहु चास्मादिन्द्रजाल किमन्यत्॥७३॥

व्यवहरतीति। बृहदारण्यके सप्तान्नब्राह्मणे श्रूयते। यत् सप्तान्नानि मेधया तपसाऽजनयत्पिता एकमस्य साधारण द्वे देवानभाजयत्त्रीण्यात्मने कुरुते पशुभ्य एकं प्रायच्छदिति। तत्र त्रीण्यात्मने कुरुते इत्युक्तं तानि कानीति स्वयमेव ऽनुव्याख्यानेन दर्शयति श्रुतिः 'मनो वाच प्राणानात्मने कुरुत इति'। अत्र मनः शब्देन रूपमुच्यते वाक्शब्देन वागिन्द्रियं निष्पाद्य नाम। प्राणशब्देन क्रियायाः प्राणसाध्यत्वात् क्रियेत्युच्यत इति।

एकं व्रीहियवाद्यन्न सर्वसाधारण तु तत् ।
द्वे दर्शपूर्णमासाख्ये देवानामेव ते मते ॥
क्षीरमेक पशूनां तन् मनोवाक्प्राणरूपकम् ।
अन्नत्रय चिदात्मार्थ तेन व्यवहरत्ययम् ॥
अन्नेन मनसा रूपमपञ्चो ऽत्रोपलक्ष्यते ।
वागिन्द्रियेण निष्पाद्य नाम वागिह कथ्यते ॥
पञ्चवृत्त्यात्मकात् प्राणादिह कर्मोपलक्ष्यते ।
नामरूपक्रिया एवमध्यात्म रूपवर्णितम् ।
ब्रह्मादि स्थावरान्तं यत् तज्जगत्त्रयमेव हि ॥
नाम रूपं कर्म चेति नाऽस्ति वस्त्वन्तरं क्वचित् ।

एव सति परिगणितसप्तान्नेषु मध्ये नामरूपक्रियाभि-स्त्रिभिस्तैरन्नैर्मनआदिभि मिथ्याभूतैर्जीवो व्यवहरति । तता नामरूपक्रियान्नव्यवहारात् पतति । नरक इति शेषः ।

ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः ।
जघन्यगुणवृत्तिस्था अधो गच्छन्ति तामसा इति ॥

गीतोक्तेः । तस्मान्नामरूपक्रियात्मक जगन्मृषेति । तूर्ण चोर्ध्व स्वर्ग चाऽऽयाति चेत्यपर बहु तिर्यगादिषु योनिषु भ्रमति । अस्मादन्यत्किमिन्द्रजाल व्यलीकत्वादिदमेवेन्द्रजालमि-त्यर्थः सिद्धः ॥ ७२ ॥

ननु प्रपञ्चो वारं वार मृषेत्येवमुद्घोष्यते तत्र कुतो न सर्व जनस्य मिथ्यात्वबुद्धिरत आह—

उपादानाचिद् व्याप्तमन्तर्बहिर्त्रा
जड मायिक भाति कार्यं समस्तम् ॥
मृषात्वेऽपि सत्यत्वधीरज्ञजाते

गुरो शिक्षितस्यैवमिथ्यात्वसिद्धि ॥ ७४ ॥

उपादानचिति ॥ जड मायिकं कार्यं समस्तमन्तः शरीरे बहिश्च यद्भाति तदुपादानचिद्व्याप्तमेव भाति भासते। कार्यकारणव्याप्तमेव भासते मृद्घटादौ तथा दृष्टत्वान्न कारणातिरिक्त कार्यम्। वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमिति श्रुतेः। गुरुणैव शिक्षितत्वाभावान्मूढजातेः प्रपञ्चे सत्यत्वबुद्धिः। गुरोः शिक्षितस्यैव पुंसः प्रपञ्चे मिथ्यात्वसिद्धिर्नातः सर्वजनस्येत्यर्थः ॥ ७४ ॥

उपादानकार्ययोर्वैलक्षण्यात्सत्यत्वमिथ्यात्वनिर्णयमाह—

उपादानचिद्याद्दृशीतादृगेवाऽ

न्यथाऽन्ते विभाति स्वरूपात्कदापि ॥

अत सत्यता स्याज्जड कार्यजातम्

विभात्येव नानाप्रकारं मृषा तद् ॥ ७५ ॥

उपादानेति ॥ उपादानचैतन्यमेकरसत्वात्कदाप्यन्यथा न भाति। जड प्रपञ्चरूपं कार्यजातं तु त्रिगुणकार्यत्वादनेकरसत्वान्मृषैव तदित्यर्थः। तदुक्तम्।

सकृत्प्रामित्वरूपाद्यद्रूपमन्यत्कथञ्चन।
नैव प्रपद्यते सत्वं तत्स्यात्कार्यविलक्षणमिति ॥ ७५ ॥

अधिष्ठानसम्यक्ज्ञाने सति तद्विवर्त्तः प्रपञ्चस्तदातिरिक्तो नास्तीति दृष्टान्तपूर्वकमाह—

यथा वस्तुविज्ञानतश्चिद्विवर्त

प्रपञ्चः समस्तोऽपि चित्कार्यमेव ॥

यथारज्जुसम्यग्दृशा रज्जुमात्रम्

भुजङ्गादिकल्प ततोनान्यदस्ति ॥ ७६ ॥

यथेति ॥ कल्पितस्य पृथक्सत्ताविरहेणाधिष्ठानानतिरेका-दधिष्ठानमात्रत्वमित्यर्थः ॥ ७६ ॥

किञ्च—

प्रपञ्चसत्सत्वानिरूपणेन
न ब्रह्मशब्दार्थनिरूपण स्यात् ॥
इयत्तयान्यस्य जडस्य भानात्
बृहत्त्वमर्थो न घटेत धातो ॥ ७७ ॥

पप्रञ्चेति । बृहत्वाद् बृहणत्वाद् ब्रह्मेतिशब्दार्थो न घटत-इत्यर्थः । तदुक्त वार्त्तिके ।

अव्यावृत्तानतुगत वस्तु ब्रह्मेति भण्यते ।
ब्रह्मार्थो दुर्लभोऽत्र स्याद्वितीये सति वस्तुनीति ॥ ७७ ॥

उपादानसमसत्ताकोऽन्यथाभावः परिणामः उपादानविष-मसत्ताकोऽन्यथाभावो विवर्त्त इति परिणामविवर्त्तयोः पूर्वाऽपेक्षया लक्षणानन्तर केचिद्वदन्ति तदपि दर्शयति—

समानसत्ताकतयाऽन्यथात्वात्
अज्ञानकार्य पारिणामसञ्ज्ञम् ॥
ब्रह्मान्यसत्ताकतयाऽन्यथात्वात्
तत्कार्यजात हि त्रिवर्त्तसञ्ज्ञम् ॥ ७८ ॥

समानसत्ताकतयेति ॥ तत्कार्यजातं ब्रह्मकार्यजातमि-त्यर्थः । मृद्धटयोरिव मायातत्कार्ययोरेकसत्ताकत्वात्समानसत्ता-कत्वात्समानसत्ताकत्वमित्यर्थः । ब्रह्मतत्कार्ययोर्विषमसत्ताक

त्वादन्यथाभावो विवर्त्तः। ब्रह्मसत्तावा आवृतत्वात्तदज्ञातसत्ताकत्वं नास्ति किन्तु ज्ञातसत्ताकत्वमेव। अतो ब्रह्मविवर्त्तप्रपञ्च इत्यर्थः। तुच्छस्याऽस्य स्वभावो यावद्भासते तावदेव तस्य सत्ताऽन्यथा नास्तीतिभावः ॥ ७८ ॥

वेदान्तनये कारणान्न कार्यं भिन्नम् । वाचारम्भण नाम विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यमितिश्रुतेः । ये तु कारणात्कार्यं भिन्नं वदन्ति तन्मत न युक्तं दोषदुष्टत्वादित्याह—

ये कारणात्कार्यमिद विभिन्नम्
वदन्ति तेषा न मत विशुद्धम् ॥
ये तन्तव स्युस्तुलितास्तु तज्ज-
पटे गुरुत्व द्विगुण कुतो न ॥ ७९ ॥

येकारणादिति । स्पष्टार्थः ॥ ७९ ॥

यावत्प्रारब्धद्वैतं प्रपश्यन्नपि प्रजह्यादित्याह—

अधिष्ठनचैतन्यविज्ञानसिद्धौ
प्रपश्यन्नपि द्वैतमेतत्प्रजह्यात् ॥
प्रहाण तदेवात्र यद्बाधितत्वा
दुपेक्षा न पाषाणवद्दूरहानम् ॥ ८० ॥

अधिष्ठानेति ॥ यावत्प्रारब्धद्वैत प्रपश्यन्नपि प्रजह्यात् कथ तदित्याह। यद्बाधितत्वात्प्रवृत्त्यविषयत्वेनोपेक्षा तदेवास्य-प्रहाणमित्यर्थः । तदुक्तमाचार्यैः ।

उपेक्षा नामरूपे द्वे सच्चिदानन्दवस्तुनि ।
समाधिं सर्वदा कुर्याद्धृदये वा ऽथ वा बहिरिति ॥ ८० ॥

अध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपञ्चम्प्रपञ्च्यते ।

इति साम्प्रदायिकोक्तेरधिष्ठाने भ्रान्त्या प्रतीतस्याऽधिष्ठानमात्रशेषत्वमपवाद इत्यपवादलक्षणं लक्ष्ये दर्शयन् तद्बोधेन स्वस्य कृतार्थतां दर्शयति ।

अधिष्ठानचैतन्यासिंधोर्लहर्यं
प्रपञ्चात्मिका कल्पिता भ्रान्तिमात्रात् ॥
अधिष्ठानबोधादथ तन्निरासाद्
अधिष्ठानमात्रस्य शेषात्कृतार्थाः ॥ ८१ ॥

अधिष्ठानेति । स्पष्टार्थः ॥ ८१ ॥

इदानीं मिथ्यात्वं लक्षयति—

यस्याऽत्यताभाव एवास्ति यस्मि-
स्तस्याऽज्ञानात्तत्र यद्भाति मिथ्या ॥
रज्जौ सर्पस्तैजसे तत्प्रपञ्चो
ब्रह्मण्येव भाति विश्वं मृषैव ॥ ८२ ॥

यस्येति ॥ स्पष्टार्थः ॥ ८२ ॥

प्रपञ्चमिथ्यात्वबुद्धिः कुतो न भवतीत्यत्र हेतुमाह—

प्रातीतिकं यद्व्यवहारकाले
सबाध्यते प्रायश एव लोकैः ॥
ब्रह्मात्मबुद्धिं न विना प्रपञ्चः
सबाध्यतेऽतोऽत्र यथार्थबुद्धिः ॥ ८३ ॥

प्रातीतिकमिति ॥ व्यवहारकाले गमनादिव्यवहारकाले

आगन्तुकदोषजन्य प्रातीतिकं शुक्तिरजतादि सामग्रिवशाद्बाध्यत एवं व्यावहारिकः प्रपञ्चो ब्रह्मात्मबुद्धिं ब्रह्मात्मज्ञानं विना न सम्बाध्यते तस्य तदेकनिवर्त्यत्वात्। सा चाऽनेकजन्मार्जितपुण्य-सञ्चय विना न भवत्यतोऽत्र प्रपञ्चे यथार्थबुद्धिः मूढानामि-त्यर्थः ॥ ८३ ॥

उक्तमर्थं विनिगमयति—

अलं बहूक्तेन बहुप्रकारैः
सर्वज्ञनारायणवेदवाक्यम् ॥
वाचारम्भेत्यादि तस्माद्व्यलीकम्
दृश्य सत्य ब्रह्मसिद्धान्त एष ॥ ८४ ॥

अलमिति ॥ बहुप्रकारैः बहुत्वेन तर्केणाऽलम्पूर्यतां त र्कता तर्कस्याऽनन्तत्वादित्यर्थः। कथं तर्हि सिद्धान्तसिद्धिरत आह सर्वज्ञनारायणानिर्मितवाक्य 'वाचारम्भणं नाम विकारो नामधेय मृत्तिकेत्येव सत्य' स्वतः प्रमाणं तस्मादाधिष्ठान ब्रह्मैव सत्य कल्पित दृश्य व्यलीकं मिथ्यैवेति सिद्धान्तः। तर्कस्तु माना नुग्राहकत्वादुपयोक्ष्यते न तु स्वतः प्रमाणमतोऽलमित्यर्थः। एव च प्रागुक्तम्। दृशः किं स्वरूप च दृश्यस्य किं वेत्यदोऽत्रद्वयं स विचार्य मुमुक्षोरित्युक्तम्। तत्र दृग्रूप ब्रह्म सत्य दृश्यप्रपञ्चो मिथ्येतिनिश्चयः। तथा च सशयविरोधिनिश्चयेन पुनः संशया-नुदय' सपन्नः स्वस्येयमेव कृतार्थतेति भावः ॥ ८४ ॥

कृतेऽपि सिद्धान्ते सिंहावलोकितन्यायेन पुनराह—

जीवा नियम्या भगवान्नियन्ता
तत्प्रेरको भ्रामक एष हृत्स्थ ॥

इत्यादि शास्त्र बहु तावदत्र
ब्रह्मात्मभान न हि यावदस्ति ॥ ८५ ॥

जीवेति । यः पृथिव्यां तिष्ठन्पृथिव्या अन्तरोऽय न पृथिवीं वेद पृथिवी यस्य शरीर पृथिव्या अन्तरोऽयमेभ्यो लोकेभ्यो यमयत्येव त आत्मान्तर्याम्यमृत इत्यादि शास्त्र ईश्वरस्यान्तर्यामिणो नियामकत्वे जीवस्य च नियम्यत्वे प्रमाणम् । एष तु ह्येव साधु कर्म कारयति त यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषत एवासाधु कर्म कारयति त लोकेभ्यो यमेभ्यो ऽधो निनीषत इत्यादि श्रुतेः । स्मृतिश्च ।

अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदु'खयो' ।
ईश्वरप्रेरितोगच्छेत्स्वर्ग वा श्वभ्रमेव वेति ॥
कर्तृकारयितृत्वे प्रेर्यप्रेरकत्वे प्रमाण शास्त्रम् ।
ईश्वरः सर्वभूतानां हृद्देशेऽर्जुन तिष्ठति ॥
भ्रामयन्सर्वभूतानि यन्त्रारूढानि माययेत्यादि ।

शास्त्र भ्राम्यभ्रामकत्वे प्रमाणम् । सर्वमेतदन्यच्च शास्त्र तावदेव बहु तावदेव यावदह ब्रह्मास्मीतिबुद्धिर्नास्ति ताव त्पर्यन्तमेवेत्यर्थः । उत्पन्नायां ब्रह्मात्मबुद्धौ भेदबुद्धेर्निवृत्तत्वात्कः कस्य नियन्ता कः कस्य नियम्यो वा स्यात् । "यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत् य इद सर्व भवतीत्यादिश्रुतिभ्य इति भावः । इद सृष्टिस्थितिप्रलयप्रवेशवाक्यानामुपलक्षण एतेषामर्थवादकत्वेन स्वार्थे तात्पर्याभावात् । तर्हि किं तानि किमितीश्वरेण निर्मितानीति चेद् अध्यारोपव्युत्पत्त्यर्थमिति ब्रूम इति । तानि कानि वाक्यानि कथ वा तेषां स्वार्थे तात्पर्याभाव इति चेदुच्यते ।"तत्र यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि

यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ” सृष्टिस्थितिप्रलयवाक्यान्येवम-न्यान्यपि । तत्र सृष्टिर्नाम उत्पत्तिः सा न सम्भवति ।

नाऽसतो विद्यते भाव इति स्मरणात् ।

असत उत्पत्त्यसम्भवात् तत्र श्रुतितात्पर्यं न सम्भवति स्थितिकालेऽप्यसत्वादेव तन्न सम्भवति। एव प्रलयोऽपि न स म्भवति तस्योभयाधीनत्वात् । “ आदावन्ते च यन्नास्ति वर्त्त-मानेऽपि तत्तथेति ” स्मरणात् । “तत्सृष्ट्वा तदेवाऽनुप्राविशत्” “ स एष इह प्रविष्ट आनखाग्रेभ्य इत्यादि ” प्रवेशवाक्यानि । तत्र प्रवेशो नाम प्रतिबिम्बासिद्धान्तितः स च स्वरूपेण मृषैव । अतः प्रवेशवाक्यानामपि स्वार्थे न तात्पर्यमेवमूह्यम् ॥ ८५ ॥

“इदानीं भयं द्वितीयाद्भवतीति वेद” इत्यादिना श्लोके-नोक्तं तदुपसहरति—

> एव श्रुतिन्यायविचारणेन
> द्वितीयमेतन्न कुतो भय स्यात् ॥
> अतोऽभय वै जनकेति वाक्या-
> द्भीतिहीन मम तत्स्वरूपम् ॥ ८६ ॥

एवमिति ॥ स्पष्टार्थः ॥ ८६ ॥

यः कर्त्तुमकर्त्तुमन्यथाकर्त्तुमीश्वरः कालचक्रप्रयोक्ता तस्मा त्कालचक्रादपि मे भय नाऽस्तीति सहेतुकमाह—

> यद्वादशार किल कालचक्रम्
> त्रिणाभि यच्चाप्यजर परिभ्रमत् ॥
> गोपालकृष्णस्य करस्थित य
> त्स एव कृष्णोऽस्मि कुतो भय ततः ॥ ८७ ॥

यदिति ॥ किल इति वेदे श्रूयते द्वादशमासाश्चैत्रादयो यस्याऽराकोणाः किलास्त्रीणि चातुर्मास्यानि यस्य नाभयः यन्त्राऽजर सर्वदैव नूतनमपि च परिभ्रमणन्निमेषादिवत्सरान्तस्वरूपेण परितो भ्रमत्प्रयोक्तुः श्रीगोपालकृष्णस्य करस्थितं प्रयोक्तुरधीनं स प्रयोक्ता कृष्णः ।

कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः ।

तयोरैक्यं पर ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते ॥

इति निरुक्तेः । स कृष्णोऽहमविद्यानिवृत्त्याऽस्मि । एव च सति ततः कालचक्रादतिघोरान्मम कुतो भय । नास्ति भयमित्यर्थः । मद्व्यतिरिक्तस्याभावादित्यर्थः ॥ ८७ ॥

भीतिस्वरूप वदन् तत्कृतोह विभेमीति प्रत्ययो भ्रान्तिरित्याह—

भीतिर्मनोवृत्तिरिय द्वितीया-

दुत्पद्यते चेतसि तद्विकारः ॥

आरोप्य तामात्मनि निर्भयेऽपि

बिभेम्यह भ्रान्तिरिय मृषैव ॥ ८८ ॥

भीतिरिति ॥ "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्ह्रीर्धीर्भीः एतत्सर्वं मन एवेति" श्रुतेः।मे मनसि भयमुत्पन्नमिति प्रत्ययाच्च भीतिर्मनोवृत्तिः । इय द्वितीयाद्भयहेतोश्चेतसि उत्पद्यतेऽतो सौ तद्विकारश्चेतःपरिणामो राजसः । एतादृशीं भीतिं निर्भये प्रत्यगात्मन्यारोप्याऽह बिभेमीति । भ्रान्तिः।अयोदहतीतिवद् अतस्मिन् तद्बुद्धिर्मृषैवेत्यर्थः । उक्त च भागवते । "भय द्वितीयाभिनिवेशतः स्यादिति" ॥ ८८ ॥

एव तावज्ज्ञानं समस्त खलु धर्ममात्र इत्यारभ्य भीतिर्म

नोत्पत्तिरित्यन्तैः श्लोकैस्तत्पदार्थशोधन कृतम् अधुना त्वम्पदा र्थशोधन वाक्यार्थज्ञानोपयोगितया क्रियते—

नाह स्थूल सप्तधातुस्वरूपम्
विष्टाभाण्ड प्रस्रवच्छिद्रमन्नम् ॥
श्वादेर्मूल सर्ववर्णाश्रमाणाम्
तादात्म्य मे तेन नो द्रष्टृभावात् ॥ ८९ ॥

नाहमिति ॥ अहमस्मत्प्रत्ययशब्दयोरालम्बनीभूतः प्रत्यगात्माऽह पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतकार्य कर्मज स्थूलशरीर न भवामीतिशेषः । अह शरीरमिति प्रत्ययाभावात्तद्गतस्थूलत्वादिधर्मेणैव देहाध्यासोऽत उक्त नाऽहं स्थूलमिति । पञ्चीकरणं त्वाकाशादिपञ्चसूक्ष्मभूतानि प्रत्येकं द्विधा विभज्य पुनरपि तत्प्राथमिकान्भागान्प्रत्येक चतुर्धाविभज्य तेषां भागानां इतरचतुरशे स्व स्वं भाग विहाय सयोजनं । एतच्चैश्वरकर्तृकमित्याकरे विस्तरः। पञ्चीकृतपञ्चमहाभूतकार्यत्व काष्ठकुड्यादेरप्यास्ति ततोऽतिनिकृष्ट शरीरमित्याह । सप्तधातुस्वरूपं रुधिरमांसमेदःस्नाय्वस्थिमज्जाशुक्रेतिसप्तधातुमात्र विष्टाभाण्डम् । सर्वानुभवसिद्धमेतत् । प्रकर्षेण स्रवन्ति छिद्राणि यस्य तत्तथा । तत्राऽधो द्वे सप्त मुखे । श्वादेरन्न “ अद्यते इति च भूतानि तस्मादन्न तदुच्यत ” इति श्रुतेः अन्नमन्नमयकोशत्वात् । सर्वे च ते वर्णाश्चाश्रमाश्च तेषां मूल निदानम् । स्थूलदेहनिबन्धना एव सर्वे वर्णाश्रमधर्माः ‘ब्राह्मणो जातो मृत’ इतिब्राह्मणवर्णत्वदेहस्यैव तथाऽऽश्रमा ब्रह्मचर्यादयो ‘ऽष्टमे वर्षे ब्राह्मणमुपनयेदित्यादि” कल्पवचनेभ्यः । अत एवोक्तम् । हस्तामलकाचार्यैः ।

नाऽह मनुष्यो न च देवयक्षो

न ब्राह्मणः क्षत्रियवैश्यशूद्रः ।
न ब्रह्मचारी न गृही वनस्थो-
भिक्षुर्न चाऽहं निजबोधरूप इति ॥
आचार्यैरप्युक्तम्,
न वर्णा न वर्णाश्रमाचारधर्मा
न मे धारणाध्यानयोगादयोऽपि ।
अनात्माश्रयोहं ममध्यासहानात्
तदेकोऽवशिष्टः शिवः केवलोऽहमिति ॥

एवम्भूतेन देहेन मे तादात्म्य ऐक्य न, तत्र हेतुमाह । द्रष्टुर्भावाद्रष्टृत्वादित्यर्थः । द्रष्टा दृश्याद्भिन्न इति सिद्धम् अतो न स्थूलदेहतादात्म्य प्रत्यगात्मना सह घटत इति भावः ॥ ८९ ॥

एवं षण्ढत्वादयोऽपि देहस्यैवेत्याह—

नाऽहं षण्ढो नैव योषित्पुमान्वा
नाहं बालो नैव वृद्धो युवा वा ॥
देहस्यैतेऽध्यासतो भान्ति भावा
प्रत्यक्तत्त्वे पूर्ण एवाधुनाहम् ॥ ९० ॥

नाहमिति ॥ एतेषां षढादयो भावाः देहस्यैव देहावच्छिन्ने प्रत्यक्षे प्रत्यगात्मनि मूढानामविवेकाध्यासतो भान्ति । विवेकादहं पूर्ण एवाऽधुना विवेककाले ऽस्मीत्यर्थः । षढादित्वे बीजमाह श्रुतिः “ पितूरेतोऽतिरेकात्पुरुषो मातूरेतोऽतिरेकात्स्त्री । उभयोर्बीजतुल्यत्वान्नपुंसक व्याकुलितमनसोऽन्धाः खञ्जाः कुब्जा वामनकाः भवन्त्यन्योन्यवायुपरिपीडितशुक्रद्वैविध्याद्विविधा तनुः स्यात् तनुयुग्माः प्रजायन्त इति”।तत्रषढत्वादयोऽन्नरसमयोपादानत्वात् तत्रबालत्वादयः परिणामशक्तिरूपकाल-

कृता इति विवेकः ॥ ९० ॥

इदानीं देहेऽहमतिरप्यविवेकनिबन्धनैवेत्याह—

आत्मच्छाया व्याप्तबुद्धेः प्रवेशा-
त्स्थूले देहेऽहमति साऽविवेकात् ॥
सर्वानर्थप्राप्तिबीज नराणाम्
भ्रान्तिश्चैषा साऽधुना मे न चाऽस्ति ॥ ९१ ॥

आत्मच्छायेति ॥ आत्मनः प्रतीचः छाया आभासस्तेन व्याप्ता या बुद्धिस्तस्यास्थूले देहे स्थूलभोगार्थं प्रवेश प्रतिफल न भवति यदा तदा देहेऽहंमतिरुदेति । जाग्रत्काले सा चाऽविवेकाद्विवेकाभावादात्मच्छायाव्याप्तबुद्धिनिबन्धनात्तदभावे सुषुप्तौ नैवेत्यविवेकाद्भवति सा देहेऽहंमतिरित्यर्थः। अत एवैषा भ्रान्तिरतस्मिंस्तद्बुद्धिः । तदुक्तं "चिच्छायावेशतो भान धीरित्यादि" सा सुखेनैवाऽस्तु किं तयेत्यत आह । सर्वानर्थप्राप्तिबीज नहीद देहेऽहङ्कार विना कोऽपि किञ्चित्करोत्यतः तस्या उच्छेदेऽतिय त्नो विधेय इति भावः । किमनेन परोपदेशपाण्डित्येनेत्यत आह । सा अविवेकनिबन्धना देहेऽहंमति मम विवेकात् गुरुशास्त्रप्रसादादधुना तदनुग्रहसमये नास्तीति तस्मात्सर्वानर्थोच्छेदकदेहाहङ्कारविवेकासिध्यै गुरुशास्त्रप्रसाद एव सम्पादनीय इतिभावः । तस्मात् सर्वानर्थमूल सा अविवेकनिबन्धना एषा मम विवेकादधुना नास्तीत्यर्थः । उक्त च ।

चिच्छायावेशतो बुद्धौ भानं धीस्तु द्विधा स्थिता ।
एकाहङ्कृतिरूपा स्यादन्तःकरणरूपिणीति ॥

भानं विशेषतो भानमित्यर्थः ॥ ९१ ॥

यथा देहेऽहंमतिः भ्रान्तिस्तथा देहे ममत्वप्रतीतिरपि भ्रा-

न्तिरवेत्याह—

षष्ठ्यर्थस्याऽसगतेरत्यसगे
यस्माद्देहे या ममत्वप्रतीति ॥
भ्रान्तिश्चैषा साऽविवेकेन सिद्धा
निःसङ्गत्वात्साऽधुना मे न चास्ति ॥ ९२ ॥

षष्ठीति ॥ षष्ठ्यर्थः सम्बन्धस्तस्याऽसंसर्गेऽतिक्रान्तसम्बन्धे । "असङ्गोह्ययंपुरुष" इतिश्रुतेः । तस्मिन्नात्मनि सर्वथैवाऽसङ्गे ऽसगतेरप्राप्तेरप्येव सति यस्मात्कारणाद्देहे या ममत्वबुद्धिरसङ्ग आत्मेति विवेकाभावात् सा । एवमविवेकात्स्वसम्बन्धबुद्धिः सा भ्रान्तिः । सा विवेकेन मम निःसङ्गत्वादधुना नास्तीत्यर्थः ॥ ९२ ॥

यथा देहे ममत्वप्रतीतिर्भ्रान्तिस्तथा स्त्रीपुत्रादिष्वपि ममत्वप्रतीतिर्भ्रान्तिरित्याह—

किमपि मोहनशक्त्यधिदैवत
विरचित विधिना ह्यबलाभिधम् ॥
रुधिरमांसमयं परमार्थतो
भवति तेन जित भुवनत्रयम् ॥ ९३ ॥
मनोमयी मासमयी विधात्रा
नारी नराणा निगडस्वरूपा ॥
अमुत्र बन्धाय विनिर्मिताऽऽद्या
स्यादत्र बन्धाय तथा द्वितीया ॥ ९४ ॥

स्त्रीपुंतनूनां रुधिरादिपञ्च
भूतात्मकत्वं च समानमेव ॥
देहस्य संस्थानविशेषमात्रम्
परस्परं मोहकरं न चान्यत् ॥ ९५ ॥

तत्र स्त्रीषु ममत्वकरणे महाननर्थं आह श्लोकत्रयेण किमपीत्यादि इमे त्रयोऽप्यतिरोहितार्थाः श्लोकाः ॥ ९३॥९४॥९५॥

एवं स्त्रीणामनर्थकरत्वं निरूप्य तत्र ममता न कार्येत्याह—

एतादृशेऽर्थे ममता न युक्ता
तथा सुतेऽन्यत्र गृहादिकेऽपि ॥
परस्परं कामवशान् ममत्वं
तच्चाऽधुना मे विदितं विवेकात् ॥ ९६ ॥

एतादृश इति। "आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवतीतिश्रुते." ॥ काममूलैव ममता न वस्तुगत्या कामाभावे कः कस्य ममतास्पदं प्रेमास्पदं चेत्यनुभवसिद्धमित्यर्थः ॥ ९६ ॥

ननु नाऽपुत्रस्य लोकोऽस्तीति,, वचनात्। "पुत्रार्थंमृतौ-भार्यामुपेयादितिवचनाच्च"। स्त्रीषु ममता विधेयैव कथं तत्र ममता निषिध्यत इति चेत्तत्राह—

त्रैगुण्यमात्रविषयाः खलु कर्मवेदा
इत्थं हरेर्भगवतो वचनं प्रमाणम् ॥
आदृत्य चानुभवतः परमार्थनिष्ठा.
भार्यामृताविति वचः खलु नाद्रियन्ते ॥ ९७ ॥

त्रैगुण्येति ॥ त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवाऽर्जुनेति भगवतो वाक्य प्रमाण याथार्थ्येनादृत्य तथा स्वानुभवतश्च वेदानां त्रैगुण्यविषयत्वमादृत्य परमार्थनिष्ठाः पुरुषा ऋतौ भार्यामुपेयादितिवचनं नाद्रियन्ते ससारमूलकत्वादित्यर्थः ॥ परमार्थनिष्ठत्व चेत्थ । "तद्ध स्मवैतत्पूर्वे विद्वास. प्रजां न कामयन्ते किम्प्रजया करिष्यामो येषा नोऽयमात्माय लोकइतिश्रुतेः,,।

ससारमेव निःसार दृष्ट्वा सारदिदृक्षया ॥
प्रव्रजन्त्यकृतोद्वाहाः पर वैराग्यमाश्रिताः ।

इतिस्मृतेश्च । पुत्रप्राप्तिभिया पुत्रार्थं भार्यायां ममत्व न कुर्वतीति ॥ श्रुत्यर्थस्तु येषां नोऽस्माकमयमपरोक्ष आत्माय लोकः प्रत्यक्षफल ते वय किं प्रजया करिष्यामो ऽतो हेतोः पूर्वे विद्वासः प्रजां न कामयन्त इति । स्मृत्यर्थस्तु त्रैगुण्य ससारः स विषयः प्रकाशितव्यो येषा ते कर्मकाण्डवेदाः कर्मप्रतिपादकाः श्रुतय इति । किञ्च । "अथ त्रयो वाव लोका मनुष्यलोकः पितृलोको देवलोक इति । मनुष्यलोक. पुत्रेणैव जय्यो नान्येन कर्मणा, कर्मणा पितृलोको, विद्यया देवलोको देवलोको वै लोकानां श्रेष्ठतमस्तस्माद्विद्या प्रशसन्तीति श्रुते.,, ॥ पुत्रेण मनुष्यलोकातिरिक्तं फल नास्तीति निकृष्टफलत्वात्पुत्रफल नाद्रियन्ते । श्रुत्यर्थस्तु ॥ वार्त्तिकसारे ।

पुत्रेण जय्यो लोको ऽय पितृलोकस्तु कर्मणा
विद्यया देवलोको ऽतो द्वाभ्यां विद्या प्रशस्यते ॥
क्रियात्वाल्लोकहेतुत्व युज्यते कर्मविद्ययो. ।
द्रव्यात्मनस्तु पुत्रस्य कथमित्युच्यते शृणु ॥
प्रव्रजिष्यन्मरिष्यन्वा पिता कर्त्तव्यमात्मन' ।
पुत्रे ऽध्ययनयागादि सर्वमप्यर्पयत्यसौ ॥

यागाध्यनकार्म्याणि कुर्वन्पुत्रः पितुर्गृहे ।
वसत्येतावता पुत्रजितोऽस्य लोक उच्यते इति ।

इतराण्यपि श्रूयन्ते । "सो ऽस्या ऽयमात्मा पुण्येभ्यः कर्मभ्यः प्रतिधीयते अथाऽस्याऽयमितर आत्मा कृतकृत्यो वयोगतः प्रैति स इतः प्रयन्नेव पुन र्जायते तदस्य तृतीयं जन्मेति,, श्रुतेरयमर्थः ॥ अस्य पितुर्द्वावात्मानौ देहौ तयोर्मध्य अयमात्मा पुत्ररूपो देहः पुण्येभ्यः कर्मभ्यः शास्त्रोक्तकर्मनिष्पादनार्थं प्रतिधीयते स्वस्य प्रतिनिधित्वेन गृहे ऽवस्थाप्यते । ननु किमनेन प्रतिनिधिना स्वयमेव कुतो न करोतीत्यतआह । अथेति ॥ अस्य पितुरितर आत्मा स्थविरो देहः कृतकृत्यः कृतान्येतज्जन्मप्रयुक्तानि सर्वाणि कर्माणि येनाऽसौ कृतकृत्यः लौकिकानां कुटुम्बपोषणादीनां शास्त्रीयाणामग्निहोत्रादीनां च निष्पादितत्वात्कृतकृत्यत्वं वयोगतः वयसा पूर्वकर्मसम्पादितेनाऽऽयुषा गतो हीनः प्रैति स इतः प्रयन्नेव पुनर्जायत इत्यर्थः । तस्मादेव निष्फलत्वात् पुत्रार्थं स्त्रीषु ममताकरणमनुचितामितिभावः ॥ ९७ ॥

किञ्च—

स्वस्यासत्त्वात्सर्वतो दु खदा ये
पुत्रा दारागारभृत्यादयो ऽन्ये ॥
तेषु प्रीत्या यो ममत्वाभिमानो
भ्रान्तिश्चैषा नास्ति मे सद्विवेकात् ॥ ९८ ॥

स्वस्येति ॥ स्वस्य स्त्रीपुत्रादेरित्यर्थः ॥ शेष स्पष्टम् ॥९८॥

एव स्थूलदेहादात्मान विविच्य अधुनालिङ्गदेहादात्मनो विवेकः क्रियते—

ना ऽहं सूक्ष्म सप्तपञ्चयात्मक य-

स्त्वप्नस्थान वासनादेहसञ्ज्ञम् ॥
अस्याध्यासात्स्थूलदेहादिबन्ध
साक्ष्य तन्मे साक्षिणोऽतोऽस्मि भिन्नः ॥ ९९ ॥

नाहमिति ॥ सप्तदशात्मकं पञ्च प्राणा मनो बुद्धिर्दशे- न्द्रियाण्येवं सप्तदशावयवात्मकं स्वप्नस्थान वासनादेहसञ्ज्ञ अ- स्याऽध्यासात्स्थूलदेहादिबन्धः लिङ्गदेहाध्यासमूलः स्थूलदे- हाध्यासः आदिशब्देन स्थूलविषयाध्यासस्तल्लक्षणो बन्ध एता- दृशलिङ्गं नाहं मम तेनातादात्म्यमित्यर्थः । तत्रहेतुमाह । मे मम लिङ्गदेहसाक्षिणस्तल्लिङ्गं साक्ष्य भिन्नमतो हेतोरहं तस्मा- द्भिन्नो विलक्षणमित्यर्थः । अत्र यद्यपि साक्षिसाक्ष्यभावेन सूक्ष्मदेहादात्मा विवेचितस्तथापि तदवयवेषु मूढानामात्मत्वद- र्शनात्तेभ्योऽप्यात्मा विविच्यते ॥ तथाहि । अहमशनायावानहं- पिपासावानितिप्राणधर्ममात्मन्यारोप्य प्राण आत्मेति मन्यन्ते तन्न सुषुप्ते चैतन्याभावात् । प्राणस्येतरस्मिन्काले भृत्यस्वामिनोरिव सङ्कीर्णयोर्न ज्ञायते कस्येदं चैतन्यमिति । सुषुप्ते तु पुनः विज्ञा- नरहितः प्राण उपलभ्यते । करणोपरमाद्विज्ञानाभावः प्राण- स्येतिचेन्न । स्वामिनि भ्रियमाणे करणोपरमाभावो न राज- पुरुषवत् । अत एव न प्राणस्यैतानि करणानि यः स्वापेनो- परतस्तस्यैतानि करणानि । यदाऽसौ बहिर्निर्गम्य करणान्याधि तिष्ठति तदा सर्वाणि करणानि स्वस्वव्यापारेषु प्रवर्त्तन्ते। यदा- जाग्रतस्थितिनिमित्त कर्मोद्भूतं भवति तत्क्षणे सर्वाणि करणानि गृहीत्वा बुध्युपाधिसंपर्कजनितविज्ञानेन स्वप्नसुषुप्तं वा गच्छति। एव स्थानत्रयमनवरत जीवो गच्छति कर्मनिमित्त चेदं गमनाऽ गमनं यत्स्वप्नप्रजागरिते गच्छति पुनः स्थानद्वयनिमित्तकर्मा-

द्भूतश्रमापनयनाय सुषुप्तमपि गच्छति । एव प्राणस्तत्कर्मवशा-
देव शरीर परिपालयन्वर्त्तते स्वप्नसुषुप्तयोर्मृतभ्रांतिपरिहाराय
तस्मात्प्राणोनाऽऽत्मा । काणो ऽहं बधिरोऽ हमितीन्द्रियधर्ममा-
त्मन्यारोप्येन्द्रियाण्यात्मेति केचिद्वदन्ति तन्न । तत्र चक्षुरा-
त्मा न भवति रूपग्रहणसाधनत्वात् प्रदीपवत् । यथा प्रदीपेन
करणेन रूपमुलभते तथा चक्षुःकरणेन रूपमुपलभते । एवमेवे-
तराण्यपि करणानि ज्ञेयानि। तथा मनोप्यात्मा न भवति दृश्य
त्वात् करणत्वाच्च प्रदीपवदेव । बुद्धिरप्यात्मा न भवति दृश्य-
त्वात् करणत्वाच्च प्रदीपवदेव । तस्मात् सप्तदशाऽ वयवा अपि
न प्रत्यगात्मेति ज्ञेयं कर्त्तुः करणसापेक्षत्वात् । कर्तृकरणयोरे-
कत्व न सम्भवति । अतः । करणभिन्नचिदाभासरूपः कर्त्ता
इत्यपि ज्ञेयम् । ननु सप्तदशावयव लिङ्गमिति सप्तदशसख्या न
युज्यते इन्द्रियाणां न्यूनाऽधिकत्वश्रवणात् । तथाहि । सप्त
प्राणाः भवन्ति तस्मात्सप्तेन्द्रियाणि क्वचिच्चाष्टौ ग्रहा अष्टावति
ग्रहा इत्यष्टौ ग्रहाः पुरुषपशुबन्धका इन्द्रियाणि रागाद्युत्पादन-
द्वारेण इन्द्रियाकर्षका विषया अतिग्रहा इत्यर्थः। "सप्त वै शी
र्षण्याः प्राणा द्वाववांचावित्यत्र" "नव अवाचौ पायूपस्थौ नव वै
पुरुषे प्राणा नाभिर्दशमीत्यत्र" "दश वै पुरुष प्राणाः आत्मै-
कादशः अत्रा ऽऽत्मा मन" एव क चिद्वादश क्वचिच्च त्रयोदशे-
न्द्रियाणि श्रूयन्ते । तथा च न सप्तदशावयव लिङ्गमिति चेन्न ।
ज्ञानेन्द्रियपञ्चक कर्मेन्द्रियपञ्चकमिति दशेन्द्रियाण्येव नाऽधिकानि
न न्यूनानीति ज्ञेयम् । शिवगीतायां पद्मपुराणे सप्तदशावयव
लिङ्गमुत्पत्तिक्रमेण स्मर्यते । श्रोत्रत्वक्चक्षूरसनघ्राणाना क्रमेण
दिग्वातार्कवरुणाश्विना अधिष्ठातृदेवताः । मनोबुध्यहकार-
चित्ताना चन्द्राच्युतचतुर्मुखशङ्कराः । वाक्पाणिपादपायूपस्थानां

वह्नीन्द्रोपेन्द्रमृत्युप्रजापतयो ऽधिष्ठातृदेवताः ।

व्योमादि सात्विकांशेभ्यो जायते धीन्द्रियाणि तु ।
व्योम्नः श्रोत्रं भुवो घ्राण जलाज्जिह्वा ऽथ तेजसः ।
चक्षुर्वायोस्त्वगुत्पन्ना तेषां भौतिकता ततः ।
व्योमादीनां समस्तानां सात्विकांशेभ्य एव च ।
जायते मानसी बुद्धिर्बुद्धिः स्यान्निश्चयात्मिका ॥
वाक्पाणिपादपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाणि तु ।
व्योमादीनां रजोंऽशेभ्यो जायन्ते तान्यनुक्रमात् ।
समस्तेभ्यो रजोंऽशेभ्यः पञ्च प्राणास्ततःपरम् ।
जायन्ते सप्तदशकमेव लिङ्गशरीरकमिति ।

नागकूर्मकृकलदेवदत्तधनजयाख्या. पञ्चाऽन्ये वायवःसन्ति। नागउद्गिरणकरः। कूर्मउन्मीलनकरः। कृकलः क्षुत्करः । देवदत्तो जृम्भणकरः । धनञ्जयः पोषणकर इति वदन्ति । वेदान्तिनस्तु तेषां पृथक्कल्पनागौरवाच्छ्रुत्यादिप्रमाणाभावाच्च प्राणादिष्वन्तर्भावम्वदन्ति । तथा एकमेवान्तःकरण वृत्तिभेदाच्चतुर्विधम् । मनो बुद्धिरहङ्कारश्चित्त चेति चतुष्टयमिति । तत्र मनोबुद्ध्योरहंकारचित्तयोरन्तर्भाव वदन्ति तस्मात्सप्तदशावयव लिङ्गमिति सिद्धम् । उदाहृतश्रुतीनां व्यवस्था तु आकरतो ज्ञेया विस्तरभयान्नाऽत्रोच्यत इति । अत्र नवीना इन्द्रियलक्षणमन्यदेव वदन्ति तच्चेत्थ । सुखदुःखानुकूलसाक्षात्प्रमितिक्रियान्यतरकरणमतीन्द्रिय मिन्द्रियम्।आलोकादावतिव्याप्तिवारणायाऽतीन्द्रियमित्युक्तम्। दशेन्द्रियाणामपि विशेषलक्षणानि। तत्र शब्दोपलब्धिसाधनमिन्द्रिय श्रोत्रं, स्पर्शोपलब्धिसाधनमिन्द्रिय त्वक्,रूपोपलब्धिसाधनमिन्द्रिय चक्षु', रसोपलब्धिसाधनमिन्द्रिय रसन, गन्धोपलब्धिसाधनमिन्द्रिय घ्राणम् , वचनक्रियासाधनमिन्द्रियं वाक्, आदान-

क्रियासाधनमिन्द्रिय पाणी , गमनक्रियासाधनमिन्द्रियम् पादौ , विसर्गसाधनमिन्द्रिय पायुः, सुखक्रियासाधनमिन्द्रियमुपस्थः । अत्र तेजोमयी वागिति श्रुतेः । तैजसी वाक्पादस्तु नाभस इति केचित् । अन्ये तु शब्दव्यजकत्वेन श्रोत्रवद्वचसो नाभसत्व पादचिकित्सया चक्षुषः स्वास्थ्यदर्शनाच्चक्षुर्वत्पादस्याऽपि तैजसत्व युक्तमित्याहुः । अनात्मविचारत्वादत्राऽत्यन्त नाभिनिवेष्टव्यमिति दिक् ॥ ९९ ॥

अन्येभ्यो ऽपि मनोधर्मेभ्य आत्मानं विविच्य करतलार्पितबिल्ववदपरोक्षतया त दर्शयति—

अमनस्कतया न मेऽस्ति चिन्ता

न च कामो न च धी र्न भी र्न लज्जा ॥

न समाधिनिरोधभावना वा

यत एते तदह विभान्ति तेज. ॥ १०० ॥

अमनस्कतयेति ॥ "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सा श्रद्धाऽश्रद्धा धृतिरधृतिर्ह्रीर्धीर्भीरेतत्सर्व मन एवेति श्रुतेः । आत्मधर्मा एते न किन्तु मनसः । तत्र चिन्ताऽऽत्मीययोगक्षेमोपायालोचना सा मे नास्ति । तथा कामो ऽभिलाषः । चेत्यपरम् । धीर्निश्चयात्मिका । च पुनः भीर्भयम् । तथा लज्जा प्रसिद्धा । मद्धर्मा न भवन्तीत्यर्थः । अत्र हेतुमाह । अमनस्कतया मनःसाक्षितया तद्भिन्नतयेत्यर्थः । तदेवं निर्विशेषो निर्धर्मक आत्मा कथं लक्षणीय इत्यत आह । यत एते उक्ताश्चिन्तादयो धर्माः मनोधर्मिसहिताः विभान्ति प्रकाशन्ते येनैषा सिद्धिर्भवतीत्यर्थः॥ तत्तेजो ज्योतिरहमात्मेति स्वप्रकाशतयैव लक्षणीय इति भावः । तथा च श्रुतिः ।

" यन्न मनसा मनुते येनाहुर्मनो मतम् ।

तदेव ब्रह्म त्व विद्धि नेद यदिदमुपासत इति " ॥

तथा पातञ्जलसूत्रमपि । " सदाज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्याऽपरिणामादिति" । तथा समाधिःसमाधान विरोधो वैरं विक्षेपो वा भावना ध्येयाकारा वृत्तिरेते ऽन्येपि सर्वेऽपि मनोधर्माः नाऽऽत्मन. । कस्तर्ह्यात्मेत्यत आह । यत एते उक्ताः पदार्था भाति येनैषां सिद्धिः भवति स आत्मेत्यर्थः ॥ १०० ॥

अस्याऽध्यासात् स्थूलदेहादिबन्ध इत्युक्तं तदत्र स्पष्टतया प्रतिपाद्यते—

यथा मणि स्वाश्रयनीलपीत

द्रव्यादियोगेन विचित्रवर्णं ॥

आत्मा तथा स्वाश्रयलिङ्गकर्म-

दोषैरनेकैर्बहुधेव भाति ॥ १०१ ॥

यथेति । आत्मा चिदाभासरूपो जीवः स्वाश्रयलिङ्गकर्म दोषैः पुण्यपापरूपैरनेकैः बहुसख्यैः संसारस्यानादित्वाद्बहुधेव बहुप्रकारमिव भाति । इवशब्दात् न वस्तुगत्या बहुधा स्वरूपम स्येत्युक्तम् । तथा च श्रुतिः ।

" तदेव सक्तः सह कर्मणैव लिङ्गं मनो यत्र निषक्तमस्य प्राप्यान्त कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययम्

तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मण इति नु कामयमान इति " ।

अस्या श्रुतेरर्थ ॥ अस्योद्भूताऽभिलाषस्य लिङ्ग सप्तदशावयवात्मक मन. प्रधानत्वान्मन' शब्दवाच्यम् । यत्र यस्मि न्गन्तव्ये फले निषक्त निश्चयेन सक्त भवति तत्र सक्त-

स्तत्फलारम्भकीभूतकर्मणा सह तदेव गन्तव्य फलमेति। नन्वेतद्भोगानन्तर कामाभावान्मुक्तो भविष्यतीत्यत आह। अय फलासक्तः कामी ह्यस्मिन्लोके यत्किञ्चित्करोति तस्य कर्मणो भोगेन अन्तमवसानं प्राप्य तस्माद्भुक्तभोगात्पुनरेत्यागच्छति। अस्मै लोकाय अस्मिन् मनुष्यलोके। कर्मणे कर्मकरणार्थम्। एव मनो धर्मकामासाधारणकं ससारमुपसहरतीत्येव नु कामयमान इत्यर्थः ॥ १०१ ॥

बहुधेवेत्युक्त तदेव दर्शयति—

देवस्तिर्यङ्मर्त्यसञ्ज्ञोऽण्डजादि-

योनि. क्लिश्यन्नैव विश्रान्तिरासीत् ॥

लिंगाध्यासाद्व्यापकस्यापि याता-

ऽऽयाते नैते वस्तुतो मे भवन्ति ॥ १०२ ॥

देव इति। देवयोनिः तथा तिर्यग्योनिः मर्त्यसञ्ज्ञो मर्त्य योनिरण्डजादियोनिरादिशब्देन चतुरशीतियोनिरहमेव क्लिश्यन् लिङ्गाध्यासादेतादृशस्य मे मम कदापि न विश्रान्तिरासीत्। तस्मादेव हेतोर्व्यापकस्याऽपि गमनाऽगमनायोग्यस्याऽपि यातायाते मे अभूताम् अहो लिङ्गाध्यासस्य सामर्थ्यमेतदिति। वस्तुतस्तु परमार्थतः स्वस्यासङ्गत्वव्यापकत्वज्ञानादेते मम कालत्रयेऽपि न भवतो न स्तः। यद्वा एते यातायाते परमार्थतो मे न भवतः। एते निरूपिता नानायोनिसबन्धा अपि मे वस्तुतो न भवन्तीत्यर्थः ॥ १०२ ॥

ननु लिङ्गस्थकर्मदोषैरेव नानायोनिसबन्धस्तर्ह्यनीश्वरवादः प्राप्नोत्यत आह—

कर्माध्यक्ष सर्वलोकाधिवासो

ह्यतर्यामी नर्त्तयेत्सूत्रधार ॥
तस्मात्प्राणी नृत्यते वासनाभि-
स्ताभिस्तां ता योनिमायाति मूढ ॥ १०३ ॥

कर्माध्यक्ष इति । कर्माध्यक्षः कर्मफलदाता सर्वलोका ऽधिवासो ऽन्तर्यामी सूत्रधार इव प्राणिनो नर्त्तयेत् । तस्मात्प्रा णी जीवो वासनाभिः पूर्वसस्कारैः नृत्यते तादृक्कर्म करोती- त्यर्थः । " तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चेति " श्रुतेः। ताभिः वासनाभिरेव ता ता योनिमायाति प्राप्नोति मूढो ऽवि द्यावशः ।

य य वापि स्मरन्भावन्त्यजत्यन्ते कलेवरम् ।
तं त मेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ।

इति स्मृतेश्चेत्यर्थः । तथाच । कर्माध्यक्षश्रुते । अनीश्वर- वादो न घटते इत्यर्थः।एतेनापूर्वमेव कर्म मीमांसकमते फल ददाती- तिमत परास्त निर्मूलत्वादिति ध्येयम् ॥ १०३ ॥

प्रसगान्मरणावस्थादुःख निरूप्यते । ज्ञानोपयोगिवैराग्यो त्पत्त्यर्थम्—

देहान्निर्यत्सर्वमर्मस्थलेभ्यो
दु ख यद्यद्याति देहान्तर तत् ॥
एव मृत्योर्मृत्युमाप्नोति जीव
स्वात्माज्ञानाच्छ्रीपते तन्न मेऽस्तु ॥ १०४ ॥

देहादिति ॥ तत्स्वात्माज्ञानकार्यभूत लिङ्गम् ॥ १०४ ॥

एव लिङ्गदेहादात्मान विविच्य कारणदेहाद्बीजभूतादपि स विविच्यते—

न्यग्रोधबीजमिव यत्खलु सर्वबीजम्
नो सन्न चोभयमसन्न विरोधहेतो ॥
ज्ञानैकनाश्यमखिलावरणस्वभावम्
नाहं सदस्मि परमं तमसः परस्तात् ॥ १०५ ॥

न्यग्रोधबीजमिति॥यत्खलु निश्चयेन सर्वबीजं सर्वविक्षेपबीजं कारणं मूलाऽज्ञानं तदहं न आत्मा तत्साक्षित्वादित्यर्थः । तद्बीजं न सज्ज्ञानैकनाश्यत्वात् । न चाऽसत्प्रतीयमानत्वान्न चोभयविरोधात् तस्माद्यत्किञ्चिदेतन्निखिलं ब्रह्म चैतन्यं तदावरणस्वभावं तदाश्रयं चेत्यूह्यम् चैतन्याश्रयविषयमित्यर्थः । तदहं न। तत्र हेतुमाह । तमसः परस्तात् अज्ञानस्य परस्माद्यत्परमं सत्तदहमस्मीत्यर्थः । यत्तमसो भासकं तत्कथं तमः स्यात् । भास्यभासकयोरैक्यायोगादितिभावः ॥ १०५ ॥

आदित्यवर्णं तमसः परस्तादिति श्रुत्युक्तम् यत्प्रत्यक्स्वरूपं तत्र वादिविवादैरन्यथाबुद्धौ बीजमाह—

अज्ञानधी प्राणहृषीकदेहे
प्रत्यक्चिदाभासवशेन वादिनः ॥
आत्मत्वबुध्या विवदन्ति मूढा
प्रत्यक्स्वरूपं न विदन्ति तत्त्वतः ॥ १०६ ॥

अज्ञानेति॥ हृषीकाणीन्द्रियाणि द्वन्द्वैकवद्भावः । उक्तं च ।
आत्मच्छायं पयोऽशेषं यथा मरकतो मणिः ।
परीक्षणाय प्रक्षिप्तः कुर्यादात्मा तथैव हि ॥
ज्योतिरात्मा चितिच्छायं प्रथमं कुरुते तमः ।

तमोयोगेन धीस्तद्वद्धीयोगादिन्द्रिय तथा ॥
अक्षयोगात्तथा देहमेवमेते चिदात्मवत् ।
भासन्ते तेष्वतः पुसां प्रत्यगात्मत्वविभ्रम इति ॥

वादिविप्रतिपत्तयस्त्वेव पूर्वोचार्यैः विविच्य दर्शिताः । तथा हि । अतिप्राकृताः " स्वात्मावैपुत्र " इत्यादिश्रुतेः स्वस्मिन्निव स्वपुत्रे प्रियत्वदर्शनात्पुत्रे नष्टे पुष्टे वाऽहमेव नष्टः पुपुष्टश्चेत्यनुभवात्पुत्र आत्मेति वदन्ति । चार्वाकास्तु " स वा एष पुरुषो ऽन्नरसमय इत्यादिश्रुतेः प्रदीप्तगृहात्स्वपुत्र परित्यज्याऽपि स्वस्य निर्गमदर्शनात्स्थूलो ऽहं कृशो ऽहं मित्याद्यनुभवाच्च स्थूलशरीरमात्मेति वदन्ति । अपरश्चार्वाकः " ते ह प्राणाः प्रजापतिमेत्य ब्रूयुरित्यादि " श्रुतेः इन्द्रियाणामभावे शरीरचलनाभावात्काणोऽहं बधिरो ऽहमित्याद्यनु भवाच्चेन्द्रियाण्यात्मेति वदति । अपरः चार्वाकः अन्योऽन्तरात्मा प्राणमय,, इत्यादिश्रुतेः प्राणाऽभावे इन्द्रियचलनायोगादहमशनायावानहं पिपासावानित्याद्यनुभवाच्च प्राण आत्मेति वदति । अन्यस्तु चार्वाकः " अन्योऽन्तरात्मा मनोमय,, इत्यादि श्रुतेः मनसि सुप्ते प्राणाऽपानादेरभावा दहंसङ्कल्पविकल्पवानित्याद्यनुभवाच्च मन आत्मेति वदति । बौद्धस्तु "अन्योऽन्तरात्मा विज्ञानमय" इत्यादि श्रुतेः कर्त्रभावे करणस्य शक्त्यभावादहं कर्त्ताऽहं भोक्तेत्याद्यनुभवाच्च बुद्धिरात्मेति वदति । प्रभाकरतार्किकौ तु "अन्योऽन्तरात्मा ऽऽनन्दमय " इत्यादिश्रुतेः बुद्ध्यादीनामज्ञाने लयदर्शनादहमज्ञोऽहं न जानामीत्यनुभवाच्चाऽज्ञानमात्मेतिवदतः । भाट्टास्तु "प्रज्ञानघन एवानन्दमय" इत्यादिश्रुतेः सुषुप्तौ प्रकाशाऽप्रकाशसद्भावान्मामहं न जानामीत्यनुभवाच्च ज्ञानोपहितचैतन्य ज्ञानाऽज्ञानस्वरूप-

मात्मेति वदन्ति। अपरबौद्धस्तु "असदेवेदमग्रआसीदित्यादि" श्रुतेः सुषुप्तौ सर्वाभावादह सुषुप्तौ नाऽऽसमित्युत्थितस्य स्वाभावपरामर्शविषयानुभवाच्च शून्यमात्मेति वदति। एव च सति तेषूपाधिषु प्रत्यक्चिदाभासबलेन तं तमुपाधिमात्मबुद्ध्या विवदन्ते। परन्तु तत्त्वतः प्रत्यक्स्वरूप ब्रह्मेति न विदन्ति न जानन्ति। पण्डितमन्यत्वादित्यर्थः ॥ १०६ ॥

क्षुधाद्युपद्रवाः सर्वेऽप्युपाधेरेव नात्मन इति सर्वविकाररहितमात्मान दर्शयति—

असो क्षुत्पिपासे धिय शोकमोहौ
जरामृत्युरोगा शरीरस्य जन्म ॥
अवस्थाः सुषुप्त्यादयो या धियस्ता
समस्ता अह निर्विकारोऽस्मि शान्तः ॥ १०७ ॥

असोरिति ॥ असोः प्राणस्य सञ्चारबाहुल्याद्गमनादिश्रमे सति क्षुत्पिपासे प्राणधर्मौ नात्मन इत्यर्थः। इष्टवस्तुनामप्राप्तौ बुद्धे र्याऽ नवास्थितिः स शोक उच्यते। विषयभ्रमो मोहस्तावुभावपि बुद्धिधर्मौ नात्मनइत्यर्थः। जरा शरीरशैथिल्य, मृत्युः प्राणवियोगः, रोगो धातुवैषम्य एते शरीरस्य धर्माः। एव च क्षुत्पिपासे शोकमोहौ जरामृत्यू षडूर्मयो बृहदारण्यकोक्ताः उपाधिकृताः नात्मन इत्यर्थः। क्षुदुपद्रवादन्नभोक्ता प्राणो देहेन्द्रियाणि पुष्णाति ॥ तदुक्तम् ॥

तर्पयत्येष वागादि स्वभुक्तान्नेन सर्वश.
इत्यर्थस्य कुतः सिद्धिरितिचेदुच्यते शृणु ॥
भुक्त त्रिधा भवत्यन्न स्थूलमध्यमसूक्ष्मकैः।

भागैः स्थूलो बहिर्याति मध्यमाद्देहपोषणम् ॥
अणीयान्सूक्ष्मनाडीस्थो देवताः पोषयत्ययम् ॥
दुष्टेन्द्रियैः सुखोत्पत्तिर्या जीवात्मन एव सा ॥
ता एव देवताः सप्तदश ज्ञानाक्रियात्मकाः ॥
सोऽय सप्तदशग्रामो भोक्तुः करणलक्षण इति ।

एवमशितान्नस्य प्रयोजन देहेन्द्रियपोषणमतोऽहनिर्विकार एवास्मीत्यर्थः । सुषुप्त्याद्य' समस्ताः जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिमूर्च्छा मरणाख्या अवस्थाः पञ्च धियो बुद्धेः । अहशब्दप्रत्ययावलम्बनः प्रत्यगात्मा त्वपदार्थो निर्विकार' कूटस्थत्वादविक्रियो निस्तरङ्गा ब्धिरिव शान्तः परमार्थत इत्यर्थ॰ । कथमवस्था' बुद्धेः स्तदर्थ तल्लक्षणान्युक्तानि आचार्यैः । देवतानुगृहीतैरिन्द्रियैरर्थोप-लब्धिर्जागरितम्, सस्कारज' प्रत्ययः सविषयःस्वप्नः। स्मृतावति व्याप्तिवारणाय सविषयपदम्। बुद्धे' कारणात्मनावस्थान सुषुप्तिः। हृन्नाडीन्द्रियगा बुद्धिर्निद्रा, स्वप्नबोधकृदित्युक्ते बुद्धेरेवाऽव-स्थात्रयम् । देवताऽनुगृहीतैरितिकिमर्थमुक्तमितिचेत् तत्रोच्यते । यथा अचेतनो रथश्चेतन सारथिं विना न कार्यक्षमः तथा अचे-तनानीन्द्रियाणि चेतनदेवताऽनुग्रह विना न स्वार्थग्रहणयोग्या नीति । यथा रथस्वामिनो रथजसुखदुःखभोक्तृत्वं न सारथेस्त था जीवस्यैव भोक्तृत्व नेन्द्रियदेवतानामित्याकरे विस्तरः। एतदवस्थात्रय विस्तरेण प्रपञ्चितं पञ्चीकरणवार्त्तिके विस्तरभ-यान्नेह प्रपञ्च्यते । मुद्गरप्रहारादिजनितविषादेन विशेषज्ञानोपर मावस्थेयमूर्च्छा । इयमूर्च्छावस्था भगवता बादरायणेन पृथ-क्त्वेन निरूपिता । तथा च सूत्रं । "मुग्धेऽर्धसम्पत्तिः परिशेषादिति" अस्यार्थः । न तावत्स्वप्नजागरिते मूर्च्छाऽवस्था नापिमरणावस्था प्राणोष्मणोः सत्वात् नापि सुषुप्तिवैलक्षण्यात् । मुग्धस्य शरीर-

कम्पो भयङ्करं वदन निश्चले उन्मीलिते नेत्रे निश्चलप्राणोऽवतिष्ठते । नैव सुषुप्तौ भवति तस्मात्परिशेषादर्धसम्पत्तिर्मुग्धावस्थाऽतिरिक्तैव वक्तव्या । ननु मुग्धे ऽपि बाह्यान्तःकरणानामभावेन सत्सम्पत्तेः सुषुप्त्यविशेषात् कथमर्धसम्पत्तिरितिचेत्सत्य । न हि ब्रह्मणोऽर्धसम्पत्तिं मुग्धस्य ब्रूमः । किंतु सुषुप्त्यवस्थायाः ये धर्मा प्रसन्नवदननिमिलितनेत्रत्वप्राणोच्छ्वासविशेषविज्ञानराहित्यादयस्तत्र विशेषज्ञानराहित्यादिना ऽर्धेन धर्मजातेन मुर्च्छावस्थायाः सम्पन्नत्वादर्धेन मरणाऽवस्थाधर्मजातेन कम्पादिना युक्तत्वादर्धसम्पत्तिर्मूर्च्छेति युक्त सूत्रकृद्वचनमिति । एतच्छरीरकर्मोपरमेण देहाभिमाननिवृत्त्या सम्पिण्डितकरणग्रामावस्था भाविशरीरपर्यन्त मरणावस्था । तथा च श्रुतिः । "स यत्राऽयमात्माऽबल्यमेत्य समोहमिवैत्यथैनमेते प्राणा अभि समायन्ति । स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवाऽन्वक्रामति" । "स यत्रैष चाक्षुषः पुरुषः पराङ् पर्यावर्त्ततेऽथारूपज्ञो भवति एकीभवति न पश्यतीत्याहुरेकीभवति न जिघ्रतीत्याहुरेकीभवतीत्यादि" । श्रुतेरर्थः । स पूर्वोक्तोऽयमात्मा यत्र यस्मिन्काले जराद्युक्तहेतुभिरभिभवे सति अबल्यमिवाऽवलभावमिव दौर्बल्यमिव नितरामेत्य प्राप्य समोहमिव समूढतामिवैति याति । अथ तदा एनमात्मान करणस्वामिन प्राणवागादयो ऽभिसमायन्ति । कथ स आत्मा तेजोमात्रावयवाः मीयन्ते ते विषयाः याभिस्तास्तेजोमात्राश्चक्षुरादिकरणानि । समभ्याददान. सम्यङ्निःशेषाभिमुखेनाऽऽददान उपसहरमाणो हृदयमेव हृदयस्थां बुद्धिमेवा ऽन्वक्रामत्यन्वागच्छति बुद्धावेवाऽभिव्यक्तविज्ञानो भवति। एव सति किंस्यादिति विवक्षायामाह। स चाक्षुषः पुरुष आदित्यांशोभोक्तृत्वकर्मक्षये सति यत्र यस्मिन्का-

इदानीमकर्त्रात्मबोधेनेत्युक्त तत्र गीतोपनिषत्सम्मतिमाह—

शरीराद्यधिष्ठानपञ्चप्रकारै

क्रियाहेतुभिर्या क्रिया जायते सा ॥

न कर्त्ता क्रियाया कदाचित्कचिदात्मा

सुरेशोऽर्जुनायाऽऽह गीतासु कृष्णः ॥ १२३ ॥

शरीरादीति ॥ स्पष्टार्थं ॥ २३ ॥

एव स्वानुभवेन शास्त्रतश्चाऽकर्तृत्व निश्चित्य कालत्रये ऽपि न कर्मकर्त्ताऽस्मीत्याह—

अकार्षं न कर्त्ता करिष्येऽहमेत-

त्त्रिधा यच्चतुर्धा च कर्माऽस्ति शास्त्र ।

विभुत्वादसङ्गत्वहेतोर्न कर्म-

प्रलेपो ऽपि मे निश्चय सर्वथैव ॥ १२४ ॥

अकार्षमिति ॥ विभुत्वादसङ्गत्वाच्च हेतोः कारणादह न कर्माऽकार्षमिदानी न कर्त्ता पुरो ऽपि च न करिष्य इत्यन्वयः। तच्च कर्म कतिविधमित्यपेक्षायामाह । तत्त्रिधा कायिक वाचिक मानसञ्चेति । तदपि प्रत्येक कर्माऽकर्मविकर्मरूपमेव त्रिधेत्यर्थः। सात्त्विक राजस तामसञ्चेति वा । चतुर्धेति । तथा विहितनिषिद्धा विहिताऽनिषिद्धरूप चतुर्धेत्यर्थः। यद्वोत्पाद्यप्राप्यसस्कार्यविकार्य-भेदेन चतुर्धाऽपीत्यर्थः । तत्र विहित सन्ध्योपासनादि निषिद्ध पलाण्डुभक्षणादि अविहित रागतः प्राप्त भोजनादि अनि षिद्धम् शौचादीत्यर्थः ॥ १२४ ॥

एव प्रसक्ताऽनुप्रसक्त समाप्य पुनस्त्वम्पदलक्ष्यमात्मान दर्शयति—

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिकासु यदनुस्यूतं च तत्सिद्धिकृत्
चैतन्यं सततं तुरीयममलं तत्प्रत्यभिज्ञाबलात् ॥
प्राप्तं ज्योतिरनन्तमुत्तमतमं स्वानन्दपूर्णं पदम्
वेदान्तैः प्रतिपादितं च गुरुभिस्तन्मे स्वरूपं हरे ॥१२५॥

जाग्रदिति ॥ जाग्रदादितिसृष्ववस्थासु यदनुस्यूतं चैतन्यं तत्प्रत्यभिज्ञाबलात्प्राप्तमित्यन्वयः । योऽहं गाढं मूढः अस्वाप्सं स्वप्नमद्राक्षं च सोऽहमेवेदानीं जागर्मि इति प्रत्यभिज्ञाप्रमाणबलाल्लब्धं तत्सततं तुरीयं ज्योतिरनन्तम् नित्यम् उद्गतं तमोऽज्ञानं यस्मात् तदुत्तमं तदेव प्रकृष्टमुत्तमतममित्यर्थः। अत एव स्वानन्दपूर्णं स्वस्य भूत आनन्दः स्वानन्दः स्वानन्देन पूर्णमखण्डितैकरसत्वात् । एतादृशं पदं हरेः हरत्यविद्यातत्कार्यं स्वज्ञानप्रदानेनेति हरिः तस्य विष्णोः पदं गुरुभिर्वेदान्तैश्च करणीभूतैः प्रतिपादितं तन्मे स्वरूपं मूलरूपमित्यर्थः ।

भातस्य कस्यचित्पूर्वं भासमानस्य साम्प्रतम् ।
सोऽयमित्यनुसंधानं प्रत्यभिज्ञानमुच्यत इति ॥

प्रत्यभिज्ञानलक्षणम्। न चेदं षट्प्रमाणेष्वनाधिगतत्वान्न प्रमाणमिति वाच्यम्। तत्र तदंशे स्मरणमिदमंशे प्रत्यक्षं तथा च स्मरणप्रत्यक्षोभयात्मकत्वेन प्रत्यक्षान्तरगतत्वात्प्रत्यक्षविशेषो नाऽतोऽस्याऽप्रमाणशङ्का विधेयेति भावः ॥ १२५ ॥

स्वानन्दपूर्णपदमित्युक्तं तत्र पूर्णत्वं दर्शयति—

यो व्यष्ट्युपाधौ च समष्ट्युपाधौ
समः शुचिः शान्ततमश्चिदृशः ॥
तमेकमादाय जडांशहान्या

च्छिष्टश्चिदंशो मम तत्स्वरूपम् ॥ १२६ ॥

यइति ॥ स्थूलसूक्ष्मकारणरूपाःव्यष्टयः विराट्सूत्रा व्या-कृताख्याः समष्टय उपाधिविशेषास्तत्र प्रतिफलिताः सम एकर-सत्वाद्वैषम्यरहितः शान्ततमः निस्तरङ्गसमुद्र इवाक्षोभ्यश्चिदंश श्चैतन्यम् । तमेकस्वभावं तमेवैकरूप आदाय जडांशा उपाधय स्तेषां हानाल्लक्षणया त्यागात् शिष्टो यश्चिदंशो ऽखण्डैकरस स्तत्परमार्थतो मम स्वरूपमित्यर्थः । एव स्वानन्दपूर्ण मम स्व-रूपमिति भावः १२६ ॥

ननु जडांशहानमुक्त तन्न सम्भवति तस्य सत्यत्वेन युक्त मश्यक्यत्वान्नहि सत्य निवर्त्तत इति न्यायादित्याशङ्क्य तेषां कल्पितत्वमाह श्लोकद्वयेन—

भूच्छिद्रगोमूत्रभुजङ्गमाना-
मनात्मना रज्जुरसौ यथात्मा ॥
तथा शरीरेन्द्रियमारुताना-
मात्माहमेको मयि कल्पितास्ते ॥ १२७ ॥

भूच्छिद्रेति ॥ अत्रेदमनुमान सूचित विवादाध्यासिता विशेषाः स्वानुस्यूते वस्तुनि काल्पिताः प्रत्येक तदनुविद्धत्वात् । ये येन प्रत्येकमनुविद्धास्ते तत्र परिकल्पिताः । यथा भूच्छिद्रस-र्पमालादण्डधाराबलीवर्दमूत्रादयः स्वानुस्यूते रज्वां इदमंशे तथा च ते तस्मात्तथा एवं पञ्चकोशेष्वऽपि द्रष्टव्य स्पस्ष्टोर्थः ॥१२७॥

ये पञ्चकोशा. श्रुतिषु प्रसिद्धा
अकोशभाजो ऽपि विभो परस्य ॥
ते पञ्चकोशा मयि कल्पिता स्यु-

स्तद्ब्रह्मपुच्छ परम सदस्मि ॥ १२८ ॥

यइति ॥ "स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय" इत्यादिना तैत्तिरीयश्रुतावन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयाः पञ्चकोशा उक्ताः। कोशवदाच्छादकत्वात् कोशास्ते मयि कल्पिताः स्युः। कुत इत्यतआह । यतो ब्रह्मपुच्छन्नाम पञ्चकोशानामाधारभूतं सर्वकल्पनाधिष्ठान यस्तदहमस्मीत्यतो मयि कल्पिता इत्यर्थः ॥१२८॥

अथ सर्वशरीरेष्वेक एवाऽऽत्मेति प्रतिपादयति—

ममाऽत्रदेहे सकलार्थभासकम्
शान्त सम ज्योतिरसगमुत्तमम् ॥
तदेव सर्वत्र तथैव भासकम्
ज्योति स्वयज्योतिरय यथा रवि ॥ १२९ ॥

ममाऽत्रेति ॥ आत्मनो मध्यमपरिमाणत्वे नित्यत्व न स्यात् अणुत्वे सकलदेहव्याप्तसुखाद्यनुपलब्धिः स्यात् । अतो विभुत्वे सर्वत्र द्रष्टृकार्यत्वात्सर्वशरीरेष्वेक एवात्मेति भावः । "स वा एष महानजआत्मेति" श्रुतेः आत्मनो विभुत्व द्रष्टव्यम् ॥ १२९ ॥

उक्तार्थे चोद्य प्रदर्श्य समाधत्ते—

नैकस्य दु खेन समस्तजीव-
दु खप्रतीति परिशकनीया ॥
उपाधिचितस्थविकर्मपाकाद्
दु ख तु तस्यैव न चेतरेषाम् ॥ १३० ॥

नैकस्येति ॥ अयमर्थः सूत्रकृताऽपि दर्शितः । तत्र ताव-

दाशङ्का सर्वशरीरेषु कर्मकर्तुश्चैतन्यस्यैकत्वादेकदेवदत्तशरीराव-
च्छेदेन कर्मकरणे धर्मादिकं यज्ञदत्तशरीरावच्छेदेनाऽपि स्यादि-
त्यत आह । "असन्ततेश्चाव्यतिकर." इद सूत्रम् । अस्याऽर्थः ।
परिच्छिन्नान्तःकरणोपाधिकस्य कर्त्तुःपरिच्छिन्नस्य देवदत्तात्म-
नो यज्ञदत्तशरीरेणाऽसन्ततेरसम्बन्धाद्धर्मादेरव्यतिकरः । देवदत्त-
स्य यज्ञदत्तशरीरावच्छेदेनाऽपि धर्मादिप्रसङ्गो नाऽस्तीत्यर्थः । "त
थैव आभास एव चेति" सूत्रम् । अस्यार्थः । यथा ऽनेकघटज-
लप्रतिबिम्बाना मध्ये एकस्मिन्सूर्याऽऽभासे कंपमाने सूर्याऽभासा
न्तर न कम्पते एवमीश्वराऽऽभास एवाऽय जीव इति नैकस्मिन्जीवे
धर्मादिसम्बन्धिनि जीवान्तरस्य धर्मादिसम्बन्धस्तत्फलभूतः सु
खदुःखादिसम्बन्ध इत्यर्थः । अयमर्थो गौडपादाचार्यैरप्युक्तः—

यथैकस्मिन्घटाकाशे रजोधूमादिभिर्युते ।
न सर्वे प्रतिपद्यन्ते तद्वज्जीवाः सुखादिभिरिति ।
तस्मात्सर्वशरीरेष्वेकएवाऽऽत्मेतिसिद्धम् ॥ १३० ॥

चैतन्यसत्तासन्निधिभ्यामेव सर्वकरणव्यापार इत्याह—

मत्सन्निधानान्मम सत्तया च
स्वगोचरार्थे करणानि देहात् ॥
चलन्ति हि भ्रामकसन्निधाने
लोह स्वय दूरगत यथैव ॥ १३१ ॥

मत्सनिधानादिति । स्पष्टार्थः ॥ उक्तश्च

निमित्तं मन श्चक्षुरादिप्रवृत्तौ
निरस्ताऽखिलोपाधिराकाशकल्पः ॥
रविर्लोकचेष्टानिमित्तं यथा यः
स नित्योपलब्धिस्वरूपोऽहमात्मेति ॥ १३१ ॥

येनाऽऽत्मनाऽत्र व्यवहारसिद्धि
पश्यन्न त पश्यति पण्डितोऽपि ॥
केय महाभ्रान्तिरहो कुतोऽस्या
नाऽऽन्तो न चादिर्न च सम्प्रतिष्ठा ॥ १३२ ॥

येनेति ॥ योऽहमस्वाप्सं स्वप्नमद्राक्ष सोऽहञ्जागर्मि इति प्रत्यभिज्ञया ऽनुसन्धातृचैतन्य पश्यन्नपि तेन व्यवहरन्नपि तदेव तुरीयत्वेन पण्डितोऽपि शास्त्रज्ञोपि न पश्यति कुतः सर्वजन इत्यर्थः । अहो इत्याश्चर्ये ! केयं महाभ्रान्ति कुतश्चेत्यर्थः । शेष स्पष्टम् ॥ १३२ ॥

एवं मुञ्जादिषीकान्यायेन त्वम्पदलक्ष्यमात्मानमुद्धृत्य तत्र वादिविप्रतिपत्तिजं संशयं निराकरोति—

किं गौतमीयैः कणभुग्वचोभि-
र्नाऽऽत्मा गुणी नापि गुणा यथार्था ॥
सच्चित्सुखात्मन्यथ निर्विशेषे
गुणा न सन्त्यत्र सुखादयो ये ॥ १३३ ॥

किमिति ॥ अथ शब्दः पूर्वोक्तानन्तर्यार्थः । श्रुत्यनुभव-विरुद्धत्वात्प्रमाणाऽऽभासरूपैः कणभुग्वचोमिः किम् । न किञ्चि-दित्यर्थः । तथा गौतमीयैर्वचोभिरिति शेषः । "निर्गुणं निष्क्रिय शान्तमिति" श्रुतेः । नाऽऽत्मा गुणीत्यर्थः । शेष स्पष्टम् ॥ १३३ ॥

एतदेव द्रढयति—

इच्छादयो ये परिकल्पिता गुणा
बुद्धेस्तु ते नात्मन एष निश्चयः ॥

विज्ञानमानन्दमितिश्रुतेश्च-

तथा प्रमाण खलु काम इत्यपि ॥ १३४ ॥

इच्छादयइति ॥ "कामः सङ्कल्पो विचिकित्सेत्यादिश्रुतेः। नेच्छादय आत्मधर्मा गुणा इत्यर्थः।

इच्छा द्वेषः सुख दुःख सङ्घातश्चेतना धृति.।

एतत्क्षेत्रमितिस्मृतेश्च।

तथा च श्रुतिस्मृतिविरुद्धत्वादुभयवादिमतमप्रमाणमितिभावः १३४ ॥

किञ्च,—

यद्यात्मनि त्व सुखदु खराग-

प्रयत्नधर्मादिगुणान्ब्रवीषि ॥

सुषुप्तिकालेऽनुभवो न तेषा-

मात्मा तदानीं तव निर्विशेष ॥ १३५ ॥

यदीति ॥ तदुक्तमाचार्यैः।

रागेच्छासुखदुःखादि बुद्धौ सत्यां प्रवर्त्तते।

सुषुप्तौ नास्ति तन्नाशे तस्माद् बुद्धेस्तु नाऽऽत्मन इति।

न च सुषुप्तावात्ममन सयोगाभावान्न ज्ञानाऽऽदिगुणाभिव्यक्तिरितिवाच्यम्। आत्ममनःसयोगस्यैवाऽघटमानत्वाद् आत्ममनसोर्निरवयवत्वाभ्युपगमेन सयोगो न सम्भवति। तस्याऽव्याप्यवृत्तित्वाङ्गीकारान्न हि निःप्रदेशे सयोगः सम्भवतीति। "यथैतत्पुरुषः स्वपिति नाम सता सौम्य सम्पन्नो भवतीति" श्रुतेः। तदानीं निर्विशेषात्मेति ॥ १३५ ॥

किञ्च—

आत्मान्यत्वादतरिक्ष मनोऽणु
नैते नित्या मेदिनीवत्तथाऽन्ये ॥
यच्चानित्य तन्मृषा नैव सत्यम्
न्यायात्सिद्ध शुक्तिरौप्येण तुल्यम् ॥ १३६ ॥

आत्मेति ॥ अत्राऽय प्रयोगः । आकाशमनःपरमाणवोऽन्येऽपि पदार्थाः न नित्या आत्मान्यत्वात् मेदिनीवत् । एवमनुमानेनाऽनित्यत्वसिद्धौ तेनैव हेतुना मृषात्व साधयति । यच्चेति। आकाशादिप्रपञ्चो मिथ्या अनित्यत्त्वाच्छुक्तिरजतवदिति ॥१३६।

किञ्च—

आकाशादेर्नित्यता कल्प्यते चे-
देकज्ञानात्सर्वभानप्रतिज्ञा ॥
वेदे नोक्ता सद्भिरुक्ता विचारा-
त्तस्या हानि सा च नेष्टा द्विजानाम् ॥ १३७॥

आकाशादिरिति ॥ येनाऽश्रुतं श्रुतं भवत्यमत मतमविज्ञातं विज्ञातमित्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञान प्रतिज्ञातं भवति तच्च ब्रह्मभिन्नस्याऽनादित्त्वे बाधित स्याद् नच तदिष्टम् । मृदादि दृष्टान्तेन कार्यस्य कारणादव्यतिरेकेण नैतदुपपादनमनर्थक स्या त्तस्माद्ब्रह्मभिन्न सर्वमुत्पद्यते लीयते चेत्युक्त सद्भिर्व्यासादिभिरपि श्रुत्यर्थविचारादुक्तम् । तथा च सूत्रम् । "प्रतिज्ञाहानिरतिरेकाच्चशब्देभ्य" इति । चकारादाकाशादय उत्पद्यन्ते विभक्तत्वाद्घटवदिति प्रयोगोऽपि सूचितः। अत्रेदं चिन्त्यम्। शक्तिसादृश्यरूपपदार्थयो॰ सत्त्वेन षट्पदार्था इति न सम्भवति । न च शक्तिसादृश्यसद्भावे मानाभाव इति वाच्यम् । करतलानलसयो-

इदानीमकर्त्रात्मबोधेनेत्युक्त तत्र गीतोपनिषत्सम्मतिमाह—

शरीराद्यधिष्ठानपञ्चप्रकारै

क्रियाहेतुभिर्या क्रिया जायते सा ॥

न कर्त्ता क्रियाया कदाचित्चिदात्मा

सुरेशोऽर्जुनायाऽऽह गीतासु कृष्णः ॥ १२३ ॥

शरीरादीति ॥ स्पष्टार्थः ॥ २३ ॥

एवं स्वानुभवेन शास्त्रतश्चाऽकर्तृत्व निश्चित्य कालत्रये ऽपि न कर्मकर्त्ताऽस्मीत्याह—

अकार्षं न कर्त्ता करिष्येऽहमेत-

त्त्रिधा यच्चतुर्धा च कर्माऽस्ति शास्त्रे ।

विभुत्वादसङ्गत्वहेतोर्न कर्म-

प्रलेपो ऽपि मे निश्चय सर्वथैव ॥ १२४ ॥

अकार्षमिति ॥ विभुत्वादसङ्गत्वाच्च हेतोः कारणादहं न कर्माऽकार्षमिदानीं न कर्त्ता पुरो ऽपि च न करिष्य इत्यन्वयः। तच्च कर्म कतिविधमित्यपेक्षायामाह । तत्त्रिधा कायिक वाचिकं मानसञ्चेति । तदपि प्रत्येक कर्माऽकर्मविकर्मरूपमेव त्रिधेत्यर्थः। सात्त्विक राजस तामसञ्चेति वा । चतुर्धेति । तथा विहितनिषिद्धा विहिताऽनिषिद्धरूपं चतुर्धेत्यर्थः। यद्वोत्पाद्यप्राप्यसंस्कार्यविकार्य-भेदेन चतुर्धाऽपीत्यर्थः। तत्र विहित सन्ध्योपासनादि निषिद्ध पलाण्डुभक्षणादि अविहित रागतः प्राप्त भोजनादि अनिषिद्धम् शौचादीत्यर्थः ॥ १२४ ॥

एवं प्रसक्ताऽनुप्रसक्त समाप्य पुनस्त्वम्पदलक्ष्यमात्मान दर्शयति—

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिकासु यदनुस्यूतं च तत्सिद्धिकृत्
चैतन्यं सततं तुरीयममलं तत्प्रत्यभिज्ञाबलात् ॥
प्राप्तं ज्योतिरनंतमुत्तमतमं स्वानन्दपूर्णं पदम्
वेदान्तैः प्रतिपादितं च गुरुभिस्तन्मे स्वरूपं हरे ॥१२५॥

जाग्रदिति ॥ जाग्रदादितिसृष्ववस्थासु यदनुस्यूतं चैतन्यं तत्प्रत्यभिज्ञाबलात्प्राप्तमित्यन्वयः । योऽहं गाढं मूढं अस्वाप्सं स्वप्नमद्राक्षं च सोऽहमेवेदानीं जागर्मि इति प्रत्यभिज्ञाप्रमाणबलाल्लब्धं तत्सततं तुरीयं ज्योतिरनन्तम् नित्यम् उद्गतं तमोऽज्ञानं यस्मात् तदुत्तमं तदेव प्रकृष्टमुत्तमतममित्यर्थः। अत एव स्वानन्दपूर्णं स्वस्य भूत आनन्दः स्वानन्दः स्वानन्देन पूर्णमखण्डितैकरसत्त्वात् । एतादृशं पदं हरेः हरत्यविद्यातत्कार्यं स्वज्ञानप्रदानेनेति हरिः तस्य विष्णोः पदं गुरुभिर्वेदान्तैश्च करणीभूतैः प्रतिपादितं तन्मे स्वरूपं मूलरूपमित्यर्थः।

भातस्य कस्यचित्पूर्वं भासमानस्य साम्प्रतम् ।
सोऽयमित्यनुसंधानं प्रत्यभिज्ञानमुच्यत इति ॥

प्रत्यभिज्ञानलक्षणम्।न चेदं षट्प्रमाणेष्वनाधिगतत्वान्न प्रमाणमिति वाच्यम्।तत्र तदंशे स्मरणमिदमंशे प्रत्यक्षं तथा च स्मरणप्रत्यक्षोभयात्मकत्वेन प्रत्यक्षान्तरगतत्त्वात्प्रत्यक्षविशेषो नाऽतोऽस्याऽप्रमाणशङ्का विधेयेति भावः ॥ १२५ ॥

स्वानन्दपूर्णपदमित्युक्तं तत्र पूर्णत्वं दर्शयति—

यो व्यष्ट्युपाधौ च समष्ट्युपाधौ
समं शुचिः शान्ततमश्चिदंशः ॥
तमेकमादाय जडांशहाना-

च्छिष्टश्चिदशो मम तत्स्वरूपम् ॥ १२६ ॥

यइति ॥ स्थूलसूक्ष्मकारणरूपाःव्यष्टयः विराट्सूत्रा व्याकृताख्याः समष्टय उपाधिविशेषास्तत्र प्रतिफलिताः सम एकरसत्वाद्वैषम्यरहितः शान्ततमः निस्तरङ्गसमुद्र इवाक्षोभ्यश्चिदशश्चैतन्यम् । तमेकस्वभाव तमेवैकरूपं आदाय जडाशा उपाधयस्तेषां हानाल्लक्षणया त्यागात् शिष्टो यश्चिदशो ऽखण्डैकरस स्तत्परमार्थतो मम स्वरूपमित्यर्थः । एव स्वानन्दपूर्ण मम स्वरूपमिति भावः १२६ ॥

ननु जडांशहानमुक्त तत्र सम्भवति तस्य सत्यत्वेन युक्त मशक्यत्वान्नहि सत्य निवर्त्तत इति न्यायादित्याशङ्क्य तेषां कल्पितत्वमाह श्लोकद्वयेन—

भूच्छिद्रगोमूत्रभुजङ्गमाना-

मनात्मना रज्जुरसौ यथात्मा ॥

तथा शरीरेन्द्रियमारुताना

मात्माहमेको मयि कल्पितास्ते ॥ १२७ ॥

भूच्छिद्रेति ॥ अत्रेदमनुमानं सूचित विवादाध्यासिता विशेषाः स्वानुस्यूते वस्तुनि कल्पिताः प्रत्येक तदनुविद्धत्वात् । ये येन प्रत्येकमनुविद्धास्ते तत्र परिकल्पिताः । यथा भूच्छिद्रसर्पमालादण्डधाराबलीवर्दमूत्रादय' स्वानुस्यूते रज्वां इदमशे तथा च ते तस्मात्तथा एव पञ्चकोशेष्वऽपि द्रष्टव्य स्पसष्टोर्थः ॥१२७॥

ये पञ्चकोशा श्रुतिषु प्रसिद्धा

अकोशभाजो ऽपि विभो परस्य ॥

ते पञ्चकोशा मयि कल्पिता स्यु-

स्तद्ब्रह्मपुच्छं परमं सदस्मि ॥ १२८ ॥

यइति ॥ "स वा एष पुरुषोऽन्नरसमय" इत्यादिना तैत्तिरीयश्रुतावन्नमयप्राणमयमनोमयविज्ञानमयानन्दमयाः पञ्चकोशा उक्ताः। कोशवदाच्छादकत्वात् कोशास्ते मयि कल्पिताः स्युः। कुत इत्यत आह। यतो ब्रह्मपुच्छन्नाम पञ्चकोशानामाधारभूतं सर्वकल्पनाधिष्ठानं यत्तदहमस्मीत्यतो मयि कल्पिता इत्यर्थः ॥१२८॥

अथ सर्वशरीरेष्वेक एवाऽऽत्मेति प्रतिपादयति—

ममाऽत्रदेहे सकलार्थभासकम्
शान्तं समं ज्योतिरसंगमुत्तमम् ॥
तदेव सर्वत्र तथैव भासकम्
ज्योतिः स्वयंज्योतिरयं यथा रविः ॥ १२९ ॥

ममाऽत्रेति ॥ आत्मनो मध्यमपरिमाणत्वे नित्यत्वं न स्यात् अणुत्वे सकलदेहव्याप्तसुखाद्यनुपलब्धिः स्यात्। अतो विभुत्वे सर्वत्र द्रष्टृकार्यत्वात्सर्वशरीरेष्वेक एवात्मेति भावः। "स वा एष महानजआत्मेति" श्रुतेः आत्मनो विभुत्वं द्रष्टव्यम् ॥ १२९ ॥

उक्तार्थे चोद्यं प्रदर्श्य समाधत्ते—

नैकस्य दुःखेन समस्तजीव-
दुःखप्रतीतिः परिशङ्कनीया ॥
उपाधिचितस्थविकर्मपाकाद्
दुःखं तु तस्यैव न चेतरेषाम् ॥ १३० ॥

नैकस्येति ॥ अयमर्थः सूत्रकृताऽपि दर्शितः। तत्र ताव-

(७) न्यायरत्नमाला-श्रीपार्थसारथिमिश्र वि० सं० (मीमांसा) २

(८) ब्रह्मसूत्रभाष्यम्-बादरायणप्रणीत वेदान्तसूत्रस्य यतीन्द्र श्रीमद्विज्ञान भिक्षुकृत व्याख्यानम्। सम्पूर्णम्। (वेदान्त) ६

(९) स्याद्वादमञ्जरी-मल्लिषेणानिर्मिता सम्पूर्णा। (जैनदर्शनम्) २

(१०) सिद्धित्रयम्-विशिष्टाद्वैत-ब्रह्मनिरूपण परम्-श्रीभाष्यकृता परमगुरुभि श्री द श्रीयामुनमुनिभिर्विरचितम्। सम्पूर्णम् (वेदान्त) १

(११) न्यायमकरन्द। श्रीमदान दबोधभट्टा रकाचार्यसगृहीत। आचार्यचित्सुख मुनिविरचितव्याख्योपेत (वेदा त) ४

(१२) विभक्त्यर्थनिर्णय न्यायानुसारिप्रथमादि सप्तविभक्तिविस्तृतविचाररूप म० म० श्रीगिरिधरोपाध्यायरचित। सम्पूर्ण (न्याय) ५

(१३) विधिरसायनम्। श्रीअप्पयदीक्षितकृतम्। स० (मीमासा) २

(१४) न्यायसुधा (तन्त्रवार्तिकटीका) भट्ट सोमेश्वरविरचिता। (मीमासा) १६

(१५) शिवस्तोत्रावली। उत्पलदेवविरचिता। श्रीक्षेमराजविरचितवृत्तिसमेता। (वेदान्त) २

(१६) मीमासाबालप्रकाश (जैमिनीयद्वादशा ऽध्यायार्थसग्रह) श्रीभट्टनारायणात्मज भट्टशङ्करविरचित। (मीमासा) २

(१७) प्रकरणपञ्चिका (प्रभाकरमतानुसारि-मीमासादर्शनम्) महामहो पाध्यायश्रीशालिकनाथमिश्रविरचित, श्रीशङ्करभट्टकृतो मीमासा सारसग्रहश्च सम्पूर्ण (मीमासा) ३

(१८) अद्वैतसिद्धिसिद्धान्तसार। पण्डितप्रवरश्रीसदानन्दव्यासप्रणीत स्तत्कृतव्याख्यासमलङ्कृतश्च। (वेदान्त) ३

(१९) कात्यायनश्रौतसूत्रम्। महामहोपाध्यायश्रीकर्का चार्यविरचितभाष्यसहितम्। १३

(२०) ब्रह्मसूत्रभाष्यम्। श्रीभास्कराचार्यविरचितम् (वेदान्त) १

(२१) श्रीहर्षप्रणीत खण्डनखण्डखाद्यम्। आनन्दपूर्ण विरचितया खण्डनफक्किकाविभजनाख्यया व्या ख्यया (विद्यासागरी) ति प्रसिद्धया समेतम्। (वेदान्त) १३

(२२) आख्यातचन्द्रिका श्रीभट्टमल्लविरचिता। १

(२३) श्रीलक्ष्मीसहस्रम्-बालबोधिनीव्याख्यया ऽवतरणिकया च सहितम्। ८

२४ ब्रह्मसूत्रवृत्ति मरीचिका श्रीव्रजनाथभट्टकृता (वेदान्त) १

२५ क्रोडपत्रसंग्रहः । अत्र श्रीकालीशङ्करसिद्धान्तवागीशविरचितानि अनुमानजागदीश्या प्रत्यक्षानुमानगादाधर्योः प्रत्यक्षानुमानमाथुर्यो व्युत्पत्तिवादस्य शक्तिवादस्य मुक्तिवादस्य शब्दशक्तिप्रकाशिकाया कुसुमाञ्जलेश्च क्रोडपत्राणि (न्याय) २

२६ ब्रह्मसूत्रम् द्वैताद्वैतदर्शनम् । श्रीसुन्दरभट्टरचितसिद्धान्तसेतुकाऽभिधटीकासंवलितश्रीदेवाचार्यप्रणीतसिद्धान्तजाह्नवीयुतम् २

२७ षड्दर्शनसमुच्चय । बौद्धनैयायिककापिलजैनवैशेषिकजैमिनीयदर्शन संक्षेपः । मणिभद्रकृत टीकया सहित । हरिभद्रसूरिकृतः । १

२८ शुद्धाद्वैतमार्तण्ड प्रकाशव्याख्यासहितः । प्रमेयरत्नार्णवश्च १

२९ अनुमानचिन्तामणिव्याख्यायाः शिरोमणिकृतदीधित्याजागदीशी टीका । ११

३० वीरमित्रोदय । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित परिभाषा संस्कारप्रकाशात्मक । ९

३१ वीरमित्रोदय । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित आह्निकप्रकाश ५

३२ स्मृतिसारोद्धार विद्वद्वरविश्वम्भरत्रिपाठिसंकलित । ४

३३ वेदान्तरत्नमञ्जूषा । श्रीभगवत्पुरुषोत्तमाचार्यकृता । २

३४ प्रस्थानरत्नाकर । गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितः २

३५ वेदान्तपारिजातसौरभ नाम ब्रह्ममीमांसाभाष्य श्रीनिम्बार्काचार्यविरचितम् । १

३६ योगदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्य-नारायणतीर्थविरचित-योगसिद्धान्तचन्द्रिका-समाख्यया संवलितम् । २

३७ वेदान्तदर्शनम् । परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीरामानन्दसरस्वती स्वामिकृत ब्रह्माऽमृतवर्षिणी समाख्य व्याख्यासंवलितम् । ४

३८ विश्वप्रकाशः । कोश । विद्वद्वर श्रीमहेश्वरसूरिविरचित । १

३९ श्रीसुबोधिनी । श्रीवल्लभाचार्यविनिर्मिता । श्रीमद्भागवतव्याख्या गोस्वामीश्रीविठ्ठलनाथदीक्षितविरचित टिप्पणीसहिता । २

४० वीरमित्रोदय । महामहोपाध्यायश्रीमित्रमिश्रविरचित पूजाप्रकाशः । ६

४१ वेदान्तसिद्धान्तसंग्रहः । श्रुतिसिद्धान्तापरनामकः । श्रीब्रह्मचारिवनमालिमिश्रविरचित । द्वैताद्वैतदर्शनानुगत । १

४२ स्वानुभवादर्श । श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य नारायणाश्रमशिष्यमाधवाश्रमविरचित । स्वकृतटीकाविभूषितश्च । १

पत्रादिप्रेषणस्थानम् } हरिदास गुप्तः, चौखम्बा, बनारस, सिटी,